

3

കിബണ്ണ് കാളവീ

വികസനം : സമാധാനസകല്പം - ചർച്ച

ആർ. വി. ജി. മേനോൻ
എ. ആർ. രാജവരവാർയർ^{ഡാം}
ഡി. ശ്രീകുമാർ

ആദിപ്രസ്തുപദാഭ്യക്ഷ്യാരിച്ച് -

കെ. പി. ശക്രൻ

എൻ. മോഹനരാജ് കമ

കവിത.വായനമുഖി.സാംസ്കാരികരംഗം.
മുജുങ്ങൾസ്റ്റ്രീ.

കവനക്കാമുടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുവപത്രം)

പുസ്തകം 1

ഫെബ്രുവരി - ഏപ്രിൽ 1999

ലകം 3

ഉപദേശക സമിതി

എൻ. പി. മുഹമ്മദ്, എം. എൻ. വിജയൻ

എം. അച്യുതൻ, എൻ. മോഹനൻ

പത്രാധിപസമിതി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, ഡോ. എം. ആർ. രാഖവവാരിയർ

കെ. പി. ശങ്കരൻ, കെ. പി. മോഹനൻ, എം. എം. സചീവൻ,
വി. പി. വാസുദേവൻ, മണികുർ രാജൻബാബു, അസീറതാനിമുട്ട്,
എസി. ശ്രീഹരി, ചായം ധർമരാജൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരകട്ട്

(റജി. 440/92)

പുതിയൻ, കോഴിക്കോട് - 673 004

ഉള്ളടക്കം

കവിതകൾ

പി. എം. നാരായണൻ ● കവിതാ ബാലകൃഷ്ണൻ ●
 ലക്ഷ്മി ദേവി എസ്. ● വി. കെ. ഹോമ ● പി. മധു ●
 ലതീഷ് കീഴ്സ്റ്റർ ● ഡോ: എം. എസ്. ടി. നമ്പുതിരി ●
 ബിജു കാൺതങ്ങാട് ● ചേരുകാംട് സാന്ദീപനി ●
 ജയൻ വർഗീൻ ●

ക്രമം

എൻ. മോഹനൻ ●

പദ്ധതി - വികസനം : സമാന്തര സങ്കലപം

ഡോ : ആർ. വി. ജി. മേനോൻ ●
 ഡോ : എം. ആർ. രാഖറുവാരിയൻ ● സി. ശരച്ചന്ദൻ ●

പ്രവന്നം, ആസ്വാദനം, സാംസ്കാരികരംഗം

കെ. പി. ശങ്കരൻ ● പി. കേശവൻ നമ്പുതിരി ●
 കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ ● എം.എം. സചീവൻ ●
 എ. സി. ശ്രീഹരി ●

മുഖ്യമനസ്ഥി

കൊട്ടാരത്തിൽ ശകുണ്ണി ●

കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാദ്

കത്തുകൾ

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ,

സുവംതനെന്നയല്ലോ ? കവനക്കാമുണ്ടി കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഒരും മോഗമല്ലാത്ത കെട്ടും മട്ടും. വായിക്കാനും കുറച്ചുണ്ട്. അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

കൊള്ളാടി ശോവിദ്വർക്കുട്ടി, പൊന്നാനി.

പ്രിയപ്പെട്ട ശ്രീ. കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ,

‘കവനക്കാമുണ്ടി’ ഇന്ന് കിട്ടി. വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്.പുസ്തകരുപത്തി ലായതുകൊണ്ട് സുക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുവാനും കൊള്ളാം. താങ്കളുടെ സംരംഭം ഏറ്റവും വിലപിടിച്ചതാണ്. ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതാണെന്നനിയാം.

ഡോ. പ്രസന്നരാജൻ, കൊല്ലം.

പ്രിയപ്പെട്ട ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണൻ അവർക്കൾക്ക്,

കവനക്കാമുണ്ടി രണ്ടു ലക്കവും കിട്ടി. നന്നായിരിക്കുന്നു. എൻ്റെ എല്ലാ അഭിനന്ദനങ്ങളും.

ഡോ. ജെയിംസ് വടക്കുംചേരി, തിരുവനന്തപുരം.

സർ,

കവനക്കാമുണ്ടി കിട്ടി. ആധികാരികലേവന്നങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യായി രിക്കും എന്ന് ആദ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ സുചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സാർമ്മകമായ ഒരു സംരംഭം എന്ന് ഇത് വിലയിരുത്തുപ്പെടുന്നു.

സുരേഞ്ജൻ ചുനക്കര, തിരുവനന്തപുരം

രാമകൃഷ്ണൻ മാഷ്ക്,

കവനക്കാമുണ്ടി രണ്ടാംലക്ഷം കിട്ടി. മാസിക നന്ന്. വായനകഴിഞ്ഞ് വലിച്ചുറിയേണ്ടുന / വലിച്ചുറിയാവുന “ആനുകാലികം” അല്ല. കൂടുതൽ നന്നാവാൻ പ്രാർഥിക്കുന്നു.

ഡോ. ആർ.അർ.വർമ്മ, എറണാകുളം.

പ്രിയപ്പെട്ട കെ.വി. ,

‘കവനക്കാമുണ്ടി’ നന്നാവുന്നുണ്ട്. ഈ. ടെന്നോ നിലനിർത്താൻ കഴിയട്ട.

കെ.പി.രവിദ്വർക്ക്, ചെറുകര.

കവിതാക്യാസ് - 1999

ട്രസ്റ്റ്, യുവകവികളെ ഉദ്ഘോഷിച്ച് വർഷംതോറും നടത്തിവരാറുള്ള ത്രിഭിന ക്യാസ്, ഈ വർഷം, മെയ് 7,8,9 തീയതികളിൽ, നിബാതീരൽ തവനുരിൽവെച്ച് നടത്തുന്നു. അപേക്ഷയോടൊപ്പം അയച്ചുകിട്ടുന്ന കവി തകൾ വിലയിരുത്തിയാണ് ക്യാസംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാറുള്ളത്. പതി വുപോലെ ഈ വർഷവും അപേക്ഷകൾ കഷണിക്കുകയും അയച്ചു കിട്ടിയ കവിതകൾ വിലയിരുത്തിയശേഷം ഈപത്തെവ്വു യുവകവികളെ ക്യാസി ലേയ്ക്ക് കഷണിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാവ്യരംഗത്തെ പുതുതലമുറയ്ക്ക് പൊതുവേ, തൊട്ടു മുൻപു കട നുപോയ മഹാകവികളുപോലും പരിചയമില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് പോയ കൊല്ലാഞ്ചേളിലെ ക്യാസുകളിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്ന ഒരു ധാരണ. അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, നമ്മുടെ മുതിർന്ന കവികളിൽ ചിലരെ യൈക്കില്ലോ ആകാവുന്നതരത്തിൽ പരിചയപ്പെട്ടുതുന്നതിന് ഇത്തരം ക്യാസുകൾ പ്രയോജനപ്പെട്ടുതുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് തോന്തി. ഈ വർഷത്തെ ക്യാസ്, എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കവിതകൾ പതന വിഡേ യമാക്കുന്നു. ഡോ. ലീലാവതി, സുഗതകുമാരി, വിഷ്ണുനാരായണൻ, നമ്പുതിരി, കെ.പി.ശക്രൻ, ഇ.പി.രാജഗോപാലൻ, കെ.പി.മോഹനൻ, എം.ആർ. രാഹ്ലവ വാരിയർ, ആത്മാരാമൻ, കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ തുട അഭിയർ എൻവിയുടെ വിവിധ രചനകൾ പഠനവിധേയമാക്കും. മഹാ കവി അക്കാദമായിരിക്കുമ്പോൾ ക്യാസുധാരംകൂട്ടർ. ക്യാസിന്റെ സഹായമായ നടത്തിപ്പിനാവശ്യമായ ക്രമീകരണങ്ങൾ, തവനുതിലെ ട്രസ്റ്റ് സുഫൈന്റു കൾ ചെയ്തു വരുന്നു.

ഈം തലമുറയിലെ എഴുത്തുകാരെ കണ്ണടത്തുകയും പ്രോസ്സാഹി പ്ലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സദാ ജാഗ്രതായിരുന്നു എൻ വി യുടെ മനസ്സ്. വാർഷിക ക്യാസുകളുടെ സംഘാടനത്തിൽ, എൻവിയുടെ കർമ പരിപാ ചികളെ മാതൃകയാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു, ട്രസ്റ്റ്.

സെക്രട്ടറി.

விகஸநத்தின் காலாபூரணம்

எயா: எஃ. அன்ற. ராஜவாரியல்

(ந) டும் நாறவும் விகஸநத்தின் விஜிகெடுள்ளது பதிர்தான்கூக்கு முபையிருந்து. கோழிநிவாச்சயுட கொடுமிடுத்தத்தில் நினைகுத்திசூடிபூரணம் நாடுக்கல்லீல் அது விஜி பிரத்யாரயுட உள்ளவிடு காரணமாயி. பலதிக்கலேரைக்கடன்னுபோயி; விகஸநம் கொள்ளு கைவரிக்கேள்ள ஆதிதவிமோபநமோ, அநந்தமாயி நீடிவெத்திபூடு போன்று. ஹத், விகஸநத்தின் ஒரு வீளைவிசாரணை காரணமாயிடுகின்றது. ‘விகஸந’த்தின் ஒரு மருவஶம் காச்சப்பூரித்தத்துடைய அன்றென்றால்.

விகஸநத்தின் ‘ராண்டியங்’

‘விகஸந’ ஏன் அநந்தத்தின்றையும் விகஸநத்திட்டங்களுடையும் யூபாநந்தர் காலதெத் தாநந்தம் என்றென் ஏன்றியுபோடே விகஸநத்திட்டங்களை ஶரியாயி மற்றுலிலாக்காதும் விலகிருத்தாதும் கஷியு. யூபாநந்தரலோகத்தில் ஸாமாஜிக-முதலாஜித்த ஶக்திக்கல்லும் ஸோஷியலின்ற் ராண்டியங்களும் தமிலுள்ளாய் அநந்தஸங்கால்பங்கங்களுடையும் ஶரித்த ஸமரத்தின்றையும் பஶுவாதலத்திலான் விகஸநவாதத்தின் உடைய. அமேரிக்கன் பிரஸியல்களையிருந்து டுமான்றீ ஒரு பலதிப்புகாரம் 1949-லான் ஸப்பந ராண்டியங்கள் அவருடை ஒரு கர்மபரிபாடியாயி விகஸநஸ்பாயம் புரிந்தாகுக்கூ நக்கான் தூட்டங்கூது. விகஸநவாக்கான் கொள்ளு விகஸநஸ்பாயம் கொள்ளும் கோழிநிமுக்கு ராண்டியங்களில் ஸாமீவிசூக்காமாயிருந்து ஸாமுஹிகவிழுவத்தினு தக்காரம் ஹடா மெங்காயிருந்து உதேஶ்யம், எலித்திட்டம். ஸப்பநராண்டியங்களுடை விகஸநபவரிபாடிக்கலோகாபும் அவருடை குரே விகஸநாஶயங்களும் குடி அவி கஸித்தராஜ்யங்களிலேக்காடுகிடைத்தி, பிரத்யக்ஷமாயும், அதிலேரே பரோக்ஷமாயும். ‘விகஸநம் ஏனால் ஸப்பநதிக விகஸநம், அது மாட்டும்’ ஏன்றாயிருந்து. அவயில் முவயு. அதோடாபும் ஸாக்குடி - விகஸநம் வேளோ, விகஸித ராஜ்யங்களை அங்குக்கிட்டுக்கொல்லுகியே ஶரளமுத்து, அநந்தங்களிலும், அலிலாஷங்களிலும், முலுங்களிலும் ஸஂஸ்காரத்திலும், ஸாக்கதிகவிடுதிலும், பரிபாடிக்கலிலும் ஏல்லாம்.

ஸப்பநராண்டியங்களுடை விகஸந ஸப்பந ஸப்பநாயகர்க்குபினில் ஒரு கக்ஷக்கலோவம் ஸப்பந பதுஞ்சியிரிப்புகளை காலாங். அது கக்ஷக்கலோவம் விகஸித ராண்டியங்களுடை ‘வலியாய்ம்’க்கு வழுமாயி. விகஸித-விகஸநராண்டியங்களும் அவருடை ஸஂஸ்காரங்களும் தமில் ஒருத்தரம் உச்சநீர்ப்பதாக

ഉച്ചുവരാനും ഇപ്പോൾ ‘വലിയായ്മ’ വഴിവെച്ചു. ഓട്ടക്കെ നിറയെക്കി ടിയ സാമ്പത്തിക സഹായവും കൊതിതോനിക്കുന്ന സാങ്കേതിക സഹാ യവും എറിയകുറും എത്തിച്ചേരിന്നതു വൻകിട വ്യവസായങ്ങളിലും നഗർപ്പേശങ്ങളിലുമായിരുന്നുണ്ട്. വികസനം അങ്ങനെ അസന്തുലിതമായി തിരിക്കുന്നു. നാട്ടിപ്പറഞ്ഞെല്ലാം കോടാനുകോടി പാവങ്ങൾക്കും കൃഷി കാർക്കും വികസനത്തിന്റെ പറുമോക്കിൽത്തന്നെന കഴിഞ്ഞുകുടുങ്ങി വന്നു. ‘മുകളിൽ നിന്നുള്ള’ വികസനത്തിന്റെ ഒരു ദുരന്തം ഇതായിരുന്നു. ആ ദുരന്തത്തിന് ഇരയായിത്തിരിക്കുവരെ വികസിത സമൂഹങ്ങൾ പാവങ്ങളും ദരിദ്രരെന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചു എന്നത് തിരിത്തും സ്വാഭാവികമായെന്നും ഇതരം വിവരങ്ങളും വിശേഷണങ്ങളും തന്നെയായി അവിക സിത സമൂഹങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ ആത്മസ്വരൂപം കണ്ടെത്താനുള്ള ഉപാധി. അതായത്, അവികസിത സമൂഹങ്ങൾക്ക്, തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു പകർക്കു കിട്ടിയത് ‘വികസിത’ സമൂഹങ്ങൾ തയാറാക്കിക്കാട്ടുത വിവരങ്ങളിൽ നിന്നായി എന്ന്. താന്നാഞ്ഞളുടെ പെത്തുകവും സംസ്കൂർത്തിയും മുല്യങ്ങളും അറിവും കഴിവും എല്ലാം ആ മേലാക്കമാർക്കുവേണ്ടി അവരുടെ പദ്ധതിയിലെത്താനുള്ള മോഹത്തിനു വേണ്ടി തൃജിക്കാനും ‘അവികസിതർ’ ഒരുക്കമായി. യുദ്ധാനന്തര ലോകത്തിൽ ഇമ്മട്ടിൽ ഒരു ‘അവികസിത’ തന്ത്ര രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തത് വികസനത്തിന്റെ മറുവശ തന്തകുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ വളരെ പ്രസക്തമാണ്.

‘മുന്നാംലോകം’ എന്ന വികസിതരാഷ്ട്രങ്ങൾ വിളിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികമായ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം നേടുന്നതിന് ഇപ്പോൾ അവികസിതത്തിന്റെ രൂപവൽക്കരണം ഒട്ടാനുമല്ല ഉതകിയിട്ടുള്ളൂ. ഈ തരം വികസനവാദത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് പല രാഷ്ട്രങ്ങളും സമൂഹങ്ങളും സ്വയം പടിഞ്ഞാറൻസമൂഹങ്ങളുടെ പണിത്തിരാത്ത രൂപങ്ങളായി കാണാനും, പെരുമാറാനും തുടങ്ങുന്നത്. മാത്രം ശാശ്വത പകരം വിദേശഭാഷയും സ്വന്നംകുറിക്കുപകരം അന്യ സംസ്കൃതിയും സ്വീകരിക്കുന്ന പ്രാദേശിക സമൂഹങ്ങളിൽ ഈ വികസനവാദവും അനുബന്ധം ശയങ്ങളുമാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാറില്ല. അവികസിത രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ സംസ്കാരം, ചരിത്രം, വിഭവസ്വത്ത്, ഉൾപ്പാടംവ്യവസ്ഥ, സാങ്കേതിക ജണാനം എന്നുവേണ്ടാം, ജനസംഖ്യ, വിദ്യാഭ്യാസം, ആസൃതണ പരിപാടി എന്നിവയെക്കുറിച്ചാക്കേ ‘ആധികാരികജണാനം’ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് പടിഞ്ഞാറൻ വികസനവാദം പുതിയൊരു പഴഞ്ചത്യ മുന്നാംലോകത്തെ പടച്ചട്ടത്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വാർത്തുണ്ടാക്കിയ ജണാനംകൊണ്ട് ‘അവികസിതർ’രുടെമേൽ പുതുരീതിയിൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കാൻ ‘വികസിതർ’ക്കു കഴിയുന്നു. കോളനിവാഴ്ചക്കാലത്തെ അധികാരക്കുത്ത കയ്യക്കു പകരം സാമ്പത്തികമേഖലായ മകാണാണിതു സാധിച്ചുതന്നുമാത്രം. വികസനത്തിന്റെ പേരിൽ കൈവന്ന താരതമ്യേന തുണ്ടാഞ്ഞളായ നേട്ടങ്ങൾ ഇരിക്കേത്തന്നെന,

അവികസിത രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ആര്ഥികവോധവും ശ്രദ്ധിയും സ്വാശ്രയവും അടക്കം വിലപ്പെട്ട പലതും പുതിയ കോളനീകൾനാൽ മുമ്പിൽ അടിയറവക്കേണ്ട ചുറ്റുപാടുകളാണ് ഇതുമുലം ഉണ്ടായിവന്നത്. അന്യുവൽക്കരണം

പടിഞ്ഞാറൻ മാമുൽവിക സന്തതിയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം മനുഷ്യ വർഗത്തിലെ വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങൾ തമിലുള്ള ഉച്ചനീചത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമാണ്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, ഉച്ചപദവിക്കാരൻ നീചപദവിയിലുള്ളവനെ വികസനത്തിന് ‘ഇര’യാക്കുന്നത്. ഉച്ചനീചത്വം വ്യക്തികൾ തമിലെന്നപോലെ വർഗങ്ങൾ തമിലുണ്ട്, സമൂഹങ്ങൾ തമിലുണ്ട്, രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമിലുണ്ട്. ഉയർന്നവൻ താണവനെ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള ചുമതലയേറ്റ് അവനുവേണ്ടി വികസനം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നു. വികസിക്കേണ്ടവന് ആ പ്രക്രിയയിൽ പങ്കില്ല എന്നു സാരം. ഈത് സമൂഹത്തിൽ അഞ്ചാനന്തതിന്റെയും പ്രവൃത്തിയുടെയും കൈകാര്യകർത്ത്വത്തിന്റെയും ഒരു മേൽത്തട്ട് സുഷ്ടിബ്ലെച്ചടക്കും. ഈ കാരണത്താൽ ഇമ്മട്ടിലുള്ള വികസനാദർശം ഉച്ചനീചത്വത്തിന്റെ വിടവ് പെരുപ്പിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. അറിവ് അവിടെ ഒരു നൃനപക്ഷത്തിന്റെ കുതകകയാണ്. കുതകക്കാരന് അവികസിതത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി അകനുന്നിനു നിരീക്ഷിച്ചു പറിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവിടെ നിരീക്ഷകനും പകാളിത്തമില്ല. വികസിക്കേണ്ടവനുവേണ്ടി വികസനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുണ്ടാക്കുന്നതും പ്രയോഗിക്കുന്നതും ‘അന്�’നാണ്. ആ ‘അന്യ’നോ, വികസനപദ്ധതിന്റെ പകാളിയില്ലാതാനും. വികസനപ്രക്രിയയുടെ തികഞ്ഞ അന്യുവൽക്കരണമാണ് ഈ വികസനപരിപാടിയുടെ ഫലം. അതാണ് ഈത്യു ഉൾപ്പെടെയുള്ള ‘അവികസിത’ സമൂഹങ്ങളിലെല്ലാം സംഭവിച്ചത്.

വികസനത്തിന്റെ അന്യുവൽക്കരണംകൊണ്ട് അവികസിത സമൂഹങ്ങൾക്ക് വികസനയത്തന്ത്തിൽ പകാളിത്തം ഇല്ലാതാവുക മാത്രമല്ല ഉണ്ടായത്. വികസിത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സ്വയംവികസന തന്റെങ്ങൾക്ക് ഇരയായി വിഭവങ്ങളും അവസരങ്ങളും ചുംബനംചെയ്യപ്പെട്ടും തട്ടിപ്പറിക്കപ്പെട്ടും പോവുകകൂടിച്ചേയ്തു. വികസനമോഹത്തിനടപടിപെട്ടു പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ ചിന്താശുന്നുമായി യുർത്തടിക്കാനും പരിസ്ഥിതിയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥയെ താറുമാറാകിക്കൊണ്ട് പ്രകൃതിയുടെമേൽ അന്ത്യാചാരങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാനുംകൂടി മാമുൽ വികസനമാതൃക പേരിപ്പിച്ചു. ഉൽപാദനമിച്ചവും അഞ്ചാടിപ്പെരുപ്പവും തമിലുള്ള അവിഹിതവേഴ്ചയുടെ ഫലമായി വികസിതരാജ്യങ്ങളിനിന്നു പുറത്തെത്തുക്കൊഞ്ചുകിയ ഉപദോഗവ സ്തുകളുടെ കണ്ണൊളമായി അവികസിതരാജ്യങ്ങൾ മാറിപ്പോയത് ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്. വികസനത്തിന്റെ പേരിൽ വന്നിച്ചു കടക്കേണ്ടിക്കൾക്കാതിപ്പിക്കുന്ന തീറ്റപ്പങ്ങളും കാട്ടി പതിയിരിക്കവേ അഞ്ചാടുചെന്നു വീണ്ടുകൊടുക്കാൻ അവികസിതസമൂഹങ്ങൾ വലിച്ചടപ്പിക്കപ്പെടുകതനെ

ചെയ്തു. ‘വികസിത’ തതിന്റെ ആധുനികതയും അവികസിതത്തിന്റെ പാര സ്വർപ്പംമയും തമ്മിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട വൈവരുധ്യം കാരണമായി ആത്മ സ്വരൂപം കലങ്ങിപ്പോയവർക്ക് സ്വാഗ്രഹം മറന്ന് ഉപദോഗത്തിന്റെ ഉത്സവത്തിരക്കിൽ ചേർന്നൊഴുകാനെ തരമുള്ളു. ഈ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് വികസനത്തിന്റെ മറുമാതൃകകൾ അവിടവിട കുമിളപൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടത്.

മാമുൽ വികസന തന്റെങ്ങളുടെ നിശ്ചയാത്മകമായ പദ്ധതികളും പഠിപ്പാടികളും അവയുടെ തനിനിറത്തിൽത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കാനും അവ യോടു പ്രതികരിക്കാനും ശ്രഷ്ടിയുള്ള ഒരു മറുതല അവികസിത’ സമുഹങ്ങളിൽ വളർന്നു വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വികസനത്തിന്റെ കാണാപ്പു റത്തെ ഒരു വെള്ളിരേഖയാണിത്. വികസിത സമൂഹങ്ങളുടെ തന്റെങ്ങളെ അവരുടെ ഉപകരണങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും വിളക്കി കാട്ടുന്നതിനും ഉള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് ആക്കംകൂടി. യുദ്ധാനന്തര ലോകത്തിൽ ആശയങ്ങളാണ് മികവേറിയ ആധുനികതയും എന്നു വന്നിട്ടുണ്ടാല്ലോ. ആശയങ്ങളെ ആശയങ്ങളെക്കാണ്ടുതന്നെ നേർക്കുന്ന രീതി യുദ്ധാനന്തര ലോകനിതിയാണ്. വികസനാശയങ്ങളേയും ആദർശങ്ങളേയും പ്രത്യുപാധികൾക്കാണ്ടു പ്രതിരോധിക്കുന്ന രീതി അവികസിത സമൂഹങ്ങൾ സഹായമായും സാർമ്മകമായും പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അത്തരം ഉപാധികളുടെ പ്രയോഗഫലമായി ആ സമൂഹങ്ങളിൽ ഇന്ന് കാണുന്നതു പുതിയൊരു ആത്മസ്വരൂപത്തിന്റെ സ്വീകരിയും അഭിജ്ഞാനവും ആകുന്നു. അവന് വന്ന കണ്ണത്തുന്ന ഈ പ്രക്രിയവഴിയായി പുതിയൊരു വികസനാദർശനത്തിന്റെ പ്രചാരവുമുണ്ട്.

വികസനത്തിന്റെ മറുമാതൃക

അനുവൽക്കുത വികസനത്തിനെന്തിരെ സ്വാഗ്രഹ്യമോധനയെത്തു ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് ബദൽവികസനാദർശം ലോകമെമ്പാടും പൊട്ടിരെതിരുത്തുന്നത്. വികസനം, മുകളിൽനിന്ന് വായിലേക്ക് ഇടുകൊടുക്കാനുള്ള ‘ധർമ്മ’മാണെന്ന ധാരണ ബദൽവികസനത്തിനില്ല. ഇന്നസമൂഹങ്ങളുടെ വികസനമാണ് ഉന്നമെക്കിൽ അതിനുള്ള തിടുക്കങ്ങൾ സമൂഹത്തിനുകൂടുതുനിന്നുന്നതെന്ന വേണം ഉണ്ടാക്കണണിട്ടുവരാൻ. സഹായങ്ങളാവാം, പകേശ ആരാന്ത്രീ നിലവാരം കൊതിപ്പിച്ചും ഉള്ളതാവരുത്. വികസനത്തിൽ ഒരു ‘മുന്നണി’യും അതിനെ വിശയത്തെന്നാണ് പിന്തു ദരുന്ന പിൻനിലക്കാരും എന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാവരുത്. വികസനത്തിൽ കൈകൊരുക്കർത്തുത്വം ജനങ്ങൾക്കു തന്നെയാവണം, പുറത്തുനിന്നുള്ള ഏജൻസികൾക്കായിക്കൂടാ. അങ്ങനെയാവുമോൾ വികസനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിജ്ഞാനം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നതും വികസനത്തിന്റെ ഫലദോഷത്താക്കൾ തന്നെയാവണം. ബദൽവികസനാദർശത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഒരു ചിന്താക്രമാണിത്. വികസനത്തിലെ ഈ സമാഖ്യവന്നയും സ്വാഗ്രഹ്യവുമാണ് കോളി നിമുക്ത സമൂഹങ്ങളിലെങ്ങും ബദൽവികസനയർന്നങ്ങളുടെ ചെതന്നു

മായി ത്രസിക്കുന്നത്. ഇതിനു വികസനത്തിനാവശ്യമായ അറിവും കഴിവും താഴെത്ത് ട്രിൽത്തെന്ന ഉൽപാദിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ബാൻവികസനാദർശങ്ങളുമായി ഉദയംകൊണ്ട പ്രാദേശിക കർമ്മസംഘ അഥവാ ഇതു വഴിക്കാണ് പരിപാടികൾ നിറവേദ്യുന്നത്. വികസനത്തിലെ, ജനപങ്കാളിത്തം അവശ്യം ഉച്ചകമായിത്തീരുന്ന മേഖലയാണിത്.

വികസനത്തിന്റെ മറുമാതൃകകളിലെ കർമ്മസംഘങ്ങൾക്കു (action groups) പൊതുവായ ചില സവിശേഷതകൾ പ്രകടമാണ്. ഒന്നാമതായി, അവ മുഖ്യമായും പ്രാദേശികസഭാവമുള്ളവയാണ്. അധികാരസമാപ്തന്വും അധികാരവ്ധാപനവുമൂലം, അടിയന്തരപ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരമാണ് അവ ഉള്ളിപ്പിരുന്നത്. രണ്ടാമതായി, പ്രാദേശികമെക്കിലും മറ്റു സമാന സംഘങ്ങളിൽ നിന്ന് ആശയങ്ങളും പരിപാടികളും സ്വീകരിക്കുമാണ് പരസ്പരബന്ധത്തിൽ അവ പ്രാദേശികസമീക്ഷയെ കൂടന് അപൂർത്തേക്കും വ്യാപിക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി, അവയുടെ ആശയസംഹിതകൾ വൈവിധ്യമാർന്നവയാണ്. എത്തെങ്കിലും ഒരുക്കെഴുതിയുടേയോ ആദർശത്തിന്റേയോ വക്താക്കൂദായല്ല, വിവിധ പരിപാടികളുടെ പ്രയോക്താക്കൂദായാണ് അവർ സംഘടിക്കുന്നത്. അതെന്നും പരിപാടികളോടെ പലപ്പോഴും സ്ഥാപന വർക്കറിക്കപ്പെട്ട വികസനസംഘടനകളെ മറികടന്നുകൊണ്ടാണ് അവയുടെ പ്രവർത്തനവും നിലനിൽപ്പും. നാലൂമതായി, സാമ്പത്തിക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുപുറമെ പ്രാദേശികസംസ്കൃതിയും സാമൂഹികസവിശേഷതകളുംകൂടി അവയുടെ കർമ്മ പരിപാടികളിൽ ശ്രദ്ധാക്രമങ്ങളാവുന്നു. അഞ്ചാമതായി, അവർ രേണുകൂടത്തിന്റേയോ ‘വിദഗ്ദ്ധ’മാരുടേയോ അഞ്ചാനത്തെ വേദവാക്യമായി ചുമകാതെ താനാങ്ങളുടെ അറിവിനെ തെന്നെ ആശ്രയിക്കുന്നു. ഈ അറിവാണ് വികസനത്തിനാവശ്യമായ അടിസ്ഥാനപ്രമാണമായി അവർ പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

മാറുന്ന വികസനാദർശം

ഈ സഭാവങ്ങളുടെ ഫലമായി പ്രകടമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ വികസനാശയങ്ങളിലും ആദർശങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. പ്രാദേശിക തലത്തിൽ ഒരു വികസന രാഷ്ട്രീയം കരുപ്പിടിക്കുന്നുണ്ട്; അത് കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്നതിൽവുമാണ്. അക്കാദാണത്താൽത്തെനെ, പ്രവർത്തകരുടെ പക്ഷത്തുനിന്ന് പുതിയ പ്രായോഗികപരിപാടികളും രാഷ്ട്രീയാദർശവും ആവശ്യമായി വരുന്നുമുണ്ട്. വിദഗ്ദ്ധരുടേയും ബുദ്ധിജീവികളുടേയും പങ്കാളിത്തത്തിൽ ഗുണപരമായ മാറ്റം സംഭവിച്ചതാണ് മറ്റാരുകാരും. അക്കാദമിക വിജ്ഞാനം പാടെ നിരസികപ്പെടുകയല്ല, അതു സാധ്യവുമല്ല. അത്, നാടൻവിനോടൊപ്പം തോജോത്തുനിന്ന് പങ്കാളിത്തവികസനപരിപാടിയായി (participatory development programme) പ്രചാരം നേടുകയാണ്. ബുദ്ധിജീവികളും പ്രാദേശിക കർമ്മസേനകളും ഒത്തൊരുമിച്ച് സൂഷ്ടിക്കുന്ന ഈ പുതിയ അവബോധം യമാർമ്മത്തിൽ, പുതിയൊരു അഞ്ചാനരൂപത്തിൽ കവനക്കുമ്പാഠി

സമുഹത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും ജീവിതാവശ്യങ്ങളേയും പുനർന്നിർവചിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. പ്രാദേശികതയും ആഗോള വ്യവസ്ഥയും തമിലുള്ള രൂതരം ദ്രാവികവന്നുനയ്ത്തിരെ തുടക്കവും ഇതിലുണ്ട്. സ്ഥലജ്ഞതാനവും സുക്ഷ്മാവശ്യങ്ങളും തമിലുള്ള ആരോഗ്യകരമായ സമവായമാണ് ഈ ബന്ധത്തിരെ കാതലായ വശം. വികസനത്തിനാവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതു മുതൽ പരിപാടികളുടെ നടത്തിപ്പും ഫലാപ്തിയും വരെ വ്യാപിക്കുന്നതാണ് അക്കാദമിക് വിജ്ഞാനവും കർമ്മസേനായത്തെങ്ങളും തമിലുണ്ടായിവരുന്ന ദ്രാവികവന്നുനയം.

ഈതരം ബന്ധംവലകൾ പല വൻകരകളിൽ പടർന്നു വരുന്നുണ്ട്. വികസനത്തിരെ മറുമാതൃകകളായി ഇന്ത്യയിൽ, ബംഗ്ലാദേശിൽ, ആഫ്രിക്കൻ നാടുകളിൽ, മെക്സിക്കോയിൽ, കൊളമ്പിയയിൽ, ബേസിലിൽ മുമ്പാൽ പരിപാടികളുടെ പ്രവർത്തനവും വിജയവും കാഴ്ചപ്പൂറത്തെത്തതിൽ തുടങ്ങുന്നു. കേരളത്തിൽ, ഉത്തരമലബാറിലെ കല്യാശ്രേഷ്ഠ മാതൃക ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണ്. അതുപോലെ എടുത്തുപറയേണ്ട ഒരുംവേമാണ് അടപ്പാടിയിലെ മല്ലിശരരൻ മാതൃകയുടെത്. ആത്മാഭിമാനവും സ്വത്രഭോധവും കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ട അടപ്പാടിയിലെ ആദിവാസിക്കുടായ്മയെ സ്വാഗതാഭ്യാസവും പ്രായോഗികവിജ്ഞാനവുംകൊണ്ട് ഉത്തേജിപ്പിച്ച് കപടരാഷ്ട്രീയക്കാരിൽനിന്നു രക്ഷിച്ച് വികസനത്തിരെ ഒരു മറുമാതൃകയിൽ പകാളിയാക്കിയതിരെ പിന്നിലുള്ള മാനവികതയും വിഭാവനാശക്തിയും പ്രശംസാർഹമാണ്. (മാമുൽ വികസനത്തിരെ വെള്ളപ്പോകം അതിനെ മുക്കിക്കൊല്ലാതെ നോക്കേണ്ടതുണ്ട്). സ്വാശ്രയത്തിലും ആത്മഭോധ തത്തിലും അടിത്തരിയിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം പദ്ധതികൾ കേവലം സാമ്പത്തികവികസനമല്ല, സാമൂഹികപുനർന്നിർമ്മാണപ്രക്രിയകളുംകൂടിയാണ്. കോളനിമുക്കരാജ്യങ്ങളിലെങ്ങും പ്രാദേശികതലവന്തിൽ ഉൾനിന്നോടെ തെഴുവുവരുന്ന ഈ പ്രക്രിയ വികസനത്തിരെ ഒരു പുതിയ മുഖം കാട്ടിത്തരുന്നുണ്ട്.

വികസനാനുഭവങ്ങൾ

ബംഗ്ലാദേശിൽനിന്നുള്ള ഒരുദാഹരണത്തിൽ പ്രാദേശികസാഭാവ തന്ത്രാദ സംഘടിപ്പിച്ച ഭൂരഹിതരുടെ സംഘടന വായ്പാസംഘങ്ങളായി വർത്തിച്ച് ആവശ്യകാരെ തുണ്ട്യക്കാരെന്നതി. വായ്പ മാത്രമല്ല, സാമൂഹ്യക്ഷമമപരിപാടികൾക്കുകൂടി സഹായകമാകുമാർ പരിപാടികൾ ആസുത്രണം ചെയ്ത ഇത്തരം സംഘങ്ങളിൽ ചിലത് ശ്രാമീണ സമൂഹങ്ങളുടെ പൊതുആവശ്യങ്ങളേയും നിരവേറ്റാൻ പോന്നവയാണെന്നു തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കൂപ്പിക്കാവശ്യമായ വെള്ളം തിരിച്ചുവിട്ടുന്നതിനായി അണകെട്ടാനും പ്രളയജലം വാർത്തയുള്ളുന്നതിനായി ചാലും തോട്ടം കീറാനുമാകേ ഇത്തരം പ്രാദേശികസംഘങ്ങൾ പ്രാപ്തരായി വന്നതിന് ബംഗ്ലാ

അേശിലെ സരീയ്ക്കുന്ന ഉപജില്ലയിൽ നടന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിദർശനങ്ങളാണ്. ഗ്രാമതലത്തിൽ സഭകളിൽ നടക്കുന്ന ചർച്ചയും അറിവുകൾപാട നവും കർമ്മപരിപാടികളും മുഖ്യമായാണ് ഇതുവിധമുള്ള പുനർന്നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവിടെ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത്.

1985ൽ ഒരു ഭൂകമ്പത്തിൽ തകർന്നുനിലംപരിഗായ ഒരു മെക്സിക്കൻ പ്രഭേഡിന്റെ തെപിത്താൻ ഗ്രാമത്തിൽന്റെ കമയുണ്ട്. നാശവും നഷ്ടവും നിരാഗയും കണ്ണറിയാൻ സ്ഥലത്തെത്തതിയ അനോഷ്ഠാസംഘം കണ്ണത്, കരുത്തും കർമ്മഗ്രേഷ്യിയുമുള്ള പ്രാഭേഡിക സഹകരണസംഘങ്ങൾ ആൽമ വിശ്വാസത്തോടെ പണിയെടുത്ത നിവാസസ്ഥാനങ്ങൾ പുനർന്നിർമ്മിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ്. ‘ഒക്കെഴുണ്ടാലും, ഇവരെത്തമാത്രം ദരിദ്രരും പാവങ്ങളുമായിപ്പോയി !’ എന്ന അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിന് നാട്ടുകാരിലോരാൾ പറഞ്ഞ മറുപടി, ‘ഈങ്ങൻ ദരിദ്രരും പാവങ്ങളുമല്ല, തെപിത്താൻകാരാണ് !’ എന്നായിരുന്നു. അവനവർക്കെഴുതും കരുത്തും വീരുവും കണ്ണത്തിയ ഒരു ഗ്രാമീണന്റെ ആൽമവിശ്വാസമാണ് ആ തിരിച്ചടിയിൽ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചുനിന്നത്.

വികസനത്തിന്റെ മറുവശം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് രചനാ ത്രക്കവും തേജോമയവുമായ ഈ പക്ഷമാണ്, അല്ലാതെ, വികസനത്തിനെതിരെ വാതിലടച്ചുകളയുന്ന നിഷ്പയാത്മകഭാവമല്ല. നിർമ്മാണാത്മക മായ ഈ മറുവശം, സമ്പന്നരാജ്യങ്ങളുടെ ഏകകമുഖമായ സാമ്പത്തികാഭിവ്യുദിക്കു പകരം സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ വശങ്ങളേക്കുടി സജീവമായി പരിഗണിക്കുന്ന സഹൃമുഖതയെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. പ്രാഭേഡിക തയിൽ അടിത്തറയിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ആ ബഹുമുഖ്യവര്യം ആഗോളവികസനമാതൃകയുടെ അസന്തുലിതസാഭാവത്തെ എതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, പുതിയ വികസനബോധം, പുതിയൊരു രാജ്യീയപരിപാടിയും കൂടി ആയിത്തീരുകയാണ് കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്നുപൂരിത്തുള്ള ഒരു വികസനരാഷ്ട്രീയപരിപാടി. അതു പുറമേനിന്നും നാട്ടിനുകരുന്നിന്നുതന്നേയും ഉള്ള കോളനീകരണത്തിനെതിരെയുള്ള ചെറുതുനിൽപ്പും കൂടിയാണ്. ആ ചെറുതുനിൽപ്പാണ് വികസനത്തിന്റെ മറുമാതൃകകളുടെ ഉളർജ്ജക്കേന്ദ്രം. വികസനത്തിലെ ജനപക്കാളിത്തം എന്ന ആശയം ഈ ഉളർജ്ജക്കേന്ദ്രത്തിലേക്കാണ് ദിശാബോധം തേടുന്നത്.

വികസനം : സമാതര സങ്കർപ്പങ്ങൾ

ചോ. ആർ.വി.ജി. മേനോൻ

1. വികസനത്തിന്റെ വില

ഷുമാവർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (1) “നാം എന്തു സാധനം വാങ്ങുമ്പോഴും അതിനു കൊടുക്കേണ്ട വില എന്ത് എന്ന് തിരക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ വികസനം എന്ന പ്രക്രിയമായിരുന്നു വില എന്നെന്നു നോക്കാതെ നാം കണ്ണുമടച്ച് സ്വീകരിക്കുന്നു”. വികസനം മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി എന്നല്ല മനുഷ്യർ വികസനത്തിനുവേണ്ടി എന്ന മട്ടിലാണ് നാം പെരുമാറുന്നത്. വികസനത്തിന്റെ പേരിൽ എന്തും ചോദ്യംചെയ്യാതെ സ്വീകരിച്ചോളണം, എന്തും സഹിച്ചോളണം, പരിസ്ഥിതിയും സാമൂഹികനിതിയും സാംസ്കാരിക മുല്യങ്ങളും എല്ലാം നിലനിൽക്കുന്നതും ചുരുക്കിയാണ് വികസനമെന്ന ജഗന്നാമരമത്തിന്റെ ചട്ടങ്ങളുതുള്ളന്തിനു വിശ്വാതമുണ്ഡാക്കാൻ പാടില്ല. “വികസന വിരുദ്ധൻ” എന്ന മുദ്രപോലെ, പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരും ഉൽപ്പത്തിപ്പണികളും യൈപ്പട്ടനാ, ഷിവാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മദ്ദരും ആരോപണമില്ല.

2. എന്താണ് വികസനം

തീർച്ചയായും വളർച്ചയായുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് വികസനം. പക്ഷേ എല്ലാ ജൈവരൂപങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ വളർച്ച ഒരു ഘട്ടം കഴിഞ്ഞാൽ തളർച്ചയാണ്. യുദ്ധിയുടെ അനിവാര്യമലമാണ് വാർഡക്കുവും ക്ഷയവും നാശവും. പക്ഷേ, വികസനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അനുസ്യൂതമായ വളർച്ച നിലനിർത്താനാവും എന്ന് നാം ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. വികസനത്തിന്റെ സുചികകളായി കണക്കാക്കപ്പട്ടനാ ദേശീയോത്പാദനവും, പ്രതിശീർഷ വരുമാനവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലുണ്ട്. അവ ഉപഭൂക്തകുന്ന ക്രയ ശേഷിയും ഉപഭോഗവും വർദ്ധിക്കണം. കുടുതൽ ഉത്പാദനം, കുടുതൽ ഉപഭോഗം കുടുതൽ സംതൃപ്തി. ഇതാണ് വികസനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലഭിതമായ സങ്കല്പം. ഉത്പാദനവും ഉപഭോഗവും വളരെയെറെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സമുഹങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ താരതമ്യനു കുടുതൽ സംതൃപ്തരാണോ എന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ഡാക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണ്. പക്ഷേ വികസനത്തെ അളക്കുന്നതിന് പ്രതിശീർഷ വരുമാനവും ദേശീയ സമ്പത്തും മാത്രം പോരാ എന്ന തിരിച്ചറിവ് കുറച്ചു നാളായി പടർന്നുപിടിക്കുന്നുണ്ട്. ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയുടെ മാനുഷിക വികസന റിപ്പോർട്ടിൽ തന്നെ (Human Development Report) പ്രതീക്ഷിത ആയുള്ള്, സാക്ഷരത, ശിശുമരണ നിരക്ക് തുടങ്ങിയ മറുചില ഘടകങ്ങൾ കൂടി കണക്കിലെടുക്കുന്ന ജീവിത ഗുണസൂചിക (Physical quantity of life index-PQLI) ആണ് അവിപ്പാർശി ജീവിത ഗുണനിലവാരം അളക്കാനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ

തീർച്ചയായും കുറച്ചുകൂടി മെച്ചപ്പെട്ട രേഖവുകോലാണ്. എകിലും പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റൊരു പദ്ധതി കാര്യങ്ങളും ഇപ്പോഴും അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണമായി ആ സമൂഹത്തിലെ ആത്മഹത്യാ നിരക്ക്, ശിശു പൈഠനം, സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ, കുറകുത്താങ്ങളുടെ നിരക്ക്, തൊഴിലില്ലായ്മ, വ്യഖ്യാത അഞ്ചൽക്ക് കിട്ടുന്ന സന്ദേഹവും പരിചരണവും, കുടുംബവഭ്രതയും വ്യക്തി ബന്ധങ്ങളും, വായനാ ശീലം, ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ അവസരങ്ങൾ, സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഭരണത്തിലെ ജനപങ്കാളിത്തം, അറിയാനുള്ള അവകാശം, പ്രഭാവകാശങ്ങൾ, സമൃദ്ധായ സ്വഭാവങ്ങൾ, ജനങ്ങളുടെ മാനസികാരോഗ്യ നിലവാരം, സാമൂഹിക സുരക്ഷിതത്തം, സമൂഹത്തിലെ ദുർബലരുടെ കിട്ടുന്ന പരിരക്ഷ, സാമൂഹിക നീതി, വായു-ജല മലിനീകരണം, വിഭവശാശ്വതം,..... എന്നിങ്ങനെ എത്രയെത്ര ഘടകങ്ങൾ കൂടി അറിഞ്ഞാലേ നമുക്ക് ആ സമൂദായത്തിന്റെ ചിത്രം എത്രമാത്രം പുർണ്ണമാണെന്നോ അസുഖാവഹമാണെന്നോ വിധിയെഴുതാൻ കഴിയും. ഇതോന്നും കണക്കിലെടുക്കാതെയുള്ള ഒരു വികസന സുചിക എങ്ങനെ അർമ്മപുർണ്ണമാകും?

3. ഗുണനിലോക്താക്കളും ഇരകളും

എറുവും ആശക്കാജനകമായ വസ്തുത വികസനത്തിന്റെ പേരിൽ അര ദേനുന പല പദ്ധതികളും മേൽപ്പറഞ്ഞ ഘടകങ്ങളെ പ്രതികുലമായി ബാധിക്കുന്നവയാണ് എന്നതെന്തെ. തീർച്ചയായും എത്ര പദ്ധതിയും കുറച്ചുപേരുക്കുകയിലും പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെ പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നതായി തിരുന്നും. അവരായിരിക്കും ആ പദ്ധതിയുടെ പ്രയോക്താക്കൾ. കുറേപേരുക്ക് തൊഴിൽ കൊടുക്കുക, കുടിവെള്ളം, വൈദ്യുതി, ഗതാഗതം മുതലായ അടിസ്ഥാന സ്വാക്ഷരങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുക, വിപണിയിൽ നല്കു ഡിമാന്റുള്ള സുവഭോഗ വസ്തുക്കളോ സേവനമോ ലഭ്യമാക്കുക, കുറച്ചുപേരുക്ക് ലാഭം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക - ഇവയിൽ എന്നോ അതിലധികമോ ആയിരിക്കും പ്രത്യക്ഷമായ പ്രയോജനം. എൻഡീനീയറിംഗ് പ്രോജക്ടുകളുടെ സാമൂഹിക - പാരിസ്ഥിതിക ആശാനകളും പരിക്കുണ്ടാക്കുന്ന നേരിട്ടുള്ള ആശാനങ്ങൾ കുടാതെ അനേകം പരോക്ഷ ആശാനങ്ങളും ഉണ്ട് എന്നതാണ്. അവ കാലനിലോക്താവികൾക്കാണ് അവധിക്കരിക്കുന്ന അസ്ഥാനവും ആയിരിക്കാം. ഒരു നഗരിയിലെ വെള്ളം മലമുകളിൽ തടഞ്ഞുനിർത്തപ്പെടുന്നോ നീരുമുഖത്തിൽ ഓരോ കയറ്റമോ, തുറമുഖത്തിൽ മണ്ണടിയലോ, മത്സ്യ സസ്യത്തിന്റെ ശോഷണമോ, മലവെള്ളത്തിലും ഏകലെടിയുന്നത് മുടങ്ങുന്ന വിളനിലങ്ങളുടെ പോഷണനഷ്ടമോ ഒക്കെ വളരെദുരത്തും കാലാവസ്ഥകളിലും മാത്രമേ അനുഭവപ്പെടുന്നു വരികയുള്ളൂ. ഇതെല്ലാം വളരെയധികം ആളുകളുടെ നിത്യവൃത്തിയെയോ, ജീവിത ശൈലിയെയോ പ്രതികുലമായി ബാധിച്ചുകാം. പക്ഷേ പദ്ധതി രൂപീകരണ വേളയിലോ ഗുണാദാഹരണ വിചിത്രന സമയത്തോ ഇവരെയെല്ലാം ഭോധ്യപ്പെടുത്തി അനു

മതി തേടുന്ന ഒരു രീതി നമുക്കില്ല. ഇടുക്കി പദ്ധതിയിലുടെ പെരിയാ റിലേബൽ വെള്ളം മുവാറുപുഴയിലേക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടത് ആലുവ പ്രദേശത്തു ഉൾവരോട് ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നോ. അതുപോലെതന്നെ മത്സ്യബന്ധന മെഖലയിൽ വ്യാപകമായ യാത്രവർത്തകരാം കൊണ്ടുവന്നാൽ മത്സ്യശേ വരണ്ണം വർദ്ധിക്കും, കയറ്റുമതി കുടും, വിദേശനാണ്യം കിട്ടും, സന്ദർഭ വ്യവസ്ഥ മെച്ചപ്പെടും. പക്ഷേ കടൽസമ്പത്തിൽന്നും അമിതമായ ചുപ്പണം പരമ്പരാഗത മത്സ്യതന്ത്രശില്പാളികളുടെ വരുമാനം കുറയ്ക്കും, അവരെ ദുരിതത്തിലാഴ്ത്തും, ശാന്തിയും സ്വസ്ഥതയും സമാധാനവും കളിയാട്ടുന്ന ഒരു കടലോര ശ്രാമം ടുറിന്റും കേന്ദ്രമാക്കുമ്പോൾ കുറേ പേരുകൾ നല്ല വരുമാനമാർഗ്ഗം തുറന്നുകിട്ടും. പക്ഷേ പലരുടേയും പരമ്പരാഗത ജീവിത ശൈലി ദീഷണിയിലാക്കാം. സാമൂഹിക മുല്യങ്ങൾ മാറി മറിയാം, കുടുംബബന്ധങ്ങൾ പോലും ശിമിലമായെന്നിരിക്കും. പദ്ധതിയുടെ ഫലമായി മെച്ചപ്പെടാക്കുന്നവർ അതിൽന്നും ഗുണനിബാരണക്കാരാണെങ്കിൽ ഇവരെല്ലാം വികസനത്തിൽന്നും ഇരകളാണ്. ഗാധഗിലിന്റെയും ഗുഹയുടേയും (2) ഭാഷയിൽ പാരിസ്ഥിതിക അദ്യാർധമികളാണ് ഇവർ.

4. നേടകോട്ട വിശദീകരണം

തീർച്ചയായും വികസന പദ്ധതികളുടെ നേടങ്ങളും കോടങ്ങളും (Benefits and Costs) കണക്കാക്കുന്നതിന് വളരെ പരിഷക്കുത സിഖാന അഭ്യും ശാസ്ത്രീയ രീതികളും ഇന്ന് ലഭ്യമാണ്. അവയെല്ലാം ഇഞ്ചിനീയരായി നമ്മുടെ പ്രോജക്ട് റിപ്പോർട്ടുകളിൽ സ്ഥലം പിടിക്കാറുമുണ്ട്. നേടങ്ങൾ കോടങ്ങളേക്കാൾ ഏറെ കുടുതലാണെങ്കിലേ പദ്ധതി ആകർഷകമാകു എന്നു നമുക്കരിയാം. അതുറപ്പുവരുതന്നുനു നാം ശ്രദ്ധിക്കാറുമുണ്ട്. പക്ഷേ പലപ്പോഴും നാം ഓർക്കാതെ പോകുന്ന കാര്യം നേടങ്ങൾ ഒരു കുടുംബക്കും കോടങ്ങൾ മാറ്റാരു കുടുംബക്കും ആണ് ഏന്താണ്. അപ്പോൾ പിന്നെ നേടകോട്ടവിശദീകരണത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലെല്ലാം. അല്ലെങ്കിൽ പദ്ധതിയുടെ ഇരകളെ (Victims) ഗുണനിബാരണക്കാർ (Beneficiaries) ആക്കി മാറ്റാനുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ ഭാവനാപൂർണ്ണമായ, പദ്ധതികൾ നാം ആവിഷ്കരിക്കണം. അണകെട്ടുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ജലാശയത്തിൽ മുണ്ണിപ്പോകുന്നത് എന്നും, നാം ഘടിപ്പിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ പാർപ്പിടങ്ങളോ കൂപ്പിയിടങ്ങളോ ആണെങ്കിൽ അതിനുള്ള വിലപേശി പണം എല്ലാം വാങ്ങാൻ അവർക്കരിയാം അല്ലെങ്കിൽ ആ പേരും പറഞ്ഞ് പദ്ധതി മുടക്കാനും അവർക്കാവും. പക്ഷേ മുണ്ണിപ്പോകുന്നത് അസംഖ്യാടിതരുടെ ഭൂമിയോ ആദിവാസി ഉത്തരകളോ ആണെങ്കിലോ? അല്ലെങ്കിൽ “ഉടമസ്ഥില്ലാത്ത” വന്നുമിയാണെങ്കിലോ? അസംഖ്യാടിതരുയും ആദിവാസികളുയും പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്നതിൽ അക്കഷമവുമായ അന്നാസ്ഥാനാണ് നാം കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. “ഭേദഗതാക്കപ്പെട്ടവരുടെ പുനരധിവസം ഒരേ പോലെ അപര്യാപ്തമായിരുന്നു. സാമ്പത്തികമായ പ്രതിഫലം വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഭൂമിക്കു പകരം ഭൂമി നൽകാമെന്ന വാദഭാനം അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ

സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുള്ള (ഇതു നടപ്പാക്കിയ ഇടങ്ങളിൽ പുതിയ ഭൂമി തികച്ചും മോശമായിരുന്നു)" (3). വർക്കിടപബ്ലതികൾ പൊതുവേ സംഘടിതരും ശക്തരുമായ നാഗരികരുടെയും സ്വന്നനരായ ഭൂവ്യൂമകളുടെയും താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നവയും സമൂഹത്തിലെ സാമ്പത്തിക ഉച്ച നീചത്വം പെരുപ്പിക്കുന്നവയുമാണ്.

5. സാമൂഹിക നീതി

விகிஸமைன் பிரகிடயைாட ஸலாவாந்தனை இவிவெண்ணை கூடுதல் காருக்ஷமதயோடு, கூடுதல் ஸமஸ்மாயி, சூஷனா செய்த ஸபுதைப்பாடுவும் உபயோகவும் வரலிப்பிக்கூகு எடுத்தாள். அவிகஸித ஸமுஹதிலும் இவிவெண்ணை ஆஶையிச்சு தெருநாயிதிக்கும் இரிடாங் ஜனங்களும் ஜிவஸ்ஸாரனா செய்யுதான். பகேசு அவருடை ஸாகேதிக விரு பாயதூம் அபுகாதவுமாகா. அதுகொள்ள தெரு கஷ்டிச்சு அளிப்பிச்சு கஷியாகுஷ்ட வகமாடுமே அவர்கள் இமிதித் தின் ஏடுக்குவை நாகு. ஹவர் சாஸ்திலும் சுப்பியை அவாஸங்கள்" எடுத்தாள் விழி கூனத். (4) புதிய ஸாகேதிக விதிக்களும் மானேஜ்மென்ற் ரீதிக்களும் ஹதே இவிவெண்ணை வழிர கூடுதல் காருக்ஷமதயோடு சூஷனா செய்துகூஷ்ட கஷிவ் நாக்குநூ. பகேசு புதிய ரீதிக்களை உடமகச் பாய ரீதியித் ஜிவிச்சுவரல்ல. அவர் கூடுதல் விதியாலோஸ்வும் விவரவும் ஸாமஸ்மிவும் உத்த புதிய கூடுதல். அவருடை செய்தித் தொட்டுவும் ஸாகேதிகவிதியை சூஷனாத்திதிகூஷ்ட புதிய ஆயுய மாயி மாருநூ. புதிய ஸாபாரயுண்ணித்தினா முதலெடுக்காள் கஷிவு தூவர் அதிரெஞ் உடமக்களும் சுள்ளோக்காக்கலும் அறிமிமாருபோயை அதிரெஞ் கஷிவோ ஸாமஸ்மிமோ மனோலாவமோ ஹஸ்தவர் விகிஸமைத்திரெஞ் புரோபோகிலேக்கு தழுதிமாருபெடுநூ. உத்தவரும் ஹஸ்தவரும் தமிழ லுத்த விடவ் வர்லிக்குநூ ஏன்ற வெரும் அதிரையோக்கியோ பொலுத் தாய முடிவாவாக்குமோ அல்ல. "லோகத்தாக்கையுஷ்ட 600 கோடியோலும் ஜனங்களித் தீருவும் யனிக்காய 20% ஜனங்களாள்கள் மொத்தம் விவெண்ணை உத்தவரும் ஹஸ்தவரும் தமிழ லுத்த விடவ் வெரும் 1.3% மாடுமே கிட்டுநூஷ்ட. ஹஸ்தவர் வருமானக்காராள் லோகத்தாக்கையுஷ்ட மதும் மாங்ஸ விவெண்ணை உத்தவரும் தமிழ லோகத்தாக்கையுஷ்ட 45%வும் உத்தவரும் தமிழ லோகத்தாக்கையுஷ்ட 58% வும் எலபோளாக்குநூ 74% வும் பட்டமாஸிக்குநூ 84% வும் மோட்டார் வாஹனங்களும் 87% வும் வாணுகான். 20% வருடா தனித்து வருமானங்களும் 4% மதுமாங்ஸாபாரம் 4% உத்தவரும், 1.5% எலிபோள், 1.1% பட்டமாஸிக்கு 1% மோட்டார்வாஹனங்கள் ஏனிவய்க்க மாடுமா ஸ்ஹார். விகிஸமைத்துக்கூக்கு தாமஸிக்குநூ 440 கோடி ஜனங்களித் 264 கோடிக்கும் க்குணோ குழிமுரியோ ஹஸ் 147 கோடிக்க ஸுரக்ஷி தமாய கூடிவெலுத்த லடுமஸ். 110 கோடிக்க தூப்திகரமாய பார்ப்பிட வில்லு. 88 கோடிக்க போஷக்காராரம் கிட்டுநூல்லு. ஹவருடை குடிக்கினில்

അണ്ണിലൊരുഭോഗം മാത്രമാണ് അണ്ണം കൂടാൻ വരെയെക്കില്ലോ പറിക്കുന്നത്. ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ നില ഒന്നിനൊന്ന് വഷളായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ശരാശരി ആഫ്രിക്കൻ കുട്ടാംബത്തിന്റെ വാങ്ങൽശേഷി കാൽനൃജാണ്ടിന്റെപുറമുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ 80% മാത്രമാണ് ഈന് " (5). നിലവിലുള്ള വികസനരീതി സാമൂഹികനീതി എന്ന സകലപത്തിന് എത്രമാത്രം വിരുദ്ധമാണ് എന്നതിന് ഉദാഹരണമാണ് മേൽ കൊടുത്ത ഒരേദ്യോഗിക വിവരങ്ങൾ.

"സമയത്ത് വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള വഴികൾ നോക്കിയാൽ മതി, കേരക്ക് ആവശ്യത്തിന് വലുതായാൽ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടതും കിട്ടു" എന്ന പരസ്യരാഗത യാമാസ്ഥിതിക സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൊളിവാണ് ഈ കണക്കുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഉത്പാദനം വർദ്ധിക്കുവോൾ വിലയിടിവ് ഒഴിവാക്കുവാനായി ഉത്പന്നങ്ങൾ നശിപ്പിക്കാനും ഉത്പാദനോപകരണം അഞ്ചേ സ്വന്തംപ്പിക്കാനും ആഹാരം ചെയ്യുന്ന ഒരു സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിൽ, സാമൂഹികനീതി എന്ന വാക്കിനുതന്നെ പ്രസക്തിയെവിടെ? ഉത്പാദനം വർദ്ധിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ, വിതരണവും നീതിപ്രവർത്തനയിൽക്കൊണ്ടും എന്നു ശരിക്കുന്ന ഒരു സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിനുള്ള പ്രസക്തി കൂടിക്കുടി വരികയാണ്. ഈന് മുൻകെ നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിപണിസമയത്തിൽ (Market Economy) സാമൂഹിക നീതി ഒരു മുൻഗണനയേ അല്ല. ഉത്പാദന ശക്തിക്കുള്ള കെട്ടശിച്ചു വിട്ട് ഉത്പാദന വളർച്ചയെ തുരത്തപ്പെടുത്തി പരമാവധി സമയവിലുന്ന സാമ്പത്തികനും എന്നതാണ് സ്വതന്ത്രവിപണിവ്യവസ്ഥയുടെ (മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയുടെ) അവകാശവാദം.

ഈ ഏറെക്കുറെ ശരിയുമാണ്. വെറും ഉത്പാദനക്ഷമതയുടെ മാത്രം അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ മത്സരാധിഷ്ഠിത മുതലാളിത്തം മേലേ തെളിയിൽ തന്നെയാണ്. വിപണിയുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽത്ത് പ്രതികരിക്കുക മാത്രമല്ല, നവാനവങ്ങളായ സാമ്പത്കൾക്കാനുസരിച്ച് വിപണിയെ സാധിപ്പിച്ച് തങ്ങൾക്കാനുകൂലമായ ഡിമാൻഡ് തരംഗങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കാനും ഉത്പാദനശക്തിക്കു കഴിയും. അതാണതിന്റെ നേട്ടവും കോട്ടവും, ബലവും ഭീഷണിയും. ലാബോറ്യൂട്ടകൾ കൂടിയ ഇത്തരം വ്യർദ്ദഘാട്യമണ്ഡലങ്ങൾക്കായിരിക്കും സർവത്തന്ത്ര സ്വതന്ത്ര വിപണിവ്യവസ്ഥയിൽ മുൻതുക്കം കിട്ടുക. വിപണിയിൽ പ്രവേശനമുള്ളവരുടെ ചോദനയ്ക്ക് (ഡിമാൻഡ്) മാത്രമേ പ്രതികരണമുണ്ടാകുകയുള്ളുവല്ലോ. വാങ്ങാൻ കാശില്ലാത്തവരെ ഡിമാൻഡ് സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഡിമാൻഡ് അല്ലല്ലോ. അരിവാങ്ങാൻ കാശില്ലാത്തവരെ വിശ്വസിപ്പിന് ശാസ്ത്രീയ മായ സാധൂതയില്ല. അതെരു സാമ്പത്തിക യാമാർമ്മമുമല്ലതെ. വിപണി സമയവിലുള്ള വിജ്ഞാനം സ്വതന്ത്രയാണ്. അണ്ണാംബുദ്ധമാര്യയാണ് (An exclusive Owner's Club). സ്വതന്ത്രയാണ് എന്നെങ്കിലില്ലോ വിജ്ഞാനം ഉള്ളവരുടെ കുട്ടായ്മയാണ് (An exclusive Owner's Club).

பராயிடுதலைக்க. மர்த் உற்பட்டுவர்கள் வித்திக்குடியைவர்கள் எனிடு யிமா ஸ்டீலைஸ்கில் மருானிலேக்க் மாரா. அயர்வாகம் மாடுத் தெக்குதலாயுத்து வர்கள் அயர்வாக்கனிடு யிமாக்க குருத்தைக் கீழ்க்காண மருானுமிழு. உத்துவரிசு நின் அவர் ஹல்லாத்துவருடை நிருத்திலேக்க் மாருக்கிறானி. அதோடை அவர் விப்பனியில் நின் ‘ஏக்ட்’ அதிகசின்னது. முதலா ஓரிதம் வழவுபடிதி அதூகொள்ளு தனை ஏல்லாவர்க்குங்கவெள்கிடுத்தலூ, ‘உத்துவர்க்க்’ வேண்டியுத்துதான். ஹத் அதிலெழ் அடிக்கமாக வெருவுபூ மது (6). ஹத்துமொரு ஸபாஷ்வுவுபடு ஸாமுஹிகநீதியுமாயி பொரு தட்டுப்படுக்கயிலூ ஏனு வழக்குமானலூ.

മുതലാളിത്ത സമൂഹത്തിൽ സാമൂഹിക നീതി ഉണ്ടാകാം. പക്ഷേ അത് കൃതിമമായി പുറമെ നിന്നു വിളക്കിച്ചേർത്തതെ ആകാൻ കഴിയു. നിയമനിർമ്മാണം വഴിയോ സാമൂഹിക സമർപ്പം വഴിയോ സാമൂഹികനീതിയുടേതായ ഘടകങ്ങൾ സാമൂഹിക സുരക്ഷിതത്ര വ്യവസ്ഥകൾ, സ്വഭാവം സേവനങ്ങൾ മുതലായവ നടപ്പാക്കിയേക്കാം. പക്ഷേ ത്രാവ ഒരിക്കലും സ്വദേശിക്കാൻ കഴിക്കാതില്ല. ‘ദയാദാക്ഷിണ്യം അംഗൾ കൊണ്ടോ സ്വഭാവം കൊണ്ടോ ത്രാവക്കു ചെയ്യുന്നു എന്നേയുള്ളതു’, എന്ന മനോഭാവം കൊടുക്കുന്നവരെയും വാങ്ങുന്നവരെയും ഒരു പോലെ ദുഷ്ക്ഷിപ്പിക്കുമണ്ണില്ലാ. തന്നതാനെന്ന അധ്യാത്മിച്ച മാനുമായും മാനമായും ജീവിക്കാനുള്ള അവസരം നൽകുന്ന വ്യവസ്ഥിതിക്ക് ഒരിക്കലും പകരമാവില്ലപ്പോ തൊഴിലിലായ്ക്കു വേതനവും സ്വഭാവം അനുഭവിക്കാം.

നാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന, സപ്തനം കാണുന്ന, ബദൽ വികസന മാതൃകയിൽ തീർച്ചയായും സാമൂഹികനീതി അതിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവവും ആന്തരാഷ്ട്രനയും ആയിരിക്കണം.

6. സ്ഥായിത്തായ വികസനം

സാമൂഹിക നീതിപോലെത്തന്നെ പ്രധാനമാണ് സ്ഥായിത്വവും. നാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന വികസനമായുക നിലനിർത്താനാവുന്നതായിരിക്കണം. ‘എക്കാലവും നിലനിർത്താനാവുക’ എന്നത് പ്രായോഗികമല്ല എന്നറിഞ്ഞു കൊണ്ടുതന്നെ, വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ദിർപ്പകാലാല്പാതാങ്ങളെപ്പറ്റി നാം വ്യാകുലരായേ പറ്റു. തങ്ക്കാല ലാഭത്തിനായി ഭാവിതാൽപര്യങ്ങളെ ബലിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് ഭൂമിക്കും അതിലെ ആവാസ വ്യവസ്ഥകൾക്കും ഇന്ന് ഭീക്ഷണിയായിരിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ വികസന മാതൃതകയെപ്പറ്റി ഉറപ്പായി പറയാൻ കഴിയുന്ന ഒരേയൊരു കാര്യം ‘ഈത് ഇങ്ങനെ അധികകാലം മുന്നോട്ടു കൊണ്ട് പോകാൻ കഴിയില്ല’ എന്നതാണ്.

எசுவு மூலம் கார்பனை வீதியில் குறைபாடு செய்து விடக் கூடிய நிலை என்று அறியப்படுகிறது.

കഴിഞ്ഞ ഒരു ലക്ഷം വർഷങ്ങളിലെ റിക്കോർഡ്. കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ ലോകഗരാഗരി താപനില 1866 ലെ ഈ അളവൊടുക്കാൻ ആരംഭിച്ച ശേഷമുള്ള സർവകാല രൈക്കോർഡ് ആയിരുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും ‘ചുടുപിടിച്ച’ 14 വർഷങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ ഉണ്ടായത് 1979 ന് ശേഷമായിരുന്നു. ആൽപ്പസ് പർവതത്തിലെ ചുരുങ്ഗുന ദ്രോഷിയരുകളും അസ്ത്രാർട്ടിക്കയിലെ തകരുന്ന മൺതുമലകളും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ ആഗോളതാപനം ഒരു യാമാർമ്മധൃഷ്യം തന്നെയാണ് (7).

കഴിഞ്ഞ വർഷം ലോകത്തിലെ കുഷിക്കാർ 188.1 കോടി ടൺ കേഷ്യധന്യങ്ങൾ ഉത്പാദിപ്പിച്ചു. മറ്റാരു സർവകാല റിക്കോർഡ്. പക്ഷെ, ലോക ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനയോടു കിടപിടിക്കാൻ എന്നിട്ടും കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രതിശീർഷ ധന്യ ഉത്പാദനം 324 കിലോത്തിൽ നിന്നു 322 കിലോ ആയി കുറയുകയാണ് ചെയ്തത്. ശുശ്വര ദൗർഖ്യമാണ് മറ്റാരു ഗുരുതര ഭീഷണി. ജലസേചനമുള്ള ഭൂമിയുടെ വിസ്തൃതിവർദ്ധന ജനസംഖ്യാവിസ്ഥോടനേരോടു കിടപിടിക്കാനാവാതെ ചുരുങ്ഗുനു. ജലസേചനത്തിനായുള്ള കൗതുക ചെച്ചനയിലെ മഹത്തായ മണ്ഡലത്തി കഴിഞ്ഞ വർഷത്തിൽ 226 ദിവസം കടലിലെതാനാവാതെ മണ്ണിൽ പുണ്ട് വരണ്ടുപോയി. പഴയ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ അരാൻ തടാകത്തിൽ പതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അമുദാരൂ-ജിഗമിദാരൂ നടക്കൾ പരുത്തി നിലങ്ങളുടെ ജലസേചനത്തിനായി അമിതമായി ചോർത്തപ്പെട്ട തുകകാണ്ട് അരാൻ തടാകം തന്നെ വറ്റിവരണ്ടു. ഇന്ന് ആ സ്ഥലത്തിനു മുകളിലുടെ വിമാനത്തിൽ പറക്കുമ്പോൾ തടാകത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ആയി രക്കണക്കിനു ചെറുകുളങ്ങളാണ് കാണുക. ലവണ തടാകം വറ്റി അടിയിലാത്ത ഉപ്പുപൊടി കാറ്റത്ത് പറന്ന് അകലെയുള്ള കുഷിയിടങ്ങളെല്ലപ്പോലും ഉംഗൾമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ വിജയമായി കൊണ്ടാടിയിരുന്ന അരാൻ വികസനപദ്ധതി ഇന്നോരു വൻ പാരിസ്ഥിതിക ദുരന്തമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധനാർക്കൾ ഇപ്പോഴും തിരക്കാണ്. അരാൻ പുനരുജ്വരണത്തിനായി കോടിക്കണക്കിന് യോളിന്തെ ഒരു പുതിയ ലോകബാങ്ക് പദ്ധതി രൂപം കൊണ്ടുവരുകയാണ്. ഒരു കണക്കിൽ നോക്കിയാൽ അതാണാല്ലോ വികസനത്തിന്റെ രീതി.

ലോകജനസംഖ്യ നൂറുകോടി തികഞ്ഞത് 1800 -ആമാണ്ഡാട്ടുത്താണ്. പക്ഷെ രണ്ടാമത്തെ നൂറുകോടി തികയ്ക്കാൻ ഒരു നൂറ്റാണ്ടും അതിനടുത്ത നൂറുകോടി തികയ്ക്കാൻ അരനുറ്റാണ്ടും മാത്രമേ വേണ്ടിവന്നുള്ളു. ഇപ്പോഴ് അറുനുറുകോടിയേണ്ടുത്തിരിക്കുന്നു. ഒടുവിലത്തെ നൂറുകോടിയെ കുടിച്ചേര്ക്കാൻ കഴ്ച്ചിച്ച് ഒരു തലമുറക്കാലം പോലും വേണ്ടിവന്നില്ല (8)

ജനസംഖ്യ മാത്രമല്ല പ്രസന്നം. അവർ എങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു എന്നതും പ്രധാനമാണ്. ആർഡേഡത്തിലാറാടിയ ജീവിതഗൈലിയും അമിത ഉപഭോ

గవ్యం లోకజనసంబృయుద ఇప్పోసి 8% మాత్రా వరుగా వడచే అంచెలికి - పకిషితాగిన యుగోస్ట్ ప్రభేదాలైనుగా సాధిశాఖ తయాగాలు. పకోజ్, ఇతర ప్రవణాత వళ్ళరథవెగం పదంకుచూయాగాలు. ఇంస్యులెచ్ ప్రోల్యూషన్ వికిసుగా ఇంగ్లొ కర్చుతుకుచూయాం ప్రచపిష్టిక్కుచూయాం చెప్పు నాతాగాల నాం కాణునుగాత. ఇతర వరాగి పోకుగా అపకాచతినిగెర్రె బీకి రథ ఇర్టిప్లిక్కుం. 1800 ఇం పత్తులుకుంపా జనసంబృయులై ఉరైయారు నగరం లణగాయిరుగొన్నా. ఇన్ అతిరం 326 మెగా పోత్తిస్కుల్ ఉణి. అవయిత 14 ఎణ్ణుతితిల్ జనసంబృయు ఉన్ కోటియిలయికమాగాలు. నాగ తికరుగా స్యువోపభోగతిన్నివెగియాగాల్లో శ్రామప్రభేదాలైలు అంచిత చ్యాషణావ్యం వనణెల్లుగా శోషణావ్యం అయికచ్చుం నటక్కునుగాత. అవరుగా మాంస్యార్థతి తిరీకాగాయి లోక మత్స్యమాంసోపాభం కఫిషిత పతిగమ్య వర్షశం కొణికి 4.4 కోటి టిప్పుతి నించ్ చుట్టి కుడి. ఆఱహారరితియిల్లులై ఇతర మార్గం క్యూక్కుతి క్యూక్కుతిలోయ్కాగాల నయిక్కు. 1980 న్ను 1995 న్ను ఇంటయ్కి 20 కోటి ఐహికారోళం కాచ వెట్టివెల్లుప్పిశ్చ ఎణొగాల కణకం. ఇప్పో శ్యులై పకషిజాతికిల్లిత్ 11% వ్యం మత్స్యజాతికిల్లిత్ 34% వ్యం పెప్పెమె ద్వికళిత్ పాతియ్యం వంశగాశబ్దిషణియె నెరిట్చుకోణికియాగాల ఎణొ ఉన్ సమీపకాల పంం కాగిక్కుగొన్నా (7).

1980 లె మొత్తం ఆగోళ ఉరుర్జ ఉపభోగం 10 టింపావాక్ (1 టింపావాక్ = 100 కోటి కిలోవాక్) ఆయిరుగొన్నా. అంచెలికికారుగా ప్రతిశ్రీర్షి ప్రతివర్షిష ఉరుర్జ ఉపభోగం ఇంస్యుల్యుతిలోతిగెర్రె నాణిప తిర్టియాగాలు. 2025-ామాణాక్కుబోషిష్టిక్కుం లోకతెత్తల్లో జనణెశ్రీక్కుం అంచెలికియైగా ఉరుర్జ ఉపభోగం ఉపభోగనిలవారం కెకవరికణామణిత్ ఆగోళ ఉరుర్జ ఉపభోగం 55 టింపావాక్ (ప్రతివర్షిషం 8% దేశం 5 కోటి యుగొండ్రె) ఆయి వర్షికణాం, ఆంతయ్యం 8%తాయాల్యం నటప్పిస్తి. ఎణొల్యం 35 టింపావాక్ ఆయి ఉయరణాం ఎణొవచ్చాం పోల్యం ఇన్ తెతెతిగెర్రె 1.6 ఇర్టికణికి 5 ఇర్టియ్యం క్యూక్కుతలాయి ఉత్పాతిప్పి కణాం. ఇతిగెంట్లోం ప్రగమ ఆణవగెషి ఇన్నణెతతిగెర్రె 30 ఇర్టి యాకణాం. అతిగాయి ముఖ్యాగ్నివిసం క్యూక్కుబోశ్ ఓఱే 1000 మెగా వాక్ ఆణవగిలయం వీతం ప్రత్యుతాయి కమీషన్ చెప్పుగాం (9) ఇతరొతిల్లులై ఉరుర్జ విగియోగం కెకబెయ్యతిప్పికికాగో నిలగిరిత్తు వాగో సాయిక్కుగొత్తల్లో ఎణొ పగయెణితిల్లోల్లో..

ఉరుర్జతతిగెర్రె కార్బటతిల్ మాత్రమ్లో, ఇర్ముం- ఇరుకట- అప్పుర్వ వగి జణెశ్రీ, లోపారెశ్రీ, స్పార్స్కిక్, పోప్రె, వ్యావసాయికోతపునణెశ్రీ మృత లాయవయ్యిగా రెయల్లోం కార్బటతిల్యం ఆగోళ ఉత్పాదనతిగెర్రె సింహ

ഓഗവും 20% മാത്രം വരുന്ന വികസിത രാജ്യ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഉപദോഗം, കുടുതൽ ഉപദോഗം എന്നതാണ് ഉയർന്ന ജീവിത ഗുണനിലവാരത്തെക്കുറിച്ച് അവരുടെ സകൽപം. ഉത്പന്നങ്ങളെ അവയുടെ പ്രവൃത്തിക്കും പ്രയോജനത്തിനും വേണ്ടി വിലമതി കുന്നതിനു പകരം അവയുടെ ഉടമസ്ഥതയ്ക്കും പ്രദർശന മുല്യത്തിനും വേണ്ടി മതിക്കുന്നതാണെല്ലാ ഉപദോഗസംസ്കാരത്തിന്റെ സവിശേഷത്. മോട്ടാർ കാർ വാങ്ങുന്നത് സവാരിക്ക് എന്നതിനുപരി "ലേറ്ററ്റ്" മോഡൽ കാർ സ്വന്മായുണ്ടന്ന് വസ്തുനടപ്പിലുന്നതിനും അതു പ്രദർശിപ്പിച്ച് പ്രമാണിത്തം ചമയുന്നതിനും ആകുമ്പോഴാണ് ഉപദോഗപരത സമൂഹവിരുദ്ധമാകുന്നത്. ഒന്നിലധികം കാറുകൾ, കുടുക്കുടെ പുതുക്കൽ, ഓരോ മുൻ തിലും എലിവിഷൾ, ഫീലിംജ് ആരിയായവ, ആരിക്കണക്കിന് വന്നതെങ്ങളും ചെറിപ്പുകളും, അനേകം ബൈഡ്രൂമുകളും സിമിഞ്ച് പുള്ളുകളും മുള്ളുകളും, ഇങ്ങനെത്തെ ഉപദോഗത്തിന് അർമ്മമോ അറുതിയോ ഇല്ല. "ഈ ലോകത്ത് എല്ലാവരുടെയും ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാനുള്ള വക ഈ ഭൂമിയിലുണ്ട്, പക്ഷേ ഒരാളുടെ പോലും അത്യാഗ്രഹം തീർക്കാൻ ഇതു മതിയാവില്ല" എന്നു ഗാണിജി പറഞ്ഞത് ഇത്തരം "സഹൃദാജീകരണ" (10) ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം. ഇതു ലോകത്തിനുമുഴുവൻ മാതൃകയാകുന്നത് ദുരന്തത്തിന്റെ നാനിയായിത്തെന്ന കണക്കാക്കണം. പക്ഷേ നിർഭാഗ്യവശാൽ നാം അറിഞ്ഞൊ അറിയാതെന്നൊ ഈ മാതൃക തന്നെയാണ് പിന്തുടരുന്നത്. ഇൻഡ്യപോലുണ്ടാരു രാജ്യത്തും നഗരങ്ങളിലെ 20% വരുന്ന ഉപരിവർഗം ഇത്തരം ജീവിത മാതൃക തന്നെയാണ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. കുറേയൊക്കെ കൈവരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ധർപ്പിയിലോ ബോംബെ തിലോ ഉള്ള സന്ധന - നാഗരിക - വരേണ്ടവർഗ സന്തതികളുടെ ജീവിതശൈലിയും ഉപദോഗരീതിയും ഇപ്പോഴേ തന്നെ ഇമ്മട്ടിലായിക്കഴിഞ്ഞു. ഉപയോഗിച്ചു വലിച്ചേറിയുക, പുതുമയ്ക്കു പിന്നേ പായുക എന്ന പടിഞ്ഞാറൻ മുല്യപ്പോധന ഇവിടെയും വേരുന്നിവരുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, ആഗോളദേശവിവിഷൾ നേര് വർക്കിന്റെയും അതിമർദ്ദ പരസ്യകാടുകാറിന്റെയും മോഹവലയത്തിൽ വിണ്ണപോകാതിരിക്കാൻ അസാമാന്യമായ ഉൾക്കരുത്തും ആദർശയിരത്തും കൂടിയേ തീരു. സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമൂളാരും സർഷയന്നരുമായ പ്രതിഭകളാണെല്ലാ ഇന്ന് സ്വപ്നങ്ങൾ വിൽക്കുകയും ആവശ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാർക്കറ്റിന്റെ - അധികാരിക്കാനിൽ മേഖലയിൽ വ്യാപ്തരായിരിക്കുന്നത്. എന്നി നീറിൻ്ന് - സയൻസ് മേഖലകളിൽ നിന്നുപോലും ഏറ്റവും പ്രഗതിയാരംഭിച്ച വൈദികക്കാരിൽ യിമാണും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. രണ്ടാംകിടക്കാർ അവ നിറവേറ്റാനുള്ള ഉത്പാദന പ്രക്രിയയിൽ വ്യാപരിക്കുന്നു. ഇതാണോ ഒരു സമൂഹത്തിനുണ്ടാവേണ്ട ആരോഗ്യകരമായ മുൻഗന്ധാന എന്ന പ്രത്യേകം തൽക്കാലം മരക്കാം. എന്നാലും വില്പന പെരുപ്പിക്കാനായി പുതുപുതു മോഹങ്ങളെ പടച്ചു വിടുന്നത് വികസനത്തിന്റെ

അടിസ്ഥാന ശിലയാകുന്നതിന്റെ വേദിഷ്യത്ത് നാം ഓർക്കേണ്ടതില്ലോ? വെറുതേയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ മനസ്സിൽ ഇല്ലായ്മയുടെ വല്ലായ്മയുണ്ടാക്കി, കടലിലെ ഒളഞ്ഞെളപ്പോലെ ദരികലും അടങ്ങാത്ത മോഹങ്ങൾ കരജിലുണ്ടത്തി, അവ നിരവേറുന്നതിനുവേണ്ടി പണമുണ്ടാക്കാനായുംരുന്ന താണ് വികസനം എന്ന് അവർ നമ്മു ധരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉള്ളതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുന്നതും അതിമോഹം വെടിയുന്നതും ലഭിതജീവിതവും എല്ലാം വികസന വിരുദ്ധമായി വ്യാവധാനികപ്പെടുന്ന കാലവും വിദ്യുത മല്ല. “Buy more; the job you save may be your own!” എന്നാരു പരസ്യ മലകും പണ്ഡിതരുക്കയിൽ കാണുകയുണ്ടായത് ഓർക്കുന്നു. ഇവിടെ പോലും “Owner’s pride, Neighbour’s envy”എന്ന പരസ്യ വാചകം പുതിയ വികസന സകലപ്പത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യമായി ജനപ്രീതി ആർജിചുതാണമല്ലോ. അഹങ്കാരവും അസുയയും ദ്വർഗ്ഗണങ്ങളായി കരുതിയിരുന്ന പഴയ മുല്യസകല്പം, അവരെ വികസനത്തിന്റെ ചാലക്ഷക്തികളായി കണക്കാക്കുന്ന പുതിയ പ്രായോഗികതയ്ക്കു വഴി മാറികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പടിഞ്ഞാറൻ പരസ്യങ്ങളും ആഗോള ഉത്പന്നങ്ങളും നമ്മുടെ വിപണി പിടിച്ചടക്കാനുള്ള കരിനയത്തന്ത്തിലാണ്. അതിനുള്ള തകസ്സുമായി നിൽക്കുന്നത് നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക സാമ്പാദണയും ആഹാരം, വസ്ത്രം, പെരുമാറ്റ രീതികൾ, വിനോദശൈലങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം ഉപഭോഗ വെവിവിധ്യത്തെ ബാധിക്കുമല്ലോ. ഇവയോക്കെ മെരുക്കി ഇണക്കി, പ്രോക്രാസ്റ്റിന്റെ കട്ടിലിൽ എന്ന പോലെ പാശ്ചാത്യശൈലങ്ങളുടെ ചട്ടക്കുട്ടിലോതുക്കിക്കാട്ടുക്കുക എന്ന മർമ്മ പ്രധാനമായ കൃത്യമാണ് ആഗോള ടെലിവിഷൻസ്റ്റുംവല ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കോളകളുടെയും കെസ്റ്റക്കി ചെഫ്രെയ് ചിക്കൻസ്റ്റീയും ഹാംബർഗറിന്റെയും ലോകമെ സാടുമുള്ള സ്വാദിന് നമ്മുടെ രസനയും വഴിക്കുമല്ലോ. അവരുടെ പാട്ടും വിനോദങ്ങളും കളിപ്പാട്ടങ്ങളും കൈകേമമാണെന്ന് നമുക്കും തോന്നുന്ന മല്ലോ. ഇലക്ട്രോണിക് മാദ്യമങ്ങളുടെ മംസ്തിഷ്ക പ്രക്ഷാളന്ത്തിലൂടെ പതംവന്നു കഴിയുന്നോൾ നാമും അവരുടെ സ്വന്തം വിപണിയുടെ ഒരു എക്സ്പ്രസ്സിനു മാത്രമായി മാറും. “ഒരോറു ലോകം” എന്ന വെൺഡി വിൽക്കിരെപ്പോലുള്ളവർ കണ്ണ സ്വപ്നം ഇന്നു യാമാർമ്മമാകുന്നത് “ഒരോറു വിപണി” എന്ന ആഭാസത്തിലൂടെയാണ്. ജൈവവെവിധ്യം പോലെ സൂപ്രധാനമായ സാംസ്കാരിക വെവിവിധ്യവും നശിപ്പിക്കാനുള്ള ഗുഡാലോചനയാണ് ഈ അരങ്ങേറുന്നത് എന്ന് നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടി യിരിക്കുന്നു.-

ഹന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടതേരാളും ചേരികളുടെയും ഓടകളുടെയും ഭാരിച്ചുതന്നിനും ജീവണതയ്ക്കും ഇടയ്ക്ക് പോലും ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന ആൻറീനകളും മാന്ത്രിക ചതുരങ്ങളിലൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സമ്പന്നത യുടെയും ധാരാളിത്തത്തിന്റെയും ബഹുവർണ്ണ ചിത്രങ്ങളും അസ്റ്റിലെമ്മായ ഒരു സ്വപ്നമാണെന്നേ പറയാവു. ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഇതോന്നും

ഒരിക്കലും അനുഭവിക്കാനാവില്ലെന്നുറപ്പാണ്. പകേഷ് അവരും, മുമ്പിൽ കെട്ടിത്തുക്കിയിട്ട് കൂട്ട് കണ്ണിട്ട് ഇപ്പോൾ കിട്ടും ഇപ്പോൾ കരുതി മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്ന കുതിരയെപ്പാലെ, ഇതാക്കേ ഇന ലൈക്കിൽ നാളെ ഞങ്ങൾക്കെല്ലുകിൽ ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്കെങ്കിലും ആസ്വദിക്കാനാവും എന്ന മോഹന സ്വപ്നത്തിലാണ് ഉപഭോഗ സംസ്ക്യ തിരെയ വാഴ്ത്തുന്നത്. അങ്ങനെ, യമാർമ്മത്തിൽ അതിന്റെ ഇരകളാണ് അതിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആരാധകൾ. ബഹുരാഷ്ട്രകമ്പനിക്കെഴു സംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടം ഇൻധ്യയിലെ മുകള്ളുത്തെ 20% മാത്രമെങ്കിലും അവരുടെ ഉപഭോക്താക്കളായി മാറിയാൽ തന്നെ അവർ സംത്യോദ്ധരാക്കും. ഇൻധ്യയുടെ 20% എന്നത് പട്ടണത്താറിൽ യുറോപ്പിനെന്നേയാ P.S.A ദൈയോ പോലുള്ള ഒരു വൻ വിപസ്തിയാണെല്ലോ. ബാക്കിയുള്ളവർ ഒരിക്കലും ഈ മാനന്തിക വലയത്തിനകത്ത് എത്തിപ്പെട്ടില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലെങ്കിൽ, അവരും ഈ മാതൃകയുടെ മാപ്പുസാക്ഷികളാകാൻ കച്ചുകെട്ടി നിൽപ്പു ണഡേല്ലോ. അതുമതി.

7. എന്തുകൊണ്ട് സ്ഥായിയില്ല ?

സത്യനാരായണപണിവുവസ്ഥയുടെ വക്താക്കെഴു സംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടം ഈ വികസന മാതൃക അങ്ങനെ തന്നെ തുടർന്നാൽ മതി, ലോകമെങ്ങും അമേരിക്കയിലേതുപോലെ സമുദ്രിയും സമ്പത്തും ഉണ്ടാകും. അനാവ ശ്രമായ സർക്കാർ നിയന്ത്രണങ്ങളും ഇടപെടലുകളുമാണ് തടസ്സം. പകേഷ് മേൽ സുചിപ്പിച്ച കണക്കുകളിൽനിന്ന് വെള്ളിവാകുന്നതുപോലെ അനുസ്യൂതമായ വളർച്ചയിലുന്നുന്ന വികസന മാതൃക ഈ ലോകത്തിനു തന്നെ ദീഷണിയാണ്. വിഭവങ്ങളുടെ പരിമിതിയും വർത്തോതിലുള്ള സംസ്കരണവും വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നുള്ളവാകുന്ന മലിനീകരണവും ഈ ഭൂമിയെ ദിന്ദവും രോഗാതുവരും ആക്കും. അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണ് ഈ ലോകമെങ്ങും കാണപ്പെടുന്നത്. ആഗോള താപനന്തിരങ്ങിയും ഓസോൺ പാളിക്കശയത്തിന്റെയും വ്യാപകമായ വനനാശത്തിന്റെയും വർത്തോതിലുള്ള വംശനാശഭീഷണികളുടെയും വറുന നദികളുടെയും വരളുന ജലാശയങ്ങളുടെയും മുന്നറിയിപ്പുകൾ ചെവിക്കൊള്ളാതിരിക്കുന്നത് ആത്മഹത്യാപരമായിരിക്കും. "ഇരുപത്തി ഒൻപതാം ദിവസം" എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു അനുപദേശകമയുണ്ട്. ഒരു കൂളത്തിൽ പായൽ പെരുകുകയാണ്. ഓരോ ദിവസവും തലേ ദിവസം ഉണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ ഇരട്ടിയാകും പായൽ മുടിയ പ്രതലം. അങ്ങനെ കുളത്തിന്റെ പകുതി മുടാൻ ഇരുപത്തി ഒൻപതു ദിവസം എടുത്തു. മുഴുവൻ എത്ര ദിവസം എടുക്കും, എന്നാണ് ചോദ്യം. കൂളത്തിന്റെ പകുതി ഇപ്പോഴും സ്വച്ഛമാണെല്ലോ എന്ന ചിന്തയിൽ അപകട ഭീതി കുടാതെ വിഹരിക്കുന്ന ജലജീവികളിനില്ല കുളം മുടിപ്പോകാൻ ഇനി ഒരോറ ദിവസമേ ബാക്കിയുള്ളു എന്ന്. ഇതൊരു കടകമയ്ക്കും. പരിസ്ഥിതി നാശത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടം നാം ഇരുപത്തി ഒൻപതാം ദിവസത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നത് എന്നതെ തെളിവുകൾ

സുച്ചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴും കാർബൺഡയോക്സൈറ്റിന്റെ അളവ് പരിയിക്കുന്നതാണ്, ഇനിയും ധാരാളം കാട്ടുകൾ ബാക്കിയുണ്ട്, ഇപ്പോഴും ശുദ്ധജലം വേണ്ടതു ലഭ്യമാണ്, ദൂഷിതമാകാത്ത കടലോരങ്ങളും വെളിസേഡേങ്ങളും ഇനിയും എത്രയോ ബാക്കിയുണ്ട്, എന്നാക്കേ നമുക്ക് തീർച്ചയായും ആശാസം കൊള്ളാം. പക്ഷേ എക്സ്‌പ്രോണ്ടിപ്പുൽ വളർച്ചയുടെ ഗണിതശാസ്ത്രപരമായ നിയമങ്ങൾ അലംഗരിക്കുമ്പോൾ ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇത് സംശയത്തിനിടന്തെകാരം വിധത്തിൽ സുവൃ ക്രമാണ്. അറുപതു കണ്ണിലും ഒരു ശാഖയിൽ 2% വർദ്ധനത്തോൽ നിലനിന്നിരുന്നുകൂടി ഇന്നത്തെ ലോകജനസംഖ്യയായ 600 കോടി 1200 കോടിയായി ഇരട്ടിക്കാണ് $37\frac{1}{2}$ വർഷം പോരുമായിരുന്നു. ഭാഗ്യവഹാൻ വർദ്ധനത്തോൽ 1.5% ആയി ചുരുക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും 50 വർഷം കൊണ്ട് ഇരട്ടിക്കും. അപകടത്തിലേക്കുള്ള പാച്ചിലിൽ ഭ്രേഖന് പിടിച്ചാൽ പോലും പിടിക്കിട്ടില്ല എന്നാണ്ടോ ഇതിന്റെ മുന്നിലും. ഇതാണ് എക്സ്‌പ്രോണ്ടിപ്പുൽ വളർച്ചയുടെ അപകടം. ഇതുരും വളർച്ചയുടെ അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശാസ്ത്രീയമായി ആദ്യത്തെ മുന്നിയിപ്പു തന്നെ “കൂദാശ ഓഫ് റോം റിപ്പോർട്ട്” എന്നറിയപ്പെട്ടുന്ന രേഖയാണ് (11). അവരുടെ കണക്കുട്ടുടലുകളിലും മാതൃകാനിർമ്മികളിലും പല പോരായ്ക്കളും ചുണ്ടിക്കാട്ടാമെങ്കിലും അവ ഒരു സാധാരണ തോർപ്പിക്കുന്ന പ്രവചനത്തിന്റെ (Self-defeating prophecy) സഹജ സ്വഭാവമായി കരുതിയാൽ മതി. വഴിനടക്കുമ്പോൾ അറിയാതെ കൂഴിയിൽ വീഴാൻ പോകുന്ന ആദ്ദോട് “ദേ, ഇപ്പോ വീണും!” എന്ന് വിളിച്ചു പറയുമ്പോൾ പ്രവചനം ശരിയാക്കണമെന്നല്ലോ ആഗ്രഹം. ജനസംഖ്യ, ഉഭജവിനിയോഗം, പരിസരമലിനീകരണം, കീടനാശിനി പ്രയോഗം, വന നശികരണം ഇവയിലെല്ലാം ഒരു വിശ്വാസിച്ചാരം കൊണ്ടുവരാൻ കൂദാശ ഓഫ് റോം റിപ്പോർട്ടിനും “നിശ്ചിബ്ദ വസന്ത” തന്നും (12) കഴിഞ്ഞു എന്നത് നിസ്തർക്കമാണ്. പക്ഷേ ഭൂമിപോലെയുള്ള ഒരു പരിമിതവ്യൂഹത്തിൽ അനുസ്യൂതമായ വളർച്ചയിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു വികസന മാതൃക അസംബന്ധമാണ് (perpetual growth within a finite System is an absurdity) എന്ന അടിസ്ഥാന പാഠം നാം ഇനിയും പരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് റിയോ ഉച്ചകോടിയിൽ പോലും “അമേരിക്കൻ ജീവിതശൈലി മാറ്റുക എന്ന പ്രശ്നം ഉഭിക്കുന്നില്ല” എന്ന് പ്രസിദ്ധീയമായി പ്രവ്യാഹരിക്കാൻ ചെയ്യും വന്നത്. അതേസമയം അമേരിക്കൻ ജീവിതശൈലിയാണ് ഇന്ന് പരിസ്ഥിതി നേടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണി എന്ന് കൂടുതൽ വ്യക്തമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമാണ്.

8. സ്ഥാനര വികസന സകൾപ്പങ്ങൾ

അപരിമിതമായ ഉപഭോഗ വർദ്ധനയാണ് വികസനലക്ഷ്യമെന്നും, മുതലാളിത്തു ഉത്പാദനരീതിയും ആഗോളസ്വത്തന്ത്രവിപണിയുമാണ് അതിന് ഏറ്റവും ഉതകുന്ന തന്ത്രങ്ങളെന്നും, സർക്കാരുകളുടെ പങ്ക്

හුවයුක් සුජිත්‍රමාය ප්‍රවර්තනය සාහුමාකුණ පස්‍යාතෙල සාංචිරුණයේ මූල්‍ය මූල්‍ය විකසනසක්පෑම සාමුහිකීතියේ මූල්‍ය තත්ත්වය නිළගිරිතාකාවාත්තයුම පාතිස්ථිතික දැරන්තිලෝයුක් ගායිකුණාතුමාගාණයුල් යාරෘප පරුණුණුණ්. පැකේෂ හුතාකේ සම්මතිකුණාවරු “හුත්‍යාත මදු මාර්ගයේත්‍යිප්පෝ” (Tina There is No Alternative) ඩීඩා පරාජය ජිතයාට, මගුණිප්පාම ගැනුණාට, ඩිගාම්බාක්ලෝකුල් හුත යාත්‍යාතිල සහජාරිකඹාකු කායාණ්. හුතයේකාකේ මුරුමුරුත්තුම, බ්‍රිජාටික් කුරිඡ් ජෙරුත්තුම “හුතාණුම තුළුතිනු” ඩීඩා පිරුපිරුත්තුම හුත දැරන්තිල තයෙරුකු පකිජි ඩීඩා ගෙකකුෂුකාන් ග්‍රමිකුණාතුවෙනු මාත්‍රා.

ହୁଏ ସାହଚର୍ଯ୍ୟତିଳାଙ୍କ ଅମାରମେତନିଲ୍ ମଧ୍ୟ ମାର୍ଗଙ୍ଗାଜିଲ୍ଲୋ ଏଣ୍ଟାଂ
ଉଣେଇକିଲ୍ ଆଵ୍ୟାଦ ପରିମିତିକର୍ତ୍ତ, ଆଲ୍ଲେକିଲ୍ ଆଵ୍ୟକୁ ନାର୍କେକଣ
ବିଲ ଏଣ୍ଟାଙ୍କ, ଏଣ୍ଟାଂ ଶାରବବୁଝିଯୋଦ ପରିଶୋଧିକାଙ୍କ ନାଂ
ନିର୍ବିଷୟିତରାକୁଣ୍ଠ.

തീരിച്ചയായും പലവിധ ബഹർ വികസനവീക്ഷണങ്ങളും ജീവിതരംഗങ്ങളും സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളും നമ്മുടെ മുന്നിലുണ്ട്. ആയുനിക യുഗത്തിൽ തന്നെ മുതലാളിത്തത്തിനും സത്രന്തവിപണിക്കും ബഹർ എന്ന നിലയിലാണ് മാർക്കസിസം ഉടലെടുത്തത്. സോഷ്യലിറ്റും സമ ദശവസ്ഥയും സാമൂഹിക ക്രമവും വളരെയധികം പ്രതീക്ഷകൾ ഉണ്ടത്തിയ സങ്കൽപ്പങ്ങളാണ്. സോഡിയറ്റും യുണിയൻമേഖലകളും പരീക്ഷണം പാളിപ്പോരയകിലും, ചെന്നയുടേൽ തിരിച്ചറിയാനാവാതെ വിധം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സോഷ്യലിസം എന്ന സ്വപനം ഇന്ത്യയിൽ ഏഴുതിന്തളളാറായിട്ടില്ല. പഴയരീതിയിൽ അതു പുനർജ്ജനിക്കില്ലെങ്കിൽ പോലും അതിന്റെ നല്ല അംഗങ്ങളെ ഓർത്തെ റഷ്യക്കാർ ഗൃഹാതുരരാവു നീതി ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നു കൂടാ.

ମାର୍କ୍‌ସିଙ୍ଗତରେ କାଳ ଅନ୍ୟାନ୍ୟକମାଣ୍ଡ ଶାସିଯାଇଲେ ବିକିନି
ସକଳପୁଞ୍ଜ ଏକାତ ବିଶ୍ୱାସିକାଳେ ପ୍ରଯାସଂ ତୋକୁଣ୍ଣୁଣେହିତ ଆତ
ଶାସିଜାର ଚିରପୁରାତନ ମୁଲ୍ୟଙ୍କରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟକମାଣ୍ଡକୁଣ୍ଠାତ୍ମକାଣାଯି
ରିକାଳେ. ଆମିଠିଲେ ସତ୍ୟମଙ୍ଗତେଯଂ ବୈଷମଚର୍ଯ୍ୟ ଆପରିଶ୍ରଦ୍ଧା ମୁତଲାଯ
ତତତଙ୍କରେଇୟୁଥିଲୁ ଶମ ତମାତି ସାଧନକରେଇୟୁଥିଲୁ ଅନ୍ତିମମାଣିକ୍ୟରୁଛି ଏରୁ
ସମ୍ମହମାଣ୍ଡ ଶାସିଜାର ବିଭାବରେ ଚେଯାତର. ହରତାନ୍ତୁମୁଖୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ
ଅଭିଲାଷ. ପକେଜ ହୁବରେ ଏଇତାର ହୁରୁପତାଂ ନୃତ୍ୟରେଣ୍ଟ ପୁରୁଷବାନଙ୍କ
ତିଲେଲ ଭାରତତିର ନିଲବିଲିରୁଣ ମୁରତମାଯ ସାହଚର୍ଯ୍ୟଙ୍କରୁଲିଲେ
ପ୍ରୟୋଗିକାମନ୍ତ୍ର ଆତନ୍ତ୍ରମାନ୍ତ୍ରରୁଛି ଏରୁ ନଵରାଷ୍ଟ୍ରବ୍ୟବମାଯାକ
ଏଇତାର ଯୁପି ନିର୍ମାଣ ଏକାତ୍ମକ ଅନ୍ତର୍ମାନ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣିତ୍ୱରେ. ସାମୁ
ହିକ ଜୀବିତତରିଣେ ବିବିଧ ବଶଙ୍କରେଖାଗୁରୁତ୍ୱ ହରିୟୁଥିଲୁ ସମ୍ବନ୍ଧମାଯି
ପରିଚିନ୍ତିତ୍ତିରୁଛି ମନୁଷ୍ୟବିନ୍ଦୁରେ ମରୁନେକଂ କାଣିଲୁ. କୁର୍ଦ୍ଦୁମ୍ବ
କେଷମଂ ମୁତଳେ ଶ୍ରାମିଣ ବ୍ୟବସାୟଙ୍କରେ ଏହିନ୍ତା କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ତିଲିଲୁଥିଲୁ
ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣିତ୍ୱ

ഹത്തിന് വൃക്തമായ കാഴ്ചപ്പുട്ടും നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ സ്വാത്രത്യാനന്തര ഭാരതത്തിൽ അവയിൽ എന്നുപോലും സമർപ്പണ ബുദ്ധി യോടെ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും, മുകാനുവ ദിക്കാന്ത എക്കിപ്പുമുഖിച്ചു വാട്ടിക്കൈളണ്ട പഴം പോലെ, ഗാസിയൻ റീതി കൾ ആധുനിക തുഗ്രത്തിന് ചേർന്നവയല്ല എന്ന് നാം മുൻവിധിയോടെ തളളിക്കൈളയുകയും ചെയ്യുന്നു. മഹാത്മാക്കലേ ചില്ലിലിട്ടും സിമർജ്ജപ്രതി മകളാക്കിയും അവരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ മാനിക്കേണ ബാധ്യതയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്ന നാം ഗാസിജിയേയും ജയൻ ആനോലാഷങ്ങളിലൊതുക്കി ഗാസിയൻ മുല്യങ്ങളെ അഗസ്ത്യകോടിയിൽ തളളിയിരിക്കുന്നു.

പൗരാണിക മതങ്ങളും ഭർഷനങ്ങളുമെല്ലാം സമഗ്രജീവിത ഭർഷന അംഗൾ തന്നെയാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. അനന്തത ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക നില വാരത്തിനുസരിച്ചുള്ള ഉത്തപാദന വ്യവസ്ഥയും അതിനുരുപ്പം സാമൂഹിക ഘടനകളും ആണാല്ലോ അനുണ്ടായിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു പ്രപഞ്ചദർശനവും ജീവിത വികാശാവും എന്നതില്ലെങ്കിൽ ഒരു വികസനമാതൃകയാവാൻ വേണ്ട സമഗ്രത അവയ്ക്ക് ഇന്ന് അവകാശ പ്പുടാനാവില്ല. പക്ഷെ ഗാസിയൻ മാതൃകയുടെ അടിസ്ഥാനമായി ഒരു സന്നാതന മുല്യബോധം വർത്തിച്ചു എന്നതുപോലെ, ബുദ്ധിമുഖ്യം ക്രിസ്തുവിശ്വേഷ്യം മുഹമ്മദ് നബിയുടെയും അനുശാസനകളാൽ സ്വാധീ നികപ്പെടുന്ന വികസന മാതൃകകൾ തീർച്ചയായും രൂപപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. പക്ഷെ അവരുടെ അടിസ്ഥാന സമിപത്വങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന തിനു പകരം അവരുടെ വാക്കുകളെ അക്ഷരാർമ്മത്തിൽ എടുത്ത് വ്യാവ്യാ നിച്ച് ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നോണ്ട് മുല്യബോധം മൂലിക്കവാദത്തിനു വഴിമാറുന്നത്.

9. എന്തുകൊണ്ട് സോഡിയർ മാതൃക പരാജയപ്പെട്ടു?

സമാനര വികസനസങ്കല്പങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരേന്നേഷണൽത്തിനും സോഡിയർ പരീക്ഷണത്തിന്റെ പാളിച്ചരയെ അവഗണിക്കാനാവില്ല. 'മഹ തായ്' കെട്ടാബുൾ വിസ്തുവത്തിന്റെ ഭൂരല പര്യവസാനത്തപ്പറ്റി പല പല അപഗ്രേമനങ്ങളും വ്യാവ്യാനങ്ങളും വന്നു കഴിഞ്ഞു. സ്വാഭാവികമായും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ട്. പെതിസ്ത്രോയ്ക്കു നടപ്പാക്കും മുന്പ് ലോസ്റ്റോസ്റ്റ് അനുവദിച്ചതാണ് തകരാറായത്, ചെചനരയപ്പോലെ സമ ശ്രാഡ്യത്വക്കയറുകൾ കൈവിടാതെ തന്നെ നിയന്ത്രിത വിപണി പരീ ക്ഷിക്കാമായിരുന്നു, തുടങ്ങിയ വ്യാവ്യാനങ്ങൾ തകരാൻ ബെന്നിനിൽക്കെ തായിരുന്നു ആ വ്യവസ്ഥ എന്ന ധാരാർമ്മത്തെ വിശദിക്കുന്നില്ല. പാർട്ടിയുടെ ധാർമ്മികത നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു, അവസരവാദികൾ പാർട്ടി കൈയറ്റക്കിയിരുന്നു, അടിമുടി അഴിമതിയിൽ മുണ്ടിയിരുന്നു, കള്ളക്കണ കുകളിലും സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി കൃതിമമായ വിവരമാണ് രാജ്യ തത്തിനു നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നത് എന്നതാകെ മിക്കവരും സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇവ രോഗകാരണമെന്നതിനേക്കാൾ രോഗലക്ഷണങ്ങളാണാലോ.

അമിതമായ സൈനികചൂലവുമുലം സമ്പദ്ധവന കരിനമായ ക്ഷീണത്തിലായിരുന്നു, ജനങ്ങളുടെ നിത്യാപയോഗത്തിനുള്ള സാധനങ്ങൾക്ക് രൂക്ഷമായ കമ്മിറ്റം വിതരണത്തിൽ അപാക്തകളും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. ജനവിരുദ്ധമെന്നും ഉത്പാദന ശക്തികളെ മുടരിപ്പിക്കുന്നതെന്നും മുദ്ര കൂത്തി അപലപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മുതലാളിൽ വ്യവസ്ഥയുടെ ഉപഭോഗസ മുഖിയും നിരക്കുശമായ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും ഇലക്ട്രോണിക് മാഡ്യൂമ അജിലുടെ അവർക്ക് മുനിൽ വെല്ലുവിളിയായും മോഹിപ്പിക്കുന്ന ബദലായും അവത്തിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഈതെ സുവഭ്യാഗപരത തന്നെ തങ്ങളുടെയും നേതാക്കളെ കീഴടക്കുന്നതും ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥരും പാർട്ടിമേധിയാവികളും ആസ്വദിച്ചു മഡിക്കുന്നതും നേരിട്ട് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതെന്തെ അവർക്ക് വ്യവസ്ഥിതിയിലുള്ള വിശ്വാസവും ധാർമ്മികമായ ഇഷ്ടാശക്തിയും പാടേ നശിക്കാനിടയാക്കി എന്നത് ദുരന്തം കുത്തശിഞ്ഞതിന്റെ സംഭവവിവരങ്ങമേ ആകുന്നുള്ളൂ. സമാധാനപരമായ, ക്രമാനുഗതമായ, ഒരു പരിവർത്തനം കൈവരിക്കാനുള്ള ഗോർബചേഡിന്റെ ശ്രമങ്ങളെ തുരക്കം വച്ച് വ്യവസ്ഥാപിത സംവിധാനങ്ങളെ ആകെ തകരാറിലാക്കി അരാജകത്വം ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയത് കലക്കവൈള്ളത്തിൽ മീൻപിടിക്കാൻ കാത്തുനിന്നു, കഴുക്കോലുരാനായി പുരയ്ക്കു തീകൊള്ളത്താൻ മടിക്കാതെ, അവസരവാടികളായ ഉന്നതസ്ഥാനീയരായിരുന്നു എന്ന വാദവും (13) ദുരന്തനാടകത്തിന്റെ കൈമാക്സിന്റെ പരിണാമമുപയോഗിയെ ആകുന്നുള്ളൂ.

അമിതമായ അധികാരക്കേന്നീകരണവും അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യനിശ്ചയവും സാധാരണ ജനങ്ങളെ രേണുകടത്തിൽ നിന്നും പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകറ്റുകയും അനുതാനോധിയം പരത്തുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ള നിരീക്ഷണം കുടുതൽ മഹാകമായ തകരാറുകളിലേയ്ക്കു വിരൽചുണ്ടുന്നു. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗ സർവാധിപത്യം എന്നത് പാർട്ടിസർവാധിപത്യവും അത് ഫലത്തിൽ ചില "കോക്കല്ലു" കളുടെ കുത്തകയുമായി ചുരുങ്ഗി എന്നത് യാദ്യച്ചിക്കതയാണോ അതോ അഭിപ്രായപ്രകടന-പൊരാവകാശങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നു ഒരു അംശം വ്യവസ്ഥിതയുടെ അനിവാര്യതയാണോ എന്നത് ഗാരവമായിക്കരുതേണ്ട ഒരു പ്രശ്നമാണ്. യുദ്ധകാലപരിസ്ഥിതിയിലും അതേതന്ത്രം സോവിയറ്റ് യൂണിയനെ വളഞ്ഞുവച്ച് ഒപ്പുടെത്തി കീഴപ്പെടുത്താനുള്ള ധൈര്യസ്ഥിരത കുത്തന്ത്തിന്റെ കാലാവധി തിലും ഇതൊരുപങ്കേക്കു നിരീക്ഷകരണം അർഹിക്കുന്ന ഒരു നയമായി രൂപീരിക്കാം. ജനങ്ങളുടെ സഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നിരിക്കാം. പങ്കേക്ക പട്ടണിയും പാർപ്പിട പ്രശ്നവും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുണ്ടോ, സൈനിക ശക്തിയിലും സാമ്പത്തികശേഷിയിലും മുൻനിരയിലെത്തിയ ശേഷവും, തങ്ങളുടെ ന്യായമായ ഉപഭോഗാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറാതിരുന്നത് അവർക്ക് അസംയുപ്തി വളർത്തി. ന്യായമായ ആവശ്യം എത്ര, ആർഡാം എത്ര, എന്നത് തീർച്ചയായും സാംസ്കാരികവും പ്രാദേശികവുമായ ഘടകങ്ങളുള്ളൂ ഒരു വേർത്തിരിവാണ്. ലളിതജീവിതവും ഉത്തുംഗചിന്തയും മാത്യുകയാക്കുന്ന രേണുനെതുത്തവും സാംസ്കാരിക നായകനാരും ഉള്ള ഒരു

സമൂഹത്തിൽ ഉപദോഗത്വരായ്‌ക്ക് സ്വാഭാവികമായ കട്ടിഞ്ഞാൻ ഉണ്ടാകും. നേരെ മറിച്ച് അറപ്പിക്കുന്ന യുർത്തും സുവലോലുപത്രയും മെലാളൻ അനുവാദത്തിക്കുയും, അതു തണ്ടൾക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന പരുവിസന്ധായി കീഴാളയാരുടെ കണ്ണമുഖിൽ മിനിത്തിളങ്ങുകയും ചെയ്താൽ, പിന്നെ അവരുടെ ത്യാഗണ്ഡൾക്ക് എന്നാണ്മെ? "

ഒരു പക്ഷേ സ്വത്രന്വിപണിവ്യവസ്ഥയുടെ ലക്ഷ്യമായ ഉപദോഗമാത്രസംസ്കാരം തന്നെ സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യമായെടുക്കുകയും അതിലെത്തിളേരാൻ മുതലാളിത്തത്തെത്തക്കാൾ കേമമായ പാതയാണ് തങ്ങളുടെതെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്തതായിരിക്കാം പാളിച്ചകളുടെ തുടക്കം. എന്നെന്നനാൽ "ഓരോരുത്തരിൽ നിന്നും അവരവരുടെ കഴിവിനനുസരിച്ച്, ഓരോരുത്തരിൽ അവരവരുടെ ആവശ്യം അനുസരിച്ച്" എന്ന മനോഹരമായ, സാമുഹിക നീതി തുടിക്കുന്ന, സോഷ്യലിറ്റി ആര്ദ്ധത്തിൽ ഉപദോഗമാത്ര സംസ്കാരം ആരോഹിക്കുന്നത് അക്ഷയത്വമായ ധർമചൃംഢി തന്നെയാൽ, ആദിമ ക്രിസ്തീയതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള, ലാളിത്യത്തിന്റെയും ത്യാഗത്തിന്റെയുമായ ഒരു പരിവേഷമുണ്ടായിരുന്നു ആദിമ കമ്മ്യൂണിസത്തിനും. ഈ പമത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ച് അമേരിക്കക്കാരരണ്ട് ജീവിതത്തെശലി തങ്ങളുടെയും ആര്ദ്ധശമാക്കി മാറ്റിയിടത്താണ് സോബിയറ്റു യൂണിയന്റെ അപചയത്തിന്റെ അരംഭം. എല്ലാ പുരുഷരക്കും അടിസ്ഥാന ആവശ്യങ്ങൾ നിരവേറ്റിയെടുക്കുക എന്നതു തന്നെ എത്രയോ വലിയ ഒരു കാര്യമാണ്. പക്ഷേ എല്ലാ വർക്കും വിടും ആഹാരവും ആരോഗ്യരക്ഷയും വിദ്യാഭ്യാസവും കലാകാരിക വിനോദങ്ങൾക്കുള്ള സ്വകര്യങ്ങളും ഉറപ്പാക്കിക്കഴിയുവോഴു വൈപ്പെടുന്ന ഒരു ശുന്നത ഉണ്ടല്ലോ. ആ ശുന്നത നിരയ്ക്കുന്നതിനാണ് അവർ ഉപദോഗപരതയിലേയ്ക്ക് നീങ്ങിയത്. സോഷ്യലിസവും ആസൂത്രിത സമ്പദവ്യവസ്ഥയും അടിസ്ഥാന ഭാരിച്ചുവും നീക്കുന്നതിന് അനുപേക്ഷണീയവും എന്നാൽ അതു കഴിഞ്ഞുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാൻ അസമർപ്പവും അണ്ണ്. ആ ഘട്ടത്തിൽ നിയന്ത്രിത വിപണി അനുവദിക്കപ്പെടണമായിരുന്നു എന്ന് പ്രശ്നപ്പാർശ സാമ്പത്തിക വിദർഘൻ സി. ടി. കുരുൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ തരത്തിലുള്ള ഒരു പരീക്ഷണമാണല്ലോ ചെന്ന ഇപ്പോൾ നടത്തുന്നത്. പക്ഷേ ഒടക്കത്തിന് തല കടത്താനിടം കൊടുക്കുന്ന പോലെയായേക്കാം വിപണിയെ സമൂഹത്തിന്റെ മുൻഗണനകൾ തീരുമാനിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ വിപണി അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന ഉപദോഗസംസ്കൃതിയെ പ്രതിരോധിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഭേദമായ ഒരു മുല്യവോധം സമൂഹത്തിനുണ്ടാകണം. അതാണ് റഷ്യയിൽ ഇല്ലാതെ പോയത്. അതാണ് ഗാന്ധിയൻ മാതൃകയുടെ ബലവും.

10. ആവശ്യങ്ങളും അനാവശ്യങ്ങളും

ആവശ്യങ്ങൾക്കും അനാവശ്യങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ തികച്ചും ഭൗതികമായ ഒരു വെർത്തിരിവു സാധ്യമല്ല. ഒരേ വന്നതുനെ ചില സംഹചര്യകവനക്കും

അള്ളിൽ ആവശ്യവും മറ്റു ചിലപ്പോൾ മരിച്ചും ആകാം. കാർ, ടെലിഫോൺ, പ്രീഡിഷ്, ടി. വി. ഇൻ്റർനെറ്റ് മുതലായവയ്ക്കെല്ലാം ഈ ബാധകമാണ്. ഒരേ ധർമ്മ നിർവഹിക്കുന്ന വസ്തുക്കളിലും ഈ വേർത്തിരിവുണ്ടാകാം. ഉദാഹരണം വീട്. ഏതു തരത്തിലുള്ള വീടാണ് ആവശ്യം, എത്രയായാൽ അനാവശ്യമാകും ഫൈന് സാർവലഭകികമായ ഒരു മാനദണ്ഡം സാധ്യമല്ല. ആകെ നമുക്ക് ആശ്രയിക്കാവുന്ന സുവർണ്ണ നിയമം “വസ്തുക്കളെ അവ നിർവഹിക്കുന്ന ധർമ്മത്തിന്റെ പേരിൽ വിലയിരുത്തുക, അവയെ സ്വത്തുകളായിക്കാണാതിരിക്കുക”, എന്നതാണ്. കാരും വീടും ടെലിവിഷൻം, കൊള്ളാനും കൊണ്ടാനുമുള്ള “സ്വത്ത്” ആകുമ്പോഴാണ് അവ അനാവശ്യങ്ങളായി മാറുന്നത്. “Need” “Greed” ആയി മാറുന്നത്. എന്തെന്നാൽ ആവശ്യങ്ങൾ നിരവേറ്റിക്കഴിഞ്ഞാൽ തൃപ്തിവരും. പക്ഷേ സ്വത്ത് എത്രയായാലും ‘തൃപ്തിവരാ മനസ്സിനൊരിക്കലും’ ഈ തിരിച്ചറിവാണ് ഗാധിയൻ ജീവിത ദർശനത്തെ മറ്റ് ആധുനിക വികസന മാതൃകകളിൽ നിന്ന് വേറിട്ടു നിർത്തുന്നത്. ഈ വേർത്തിരിവാണ് വികസനത്തിന് ഭൗതികം എന്നതിനു പുറമെ ആത്മീയമായ ഒരു മാനവും കൂടി നൽകുന്നത്. നേടാം കഴിയുന്നത് എന്തിനു തൃജിക്കാൻ തയ്യാറാകണം? എടുക്കാൻ കഴിയുന്ന വൻ എന്തിനുവേണ്ടുന്നു വയ്ക്കണം? ശക്തൻ എന്തിനു ഭാക്ഷിണ്യം കാണിക്കണം? ഒന്നാമതാകാനുള്ളവൻ എന്തിനു മത്സരത്തിനു പകരം സഹകരണം തേടണം? അധികാരം കൈയിലുള്ളവർ എന്തിന്തു പക്കുവയ്ക്കണം? ഇതിനൊന്നും തികച്ചും ഭാഗമായ ഉത്തരം ഇല്ല. ഇവിടെ യാണ് യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയുടെ തുടക്കം. ഇതാണ് മാർക്കസിസത്തിൽ ഇല്ലാതെ പോയതും, ഗാധിജി ഉള്ളാൽ കൊടുത്തതും.

11. പ്രായോഗിക ഗാധിയൻ വികസന മാതൃകയിലേയ്ക്ക്

ഗാധിജിയെപ്പോലെ പ്രായോഗികമതികളായ ഭാർഗനികൾ കൂറിവാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പുർവ്വാർഖത്തിലെ ഇൻഡ്യയുടെ അവസ്ഥ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തെള്ളു വികസന ചിത്രകൾക്കു രൂപം കൊടുത്തത്. ജവാഹർലാൽ നെഹർഗുവിനെപ്പോലെ ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക വിദ്യകളെപ്പറ്റി കാൽപ്പനികമായ ഒരു അഭിനിവേശം അദ്ദേഹത്തിൽ നാം കാണുന്നില്ല. പക്ഷേ ടെക്നോളജി നിർവഹിക്കേണ്ട ധർമ്മത്തപ്പറ്റി അദ്ദേഹം തികച്ചും ബോധവാനായിരുന്നു. മനുഷ്യന് അധികമായ ടെക്നോളജിയെ അദ്ദേഹം സ്വാഗതം ചെയ്തു. മനുഷ്യനെ അടിമപ്പെടുത്തുന്ന ടെക്നോളജിക്കത്തിരായി മുന്നിയിപ്പും നൽകി. മനുഷ്യന്റെ നിർമ്മിതികളും വ്യവസ്ഥകളും മാനുഷികമായ അളവുകളിൽ (human scale) ആകാണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിച്ചു. നഗരമായാലും വ്യവസായമായാലും യന്ത്രസംസ്കൃതിയായാലും വല്ലതാകുന്നൊരും അവയ്ക്ക് അവയുടെതായ ഒരു ഹിംസാത്മകത്വം കൈവരുന്നുണ്ട്. ഷുമാവറുടെ “ചെറുതുതെ സുന്ദരം” എന്ന സമവാക്യത്തിന്റെ തുടക്കം ഈ സമീപനത്തിലാണ്. പക്ഷേ വല്ലത് കൂടുതൽ ലാക്കരവും ശക്തവും ഹിംസാത്മകവുമാകയാൽ

வலுதினென்றிர செருதிக் டின்வென பிடிசூ நித்காஸ் கசியூ என்ற அனா வுக்கமாயிருங்கில். இப் பாயுக்கத்தையான் ஶாஸ்யீன் மாது கய்க்க அதமாற்மதயைதொடர ஏறு பரிவேஷம் நஞ்சியத.

ஶாஸ்திரஸாகேதிக புரோගதியூடு, விரேஷிசூ விவர ஸாகேதிகவிடு (Information technology)யிலே மாற்கிக நேட்னேஜூடு எரு பாற்ஶாஹலங் அத் செருதிரெந்திரிசூ வரவிடு கல்மொருக்கியிரிக்குஙு என்றான் அதிஸுக்ஷ்மவத்கரணம் (miniaturisation), கப்புட்டிலும் கேள்ளோஸ் ஸிரித்திலும் உள்ளாயிட்டுதூ குதிசூ பாட்னேஸ், என்ற வர்க்கின்ச் என்னிவதெல்லாங் குடி செருபெரு உத்பாதன வுப்பான்செல்க்கு எற்றிரபெஸுக்கூ புதுஜிவன் நஞ்சியிட்டுள்ளத். எனாங் வுவஸாய விழுவதெதாட கேட்டைக்குத உத்பாதன லாகேரவும் க்ஷமதயேறியது மாயி மாரி. ஏற்மத்தில் உத்பாதன ஸாகேதிகவிடுயூ இப் கேட்டைக்கரளவும் ராக்ஷஸவத்கரளவும் அஞ் கேட்டைக்குத ஸமுஹவுவும் கூக்கு அநியட்டித நாரவத்கரள்திங்கு காரளமாயத். பிதே கிசூம் கேட்டைக்குத உருங்ஜோத்பாதன வுவஸம் வாவஸாயிக ஸமுஹ தின்ரெந் அடிஸமான ஸலாவாம் குரிசூ. பகேச, ஹபோஸ் கேட்டைக்குத உருங்ஜவுவுவஸமயில் நினு விகேட்டைக்குத உருங்ஜ வுவஸமயிலேன்கள் நின்னாகுதூ ஸாலுத தெஜின்து வந்திக்கையான். ஹருபதெதாநாங் நூராங்கிரெந் (பின்டெந்) உருங்ஜவுவுவஸம் ஸாரோங்ஜாயிஷ்டிதமாயிரி கூமென் தீர்ச்சுயான். ஸாரோங்ஜதில்ரெந் முவமுட தென் அத் துலு மாயி விதரளை செழுப்புடிரிக்குங்கு என்றாளன்லோ. விகேட்டைக்குத உருங்ஜவுவுவஸம் தீர்ச்சுயாயூ விகேட்டைக்குத உத்பாதன ஸாகேதிக விடு கூக்கு புதோதன ஏக்காதிரிக்கில்லோ.

ஶாஸ்யீன் விக்ஸம் மாதுகயைப்பட்டி பராமர்ஶிக்குங்கோஸ் ஸாயா ரள செய்யாருதூதில் குடுதல் பொழுவும் ஶாஸ்திரஸாகேதிகவிடு கூக்கல் நஞ்சியத் ஸோயபுரவமான். அவையை அவஶனிசூக்கான் ஸமுக்க ஏறு விக்ஸம் மாதுக ரூபப்பூடுத்தான் பட்டில். எதுதுதரத்திலுதூ ஶாஸ்திரம், எதுதுதரத்திலுதூ ஸாகேதிகவிடு, என் தீர்ச்சுயாயூ பர்சு செய்யா. பகேச அதின்ரெந் பக் செருதாக்காநாவில்லோ தென். ஸாமு ஹிக்காதிதியோடுகுடிய புரோகதிக்க அவ குடியே தீரு. சரித்ததி லாபுமாயி எல்லாவர்க்கும் தூப்திக்கரமாய கேஷ்ஸவும் பாற்பூடவும் மரு ஸதிக ஸாப்சருண்டூ வேளுமெக்கில் உரப்புக்காங்குதூ கஷிவ் ஸமுக்க கைவந்திக்குங்கத் அருயுங்கிக டக்ஸோங்ஜி கொள்ளுமாதுமான். பொப்பீன ஸமுஹவுலிலெல்லோ அஸமதவும், அடிமதவும், பாதித்துவும், ரோஶவும், குடிய ஶிஶுமரளங்கிரக்கும், குரள்த. பிதீக்ஷித அருயுங்கு ண்சிவாக்காநாவத லாடகண்டூயத் அனாதெத டக்ஸோங்ஜியூடு பரி மிதிக்க முலமாயிருங்கு. “அடிமதம் அயாற்மிக்கமாயத் அவுவி எங்ஜின் வந்தோடையான்” எனு பரியுந்தில் ஸதுத்தில்ரெந் ஏங்கமுள்ளத்.

നമ്മുടെ യാർദ്ദിക നിലപാടുകളെപ്പോലും രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ സാമ്പത്തിക യാമാർമ്മയ്ക്കും പക്ഷേവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പക്ഷിനെ നിഷേധിക്കുന്ന തിനു പകരം ഇതു മനസ്സിലാക്കി ഇതിനെ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ കരുപ്പിടിപ്പിച്ചടക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ സമാനര വികസനസങ്കല്പത്തിൽ ശാസ്ത്രസംബന്ധത്തിലെ വിദ്യകളുടെ പക്ഷ ചെറുതിനെ സുന്ദരമാക്കണമെല്ലാം, സുഖക്കു വുമാക്കലാണ് (Small must be made Powerful also) (14). ഇതിപ്പോഴും കുറേയൊക്കെ ആഗ്രഹചീതി (Wishful thinking) മാത്രമാണെങ്കിലും അത് യാമാർമ്മമാകില്ല എന്നു വിചാരിക്കാൻ കാരണമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

12. വികസനവും പ്രകൃതിയും

നന്നാം വ്യവസായ വിപ്പവത്തിന്റെ ഫലമായുധർന്നു വന്ന വികസന മാതൃക പ്രകൃതിയെ ബലാർക്കാരം ചെയ്യുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. ഏറ്റവും ഹിന്ദുസാത്തമകമായ ഈ ചുഡാക്കണ്ഠത്തിന്റെ അപകടസംഭാവം ഇന്ന് സുവൃക്തമായിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ തിരിച്ചടിയെന്നോണമാണ് പ്രകൃതിയിലേയ്ക്ക് മടങ്ങുക എന്ന ആഹ്വാനം പലപ്പോഴും ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നത്. ഇവിടെയും ഒരു വ്യത്യസ്തസ്ഥാനം ഉയർത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൊള്ളുന്നത്. മനുഷ്യന് പ്രകൃതിയിലേയ്ക്കല്ലെ അനിലേയ്ക്കും മടങ്ങാനാവില്ല, മുന്നോട്ടേ പോകാനാകു. പക്ഷേ പ്രകൃതിയുമായുള്ള നാഭീനാളബന്ധം വിസ്താരിച്ചു കൊണ്ട് മുന്നോട്ടേ പോകുകയെന്നല്ല, നിലനിൽക്കുവാൻ പോലും കഴിയില്ല. പക്ഷേ ഏതു തരത്തിലാണ് മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ ആശയിക്കേണ്ടത്. ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടത്, എന്നത് വളരെ ഗഹനമായ ഒരു സമസ്യയാണ്. ഭൂമിയിൽ ജീവൻ തുടിച്ചുതുടങ്ങിയതിനുശേഷം കോടാനുകോടി ഇനം ജീവജാലങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും അന്യംനിന്നുപോകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭൗമാപരിതലവും അന്തരീക്ഷവും തിരിച്ചറിയാനാവാത്ത വിധം മറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രകീയ ഇപ്പോഴും തുടരുന്നു. “മാറ്റമനുള്ളത് മാത്രമാണ് മാറ്റമില്ലാത്ത പ്രതിഭാസം” എന്നത് ഏതുയോ ശരി. പ്രകൃതിയിലെ സന്തുലിതാവസ്ഥ എന്നത് ഈ മാറ്റങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള, മാറ്റങ്ങൾ തമിലുള്ള, ഒരു ചലനാത്മകമായ സന്തുലനം (dynamic equilibrium) ആണ്. അതോരു നിശ്ചിലാവസ്ഥ (Static equilibrium) അല്ല. പക്ഷേ ഈ പ്രകീയയിലെ സൂച്യാനമായ ഘടകം കാലം ആണ്.

അതിനിർബന്ധമായ കാലപ്രവാഹത്തിൽ ഒന്നിനുപകരം മറ്റാണ് എന്ന ക്രമത്തിൽ, എല്ലായ്പ്പോഴും ഒന്നു ചീയുന്നത് മറ്റാണിന് വളമാക്കുന്നു എന്ന നിയമമനുസരിച്ച് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളെ കുടുതൽ ഒക്ഷതയോടെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, പരസ്പര ബന്ധിതമായ തുടർച്ചയിൽ ജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുന്നതും ആകസ്മികമായ വളരെ കുറഞ്ഞ കാലയളവിലോ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രചണ്യമായ മാറ്റങ്ങളും (cataclysmic change) തന്മീൽ വളരെയെറെ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. പ്രചണ്യമാറ്റങ്ങൾ വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നതിന് തെളി

വുണ്ട്. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുമ്പോഴും ജീവൻറെ തുടക്കപ്പ് അവഗണശിക്കും. അത് പുതിയ റിതിയിൽ മുന്നോട്ട് വലരും. പക്ഷേ ഇത് മാറ്റത്തിൽ എറ്റവും നഷ്ടപ്പെടാനുള്ളത് പഴയ വ്യവസ്ഥയുടെ ഉച്ചിയിൽ വിലസിയിരുന്ന വികസിത ജീവരൂപങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അങ്ങനെ യുണായ ഒരു 'കടപുഴകലിൽ' ആണ് അന്നത്തെ രാജാക്കന്നാരായ ദിനോ സാരുകൾ നാടുനൈഞ്ഞിയത്. പകരം മേഖലാട്ടുയർന്നത് അന്നത്തെ താരത മേന കഷ്ടദമായ ഒരു ശാഖയുടെ പിൻമുറക്കാരായ സസ്തനികളും. ഇപ്പോഴാരു ആണവബ്യവഹാശിയിൽ ഭൂമി വെത്തുവെള്ളിരായാൽ (nuclear holocaust) ഉയിർത്തെഴുനേൽപ്പിനേറവും സാധ്യതയുള്ളത് പാറ (കുറി) യുടെ പിൻമുറക്കാരായിരിക്കുമ്പെതെ. ആഗോളതാപനവും ഓസോൺ പാളിക്കയവും രാസമലിനികരണവും എല്ലാം കൊണ്ട് നാം ഇന്നറിയുന്ന റിതിയിലുള്ള ജൈവസസ്തനിൽപ്പ് അസാല്യമായാലും പ്രകൃതിക്കു കുഴപ്പമൊന്നും ഇല്ല. സസ്തനികളുടെ യുഗം ഒരുപക്ഷേ അവസാനിച്ചുകാം. "ഈ വഴി അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറുവഴി തുടരുന്നു" (Road Closed-Take deviation) എന്ന ബോർഡുതുകി പ്രകൃതി അതിന്റെതായ പ്രയാണം തുടരും. പ്രകൃതിയുടെ നാശവഴിപ്പുസ്തകത്തിൽ മനുഷ്യന് സ്ഥിരമായി ഇടം തരാമെന്ന് ഒരു വാർദ്ധാനവും ആർക്കും തനിട്ടില്ലെല്ലാ. അത് നമ്മുടെ ആഗ്രഹമാണ്. ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതി സംരക്ഷണം എന്നു പറയുമ്പോൾ നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ധമാർമ്മത്തിൽ നമ്മുടെ താല്പര്യങ്ങൾ, ദീർഘകാലതാല്പര്യങ്ങൾ, നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പ്, സംരക്ഷിക്കലാണ്. സ്വാഭാവികമായും നമ്മുടെ ചിന്ത മനുഷ്യ കേന്ദ്രിതമാകുന്നതിൽ അതുകൂടിയില്ല. നമ്മുടെ ഭൗപര്യവും അധികം ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന കൊതുക്, ഇച്ചു, പാറ ആദിയായ കഷ്ടദജിവികളിൽ എന്നിനെപ്പോലും ഉയ്യുലനും ചെയ്യാൻ നമുക്കുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നത് നമ്മുടെ കഴിവുകേട്. ഈ പരാക്രമങ്ങൾക്കിടയിൽ തുലന്തുപോകുന്നത് നമുക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതും നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പിനാധാരവുമായ സുക്ഷ്മജീവികളും ബന്ധുക്കളുമാണ് എന്നത് നമ്മുടെ പിടിപ്പുകേട്. ഈത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സ്വച്ചതയെയും ഗുണപരതയെയും നശിപ്പിക്കുന്നു എന്നത് നമ്മുടെ ദുരന്തം. പ്രകൃതി പ്രകൃതിക്കുവേണ്ടിയെന്നോ വസ്തുരൈവ കൂടും ബക്കമനോ ഉള്ള വിശാല മനസ്കതയോടെ പ്രകൃതി സംരക്ഷണത്തെ സമീപിക്കുന്നവർ ഉണ്ടാകാമെങ്കിലും പ്രകൃതി സംരക്ഷണം മനുഷ്യ സംരക്ഷണമാണ് എന്ന സമീപനത്തിലും തെറ്റില്ല എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. തികച്ചും സ്വാർമ്മപരമായ സമീപനത്തിൽനിന്നു തുടങ്ങിയാലും ആ സ്വാർമ്മത്തെ ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിലും സാമൂഹികനീതിയുടെ പശ്ചാത്യലത്തിലും വ്യാവ്യാമിച്ചാൽ നാം ചെന്നെത്തുക ഉദ്ദേശ്യമായ പ്രകൃതി സംരക്ഷണ വ്യത്യസ്തയിൽ തന്നെയായിരിക്കും.

പക്ഷെ, ഒരു പുതിക്കൊടിയെപ്പോലും പറിക്കരുത്, ഒരു പുഴുവെ
 പ്പോലും ഭ്രാഹിക്കരുത്, ഒരു ഹൈക്കർ കാടുപോലും നഷ്ടപ്പിക്കരുത്, ഒരു
 രാസവ്യവസായവും പാടില്ല എന്ന സമീപനവും നമുക്ക് പൊറുപ്പിക്കാനോ
 വില്ല. അങ്ങനെയാരു സമീപനം പണ്ണേ ഏടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ തീയും
 കൂഷിയും നാഗരികതയും എല്ലാം നമുക്ക് അനുമാകുമായിരുന്നു. പ്രകൃ
 തിയുമായി പരിപൂർണ്ണമായ സമന്വയത്തിൽ കഴിയുകയാണ് മനുഷ്യജന
 തതിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അത് നവീനശില്പാധ്യാത്മകതിൽ തന്നെ നാം കൈവ
 ലിച്ചിരുന്നു. അത് തീർച്ചയായും നിലനിർത്താവുന്ന ഒരു ജീവിതഗൈലി
 യുമായിരുന്നു. അതിന്റെ തെളിവാണ് നാഗരികതയുടെ മഹാപ്രഭാവത്തിൽ
 നിന്നു ഒറ്റപ്പെട്ടുകയോ പുറന്തള്ളപ്പെട്ടുകയോ ചെയ്ത ഗ്രോത്രങ്ങളും ഗിരി
 വർഗ്ഗക്കാരും ഇപ്പോഴും എത്രാണ് അതെ നിലയിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടു
 നാത്. ആൻധമാൻ നികോബാർ ദീപുകളിലും പാപ്പുവാ -ന്യൂഗിനി പ്രദേ
 ശങ്കളിലും തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ ടിയറാഡെൽ ഫ്രൂഗോഡായിലും മറ്റും
 ഇങ്ങനെത്തെ സമൂഹങ്ങളെ നമുക്കിന്നും കാണാം. മനുഷ്യന് ജനസില
 മായ സാഖ്യതകളെ തീർച്ചയായും ആ നിലവാരത്തിന്പുറം ഉയർത്താനും
 വികസിപ്പിക്കാനുമുള്ള ബാധ്യത നമുക്കില്ലോ? നാം തെരഞ്ഞെടുത്ത വഴി
 തിൽ പാളിച്ചുകൾ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. പക്ഷെ പ്രകൃതിയുമായുള്ള സമ
 നയത്തെയും ഒരു Static equilibrium ആയി കണക്കാക്കാതെ കൂടുതൽ
 ഉയർന്ന തലങ്ങളിലുള്ള ഒരു ലയമോ സമന്വയമോ നാം ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ണ
 തുണ്ട് എന്നുതോന്നുന്നു. ആ ലയം നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ നിലനിൽപ്പ് അപകട
 ത്തിലാകും. പക്ഷെ എപ്പോഴും ഇനിയും ഉയർന്ന തലത്തിലേയ്ക്ക് ആ
 സമന്വയത്തെ ഉയർത്താനുള്ള സാഖ്യത തേടുക എന്നതാണ് നമ്മുടെ
 മുമ്പിലുള്ള വെല്ലുവിളി, അതുതന്നെയാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന് ഉംബ്യു
 ഖമായ ഒരു ലക്ഷ്യബോധം നൽകുന്നതും. അത് നമ്മുടെ ജീനുകളിലുണ്ണെ.
 “ഇതു മതി, ഇതിന്പുറം വേണ്ട” എന്ന തോന്തൽ എപ്പോഴുണ്ടാകുന്നുവോ
 അത് ക്ഷയത്തിന്റെ സൂചനയാണ്, വ്യക്തികളിലും സമൂഹത്തിലും. പ്രകൃ
 തിയിൽ ഒന്നിനും നിരന്തരമായ പാരസ്പര്യമോ നിശ്ചലമായ സന്തുല
 നമോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് സാഹചര്യങ്ങൾക്കുസതിച്ച് സ്വയം മാറ്റുന്ന
 തിലുടെയും അതിനുസരിച്ച് സാഹചര്യങ്ങളെ വിണ്ണും മാറ്റുന്നതിലും
 ദെയും മാത്രമേ നിലനിൽക്കാനാവു. ഇത് പ്രകൃതി നിയമമാണ്. ഈ
 മാറ്റത്തെ സഹായിക്കുന്നത് ഉംജത്തിന്റെ മഹാപ്രവാഹമാണ്. ഉയർന്ന
 ഉഷ്മാവിൽനിന്നും താഴ്ന്ന ഉഷ്മാവിൽ ക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെ (disorder)
 പ്രതീകവും ആണ്. അചേതന പ്രകൃതി ക്രമത്തിൽ നിന്നു ക്രമ
 രാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള അനുസ്യൂതമായ അപചയത്തിന്റെ മുറയാണ്.
 കക്ഷങ്ങോപരിതലങ്ങളിലെ പതിനായിരക്കണക്കിന് ഡിഗ്രി കെൽവിൽ
 ഉഷ്മാവിൽ നിന്ന് വിസർത്തമായി അനന്ത ശുന്നതയിലെ പശ്ചാത്യല
 വികിരണമായ 3 ഡിഗ്രി കെൽവിനിലേയ്ക്ക് ക്ഷയിച്ച് വിലയിക്കുകയാണ്

ഉർജ്ജത്തിന്റെ ഗതി. ഒട്ടുമിക്ക ശ്രദ്ധാളിലും ഈ താപവികിരണം തട്ടി തെററിച്ചും തൊട്ടുതൊടാതെയും ഒട്ടകാക്കേ ആഗിരണം ചെയ്യേപ്പുട്ടും പിന്നെ തണ്ടുത്തും പാശായിപ്പോകുന്നോൾ ഭൂമിയിലാണ് ഈ ഉർജ്ജം മണ്ണതുമലകളിലും വെള്ളത്തിലും നീരാവിയിലും വായുവിലും ആവാഹിച്ചു സന്ദർഭമാക്കി ക്രമീകൃതമായ ഒരു ശിഖരാഷ്ട്രാവസ്ഥ സംജ്ഞാതമാക്കി അതിൽ വളർന്ന് പെരുകുന്ന ബാക്ടീരിയകൾക്കും സുക്ഷ്മ ജീവികൾക്കും സസ്യജാലകങ്ങൾക്കും ജന്മം കൊടുത്ത് അവയുടെ വിസർജ്ജനമായ ഓക്സിജൻ അളവ് കുടുക്കുട്ടി ഒന്നവിൽ ഓക്സിജനോപജീവികൾക്ക് ജന്മം നൽകി ഇന്നത്തെ അത്ഭുതാവഹമായ ജൈവവൈവിധ്യത്തിലെത്തി നിൽക്കുന്നത്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ എൻടോപ്പിയുടെ പ്രവാഹഗതി വിപരീത ദിശയിലാക്കുന്നതിലൂടെയാണ് വൈറസ്, ബാക്ടീരിയ, ഏകകോശബഹുകോശ ജീവികൾ എന്നിവയിലെല്ലാം അതീവ സുക്ഷ്മവും സകിർണ്ണവുമായ “ക്രമീകരണങ്ങൾ” സജീകരിക്കാൻ പ്രകൃതിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളത്. ക്രമീകരണം എന്നാൽ എൻടോപ്പി കുറയ്ക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ്. ഈതു സാഖ്യമാക്കുന്നത് ചുറ്റുമുള്ള എൻടോപ്പി അതിലുമധികം വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. വ്യൂഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ എൻടോപ്പി കുറയുന്നു. ഈ കുറവിനേക്കാൾ കുടുതൽ എൻടോപ്പി വർദ്ധന ചുറ്റും ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനാൽ ആകെമൊത്തം നോക്കിയാൽ വ്യൂഹവും ചുറ്റുപാടും ഉൾപ്പെടുന്ന “പ്രപഞ്ച” ത്തിന്റെ എൻടോപ്പി കുടുന്നു. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മൊത്തം എൻടോപ്പി കുടിക്കാണ്ടയിരിക്കും എന്ന പ്രപഞ്ചനിയമം (Second Law of Thermodynamics) ലാംഹികപ്പെടുന്നില്ല. ചുറ്റും നിന്ന് ഉർജ്ജം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് ക്രമമില്ലായ്ക്കുമ്പോൾ നിന്ന് ക്രമം നിർമ്മിക്കുകയും അവശിഷ്ടമായ ഉർജ്ജം വിസർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന പ്രവൃത്തിയാണ് വളർച്ച. ഈതാണ് ജീവരെ ലക്ഷണം. ഈതു സാഖ്യമാക്കുന്നത് വിവര വിനിമയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. നമുക്ക് ബോധവുർവ്വം ക്രമ മില്ലായ്ക്കുമ്പോൾ നിന്ന് ക്രമം ഉണ്ടാക്കാം. പക്ഷേ അടിസ്ഥാന ജൈവികതരത്തിൽ നമ്മുടെ ഓരോ കോശത്തിലും, ഈ പ്രക്രിയ നടക്കുന്നത് ബോധ പുർവ്വമല്ല, ബോധപുർവ്വമല്ലെങ്കിലും വിവര വിനിയോഗം നടക്കുന്നുണ്ട്. ഈതാണ് ജീനുകളുടെ ധർമ്മം. ജീനുകൾക്ക് ഈ കഴിവ് എങ്ങനെ കൈവന്നു എന്നു നമുക്കറിയില്ല. സ്വാഭാവിക പ്രക്രിയയിലൂടെ പരിണമിച്ച് ഉണ്ടായതാകാം. നാാം ഇനിയും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഏതോ പ്രക്രിയയിലൂടെയുമാകാം. ഏതായാലും വിവര വിനിമയത്തിലെ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ ജീനുകൾ എപ്പോഴും പുതിയ പുതിയ ചേരുവകളും ചേർച്ചകളും പരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. സാഹചര്യങ്ങളിലെ മാറ്റങ്ങൾക്കു പൊരുത്തപ്പെടുന്ന പുതിയ ജീവരൂപങ്ങൾ ഉരുത്തിരിയുന്നത് ഈ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയാണ്. മാറ്റങ്ങളും മാറ്റാനുള്ള ഈ കഴിവുമാണ് ജീവരെ നിലനിൽപ്പിന് അടിസ്ഥാനം.

ജീനുകളുടെ തലത്തിൽ അബോധപുർവ്വം നടക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയ സമൂഹത്തിലെ ബോധപുർവ്വം നടക്കുന്നുണ്ട്. കുട്ടായ്മയിലൂടെയാണ്
കവനക്കുമ്പോൾ

ഇത് ഉരുത്തിരിയുന്നത്. തീരെ മെരുക്കിയതും കല്ലുപകർണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതും അനും വില്ലോ നിർമ്മിച്ചതും മൺപാത്രനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയതും കൃഷി ആരംഭിച്ചതും നഗരങ്ങൾ സ്വന്പണ്ടിച്ചതും എല്ലാം ഇതിനുഭാഗരണ അളവും. ഈ ഓരോ പടിയും ജീവിതശൈലിയിലും സമൂഹാലീറ്റനയിലും കാതലായ മാറ്റങ്ങൾക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ട്, മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ (1) ഈ മാറ്റങ്ങൾക്ക് വേഗത കൂടി (2) ഇത്തരം മാറ്റങ്ങളിലൂടെ പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യന് ഏൽപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ആവശ്യം തന്ത്തിന്റെ ആകം അഭൂതപൂർവ്വമാം വിധം വർദ്ധിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലുമാണ് നാം ഏറ്റവും മുൻകരുതൽ എടുക്കേണ്ടത്. പെൻസിലിൻ കുത്തിവെയ്ക്കും മുന്പ് ടെല്ല് ഡോസ് കൊടുക്കുംപോലെ നമ്മുടെ പുതിയ ഇടപെടലുകളുടെ പാരിസ്ഥിതിക ആവശ്യതം ശ്രദ്ധാ പൂർവ്വം പഠിച്ച് പരീക്ഷിച്ച് നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുവേണം മുന്നോട്ട് പോകാൻ. മുന്നോട്ടു തന്നെ പോകണം എന്ന കാര്യത്തിൽ ശക്കയരുത്. അതു മനുഷ്യന്റെ നിയോഗമാണ്, പ്രകൃതിയിലെ ഏറ്റവും അഭ്യുത്തകരമായ പ്രതിഭാസമായ മനുഷ്യജനത്തിന്റെ സവിശേഷതയായ വിശേഷഭവും നിർമ്മാണക്രാഡലവും പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക എന്നതു തന്നെ യാണ് നമ്മുടെ ജൈവീക ധർമ്മം. ഈ തത്ത്വത്തിലൂടെ മറ്റ് ജീവികൾക്കും ആദിമമനുഷ്യനു തന്നെയും അപ്രാപ്യമായ തലങ്ങളിലേയ്ക്ക് മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ഉയർത്തുവാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മറ്റല്ലോ ജീവികളും ആഹാരലഭ്യത, കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം, ഇര-ഇര പിടിയൻ അനുപാതം എന്നീ അടിസ്ഥാന പരിമിതികൾക്കുത്തു മാത്രം നിലകൊള്ളുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ മാത്രം ഈ ഓരോ പരിമിതിയെയും ‘അതിലാംപിക്കാൻ പോന്നവനാണ്. ഈ അതിലാംലനത്തിലൂടെയാണ് മാനവ പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ മുന്നോട്ടുള്ള ഈ പ്രധാനത്തിൽ അടിത്തെറ്റാതെ, ഇരിക്കുന്ന കൊന്പ് മുറിക്കാതെ, സുക്ഷിക്കണമെന്നു മാത്രം.

13. വികസനത്തിന്റെ സാമ്പത്കാരികമാനം

ഒരു പരിധിവരെ ഭേദക്കജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ ഉയരാതെ ഒരു വികസനവും സാമ്പൂർണ്ണമ്പേണ്ടോ. എന്നാണീ പരിധി എന്നത് ആത്മനിഷ്ഠമാണെന്നു നാം കണ്ടു. എല്ലാവർക്കും “തുപ്പത്തികരമായ” ക്ഷേമം, പാർപ്പിടം, വസ്ത്രം, ആരോഗ്യരക്ഷ, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവ ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അടുത്ത പടി എന്ത്? തീർച്ചയായും എല്ലാവർക്കും സാമുഹിക പ്രയോജനമുള്ള തൊഴിൽ നൽകുക എന്നതുതന്നെ പ്രധാനം. മേൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുകളും സേവനങ്ങളും ഉറപ്പാക്കുന്നതിലൂടെ എല്ലാവർക്കും തൊഴിൽ നൽകുക എന്നതാണ് പരമ്പരാഗത രീതി. പക്ഷേ സാങ്കേതിക വിദ്യയിലെ പുരോഗതിയുടെ ഒരു ഫലം ഇത്തരുമൊക്കെ ഉറപ്പാക്കാൻ വേണ്ട മനുഷ്യാധികാരിക്കുന്നതു വരുന്നു എന്നതാണ്. പണ്ട് സമൂഹത്തിലെ

80% ആളുകളും കൂഷിപ്പണിയും അനുബന്ധ തൊഴിലുകളും കൊണ്ടു ജിവിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ വികസിത സമൂഹങ്ങളിൽ ഇന്ന് അൽ 5%ൽ താഴെയാണ്. അപ്രോൾ കൂഷിയിൽ നിന്ന് പുറത്തെല്ലാം എവിടെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കും? അതുപോലെ തന്നെ വളരെയധികം ആളുകൾക്കു തൊഴിൽ കൊടുത്തിരുന്ന വസ്ത്രനിർമ്മാണ രംഗത്തും വ്യവസായ വിപ്പ വത്തിനും തുണിമില്ലുകളുടെ യന്ത്രവൽക്കരണത്തിനും ശേഷം വനിച്ച ഒഴിച്ചുപോക്ക് ഉണ്ടായി. മറ്റുപല വ്യവസായ മേഖലകളിലും തുറന്നു വന്ന തൊഴിലവസരങ്ങളാണ് ഇവരെയെല്ലാം രക്ഷപ്പെടുത്തിയത്. വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന ആട്ടോമേഷനും കാമ്പ്യൂട്ടർ വൽക്കരണവും ഈ മേഖലകളിലും തൊഴിലവസരങ്ങൾ കുറച്ചുകൊണ്ട് വരികയാണ്. തീർച്ചയായും സേവന രംഗത്ത് തൊഴിലവസരങ്ങൾ കുടുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ ഉത്പാദനമേഖലകളിൽ (Primary and Secondary sectors) നിന്നും സേവനമേഖല (Tertiary sector) യിലേക്കുള്ള കൂടിയേറ്റും വളരെ പ്രത്യക്ഷവും വ്യാപകവുമാണ്. സേവന മേഖലയിൽ ഇവർക്കു തൊഴിൽ കിടുന്നത് സാമൂഹിക പ്രയോജനമുള്ള പണികളിലായിരിക്കണമെന്നുമില്ല. ഇവിടെയാണ് സമൂഹത്തിന്റെ ബോധവുംവമായ ആസൃതണാവും ഇടപെടലും വേണ്ടിവരിക. ജനങ്ങളുടെ സാമ്പക്കാരികമായ ഉന്നമനത്തിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഈ തൊഴിൽ ശക്തി തിരിച്ചുവിടുകയാണ് വേണ്ടത്. ഉപജീവനത്തിനുള്ള വസ്തുവകകൾ തികഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എന്തിലാണ് നാം പണം മുടക്കേണ്ടത്? കുടുതൽ വലിയ വീടുവയ്ക്കാനാണോ? ഓനിനു പകരം രണ്ടു കാരു വാങ്ങാനാണോ? ഓരോ മുറിയിലും ടി.വി. വയ്ക്കാനാണോ? ഓരോ ദിവസവും ഓരോ ഉടുപ്പ് എന്ന കണക്കിൽ പൂതിയതു വാങ്ങാനാണോ? അതോ വിജ്ഞാനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനും കുടുതൽ സാമ്പക്കാരസന്ധനമായ വിനോദപരിപാടികൾക്കും, സാമൂഹിക ക്ഷേമത്തിനുതക്കുന്ന യത്തന്നെങ്ങൾക്കും ഒക്കയ൏യി സമയവും വിഭവവും അഭ്യാസവും ചെലവഴിക്കുന്ന ഒരു സാമ്പക്കാരമായിരിക്കണമോ നാം ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ടത്? ഇതുടർന്ന് അസാധ്യമായതൊന്നും അല്ല എന്ന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ പുർവ്വകാലചരിത്രത്തിൽ നിന്നുതെന്ന നമുക്കെ റിയാം. അതിനുസരിച്ചുള്ള ബോധവൽക്കരണവും മാതൃകകളും സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാക്കണമെന്നെന്നുള്ളൂ. സാമ്പക്കാരിക ഉത്പന്നങ്ങൾക്ക് ഉർജ്ജവും വസ്തുക്കളും വിഭവങ്ങളും അത്രയധികം വേണ്ട, മലിനീകരണവും ഇല്ല, അതുകൊണ്ടുതന്നെ എത്രമാത്രം വർദ്ധിച്ചാലും പ്രകൃതിക്കുണ്ടാക്കാവുന്നില്ല. അനുസ്പൃതമായ വികസനത്തിനു തടസ്സവുമില്ല: ഓരോ തലമുറയും മുൻപത്തെത്തിൽ നിന്നു വിശ്വിഷ്ടമായ (കുറഞ്ഞതു വിഭിന്നമായ) സാഹിത്യവും സംഗീതവും സുകുമാരകലകളും വികസിപ്പിച്ചടക്കുന്നതുവഴി സാമ്പക്കാരികാലിവ്യുദിയുണ്ടാകും. ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക പുരോഗതിയും ഈ പ്രയത്തനങ്ങളിൽപ്പെട്ടും എന്നുവിശ്വാസിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലോ. ഉപഭോഗവർദ്ധനയ്ക്കു പകരം സാമ്പക്കാരികാലിവ്യുദിയും മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹികനീതിയും ശിശുകൾ, വ്യാഖർ, അവഗർ തുടക്കവനക്കുമുണ്ടി

അതിയ ദുർബലരുടെ സംരക്ഷണവും ആയിരിക്കും പുരോഗതിയുടെ അളവുകോൽ. ഉത്പാദനക്ഷമതാവർഖനമുലം സംജാതമാകുന്ന അധിക ഉത്പാദനശേഷി അമവാ ഒഴിവുസമയം അമവാ തൊഴിലില്ലായ്മ, സാമുഹിക ഉത്കർഷത്തിനും ശ്രേയപ്പീഡിനും ഉതകുന്ന രീതിയിൽ വഴിതിരിച്ചു വിടുക എന്നത് നമ്മുടെ സമാനര വികസന സകൾപ്പെട്ടിരുന്നു അവസ്യ ഘടകമാകണം. അതിനുപകരം സാങ്കേതിക നിലവാരം മനസ്പൃശ്വം താഴ്ത്തി നിർത്തി എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ അഭ്യാസത്തിന്റെ നല്ലാരു പക്ഷ ക്ഷേമാദികളായ പ്രാമാണികാവസ്യങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണത്തിനായി ചെലവഴിക്കണം എന്നു നിർബന്ധിക്കുന്നത് ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രതിലോമപരമായിക്കും. കായികാഭ്യാസത്തിന് അതിന്റെതായ ഒരു ശുഭവീകരണശേഷി ഉണ്ടാവാം ഷുമാവറും ഗാന്ധിജിയും സിഖാനിച്ചത്. ബഹുഭിക്കമായ അഭ്യാസത്തിന് മാനുതയും കായികമായ അഭ്യാസത്തിന് പതിതുവും കർപ്പിക്കുന്ന ഫുഡ് മുല്യവും സ്വന്തമായ പരികിഴഞ്ഞ എന്ന നിലയിൽ ഇതാകാമകിലും ഇതിനൊരു പ്രതീകമന നിലയ്ക്കല്ലാതെ പ്രാധാന്യം നൽകാനാവില്ല. മടുപ്പിക്കുന്നതും തളർത്തുന്നതുമായ, ആവർത്തന വിരസമായ, കായികാഭ്യാസത്തിനു പകരം സ്വപ്രതിഭാപകാശനത്തിനുവരും നൽകുന്ന നവീനമായ മേഖലകളിൽ വ്യാപരക്കാനുള്ള അവകാശവും അവസരവും മനുഷ്യരുടെ ജീവകാശമായി അംഗീകരിച്ചുപറ്റു. എല്ലാവർക്കും രേപോലെ അതിനുള്ള കഴിവോ താൽപര്യമോ ഉണ്ടായെന്നു വരില്ല. പക്ഷേ വേണമെന്നുള്ളവർക്ക് അതിനു തടസ്സമുണ്ടാകരുത് എന്നതാണു പ്രധാനം. അങ്ങനെയുള്ള തൊഴിലവസരങ്ങൾ താരതമ്യനുകൂതുള്ളതാകുന്നത് സാമുഹിക വികസനത്തിന്റെ അളവായും കണക്കാം.

14. പകാളിത്ത ജനാധിപത്യം

ആവശ്യത്തിനു തിനാനും ഉടുക്കാനും ഉറങ്ങാനും ഇഷ്ടം പോലെ ഇണചേരാനും അവസരം ഉള്ള വ്യവസ്ഥിതിയായിട്ടുകൂടി ഏറ്റവും കുടുതൽ കുറക്കുത്താണുള്ള ഹിംസയും അനുവത്കരണവും ശുമായ വ്യക്തിബന്ധങ്ങളും ഉള്ള രാജ്യമായി അമേരിക്ക മാറിയിരിക്കുന്നത് എന്നു കൊണ്ട്? അഭ്യുദയിൽ, കടുത്ത പിന്നാക്കാവസ്ഥയിൽ നിന്നും ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മുൻപത്തിയിലേയ്ക്ക് തങ്ങളെ കൈപിടിച്ചുയർത്തിയ സോവിയറ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയോട് അല്പപരമകിലും മുതൽ പുലർത്താതെ “മുന്നുവട്ടം കോഴിക്കുകും മുന്ന്” അതിനെ തളളിപ്പുറയാൻ റഷ്യൻ ജനതയെ പ്രേരിപ്പിച്ച ചേരോവികാരമെന്ത്? സമാനര വികസന സകലപ്പെത്തപ്പറ്റി വ്യാകുലപ്പെട്ടുനോശി നമ്മു മമിക്കേണ്ട ഒരു പ്രശ്നമാണിത്. പല ഘടകങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. പക്ഷേ ഒരു സുപ്രധാന ഘടകം അടിസ്ഥാന ചോദനകൾ നിറവേറിക്കഴിയുന്നോൾ പ്രാധാന്യമേറുന്ന ഉന്നത ചോദനകളുടെ ഭാതിച്ചോ വസ്ഥയായിരിക്കാം. ആവശ്യങ്ങളുടെ ശ്രേണി (hierarchy of needs) എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ പട്ടികയിൽ സഹജിവികളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന

സ്വനേഹം, അനുമോദനം, സ്വന്തം സർഗ്ഗാത്മകത പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള അവസരം, തെൻ്തെ പങ്കിനെപൂറ്റിയുള്ള ബോധവും അഭിമാനവും എല്ലാം പെടും. സമൂഹത്തിൽ സ്വന്തം പങ്ക് സവിശേഷമാണെന്ന ബോധവും അതു താൻ നന്നായി ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്ന് നാലുപേരും പറഞ്ഞു കേൾക്കുവോഴുണ്ടാകുന്ന സുവഖ്യം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൂടി അനുതാവപ്പെന്നമേ (Alienation) ഉളിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ രാഷ്ട്രസംബന്ധത്തിലും ഉത്പാദന വ്യുഹങ്ങളിലും സക്രിയാമായ സേവന വ്യവസ്ഥിതികളിലും, അപോപ്യമായ രാഷ്ട്രവ്യവഹാരത്തിലും അപ്രധാനമായ ഒരു കണ്ണിമാത്രമാണു താൻ എന്ന് ഓരോ നിമിഷത്തിലും ഓർമ്മിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആധുനിക നാഗരികന് താൻ ഒന്നിന്നെന്തും ഭാഗമാണെന്നോ ഒരു കുട്ടായ്മയിലെ പകാളിയാണെന്നോ ഒരിക്കലും തോന്നുന്നില്ല. സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനവ്യുഹമായ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അധാരും പങ്ക് അബ്ദുക്കാളും തിലെബാറിക്കൽ വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിലോരുതുണ്ടുന്നു. അതുതന്നെ അധാർക്ക് യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാത്ത ശാക്തികച്ചേരികൾ തമിലാണ് അധാർ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തേണ്ടത്. തന്നെ സംബന്ധിക്കുന്ന സുപ്രധാന തീരുമാനങ്ങളിലോ നയരൂപികരണത്തിലോ അധാർക്ക് ശബ്ദമേഘില്ല. ജനാധിപത്യം അക്ഷയരാർമ്മത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ആധിപത്യം ആകണമെക്കിൽ ഈ സംവിധാനവും മാറിയേ തീരു.

ബുർഷാ ജനാധിപത്യം എന്നു കമ്മ്യൂണിറ്റുകാർ വിളിക്കുന്ന രിതിക്കു ബദലായിട്ടുണ്ട് ജനാധിപത്യകേന്ദ്രീകരണം (democratic centralisation) എന്ന് ലെറ്റിൻ പേരിട്ട സോവിയറ്റ് വ്യവസ്ഥിതി നിലവിൽ വന്നത്. കേന്ദ്രീകരണവും അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യനിയന്ത്രണവും പാർട്ടിയുടെ ഏകാധിപത്യവും കൂടിച്ചേർന്നപ്പോൾ അത് എത്രതേതാളം ദുഷ്കിഴു എന്ന് നാം നേരത്തെ കണ്ടു. ഇനി അതിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു പോകാൻ ആരും തയ്യാറാകും എന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ബുർഷാജനാധിപത്യത്തില്ലെ പരിമിതിയും അത് അതിശക്തമായ മാധ്യമങ്ങളുടെയും തരകുകാരുടെയും (Power brokers) പിടിയിലാണ് എന്നതാണ്. അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ പോലും സ്ഥാനാർമ്മിയെ എങ്ങനെ “മാർക്കറ്റ് ചെയ്യാം” എന്നാണവർ ആലോചിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം എങ്ങനെ വേഷം ഇടണം, എങ്ങനെ സംസാരിക്കണം, എന്തു തമാശപറയണം, എങ്ങനെ ചിരിക്കണം, എങ്ങനെ പൊതു ജനങ്ങളെ വഴികരിക്കണം, എന്നു മാത്രമല്ല സുപ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളിൽ എന്തു നിലപാട് എടുക്കണം എന്നതു പോലും “പരസ്യക്കവനികൾ” (“Public Relations Experts” എന്നു വേണമെക്കിൽ പറഞ്ഞൊള്ള) ആണ് ഉപദേശിക്കുന്നത്. ആ വ്യക്തിയുടെ തനിമയോ ധമാർമ്മ സഭാവമോ ഗൃഹം അല്ലോ സമർമ്മായി മറച്ചുവയ്ക്കപ്പെടുന്നു. പകരം ഏറ്റവും മാഷനബ്സ് ആയ സോപ്പോ കാരോ പോലെ ഒരു ഉത്പന്നമായാണ് അദ്ദേഹം വോട്ടുവിപണിയിൽ എത്തിക്കപ്പെടുന്നത്. ഓരോ പാർട്ടിയുടെയും

സ്ഥാനാർത്ഥിയെ തീരുമാനിക്കാനുള്ള ‘പ്രൈമറി’ മുതലായ പല നല്ല ഏർപ്പാടുകളും ഉണ്ടെങ്കിലും അടിസ്ഥാനപരമായി അതൊരു മാർക്കറ്റിങ്ങ് പ്രക്രിയയാണ്.

നേരിട്ടുള്ള ഇടപെടലിലൂടെ തന്റെ പ്രതിനിധിയെ നിർണ്ണയിക്കാനും അയാൾ തന്നെ വണ്ണിച്ചു എന്നു തോന്തിയാൽ സമ്മതം പിൻവലിക്കാനും ഉള്ള അവകാശം ഏതു സമ്മതിദായകനും ഉണ്ടാകണം. അതുപോലെ തന്നെ തന്റെ അടിയന്തിര ചുറ്റുപാടുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളിൽ തന്റെ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കാനും അതും കൂടി കണക്കിലെടുക്കപ്പെടുന്നു എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്താനും അയാൾക്ക് അവസരം കിട്ടണം. ഇതുരണ്ടും നടപ്പാക്കണമെങ്കിൽ പരമാവധി അധികാര വികേന്ദ്രീകരണം ഉണ്ടായേ പറ്റു. ഗാധിജി വിഭാവനം ചെയ്ത പണ്ഡായത്തിരാജ് ആണ് ഇതിന്റെ മുലമാതൃക. 72ം 73ം രേണൂലാടനാഫേഡതികൾ സമ്മാനിച്ച ത്രിതല പണ്ഡായത്തുവ്യവസ്ഥ ഇതിന്റെ തുടക്കം മാത്രമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ “അധികാരം മുകളിൽ നിന്നു താഴേയ്ക്ക്” എന്നപ്പോലെ ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ടത്, പ്രത്യുത് “താഴെ നിന്ന് മുകളിലേയ്ക്ക് എന്നാണ്.” അതായത് താഴെത്തട്ടിൽ ചെയ്യാൻ വയ്ക്കാതെ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ മുകളിലേയ്ക്കു കൈക്കമാറാവു. സെൻക്രിപ്റ്റേഷൻ ശുപാർശയും ഇതാണ്. ഗ്രാമപുണ്ഡായത്ത് തലത്തിൽ തീർക്കാൻ കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാക്കെ അവിടെ വച്ചു തന്നെ തീർക്കണം. സംസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കൊ ജില്ലയിലേയ്ക്കൊ പോകേണ്ണ കാര്യമില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു പകാളിത്ത ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതി ഇന്നും സ്വപ്നം മാത്രമാണ്. ഇതിലേയ്ക്കായി ഒരു മാതൃക എം.പി. പരമേശ്വരൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട് (14). അതനുസരിച്ചുള്ള ക്രമത്തിൽ ഏറ്റവും താഴെത്ത് ഘടകം 60–80 വീടുകൾ ചേർന്നുള്ള അയൽകുട്ടം ആയിരിക്കും. ഒരു വാർഡിലെ ഓരോ അയൽകുട്ടത്തിൽ നിന്നും ഒരു പുരുഷനും ഒരു സ്ത്രീയും ചേർന്ന് വാർഡിനിലെ ഉണ്ടാകുന്നു. ഒരു പണ്ഡായത്തിലെ ഓരോ വാർഡിനിലെയിൽ നിന്നും ഓരോ പുരുഷനേയും സ്ത്രീയേയും തെരഞ്ഞെടുത്ത് പണ്ഡായത്തുപ്രതിനിധിസഭാഉണ്ടാക്കാം. അങ്ങനെ മുകളിലേയ്ക്കുള്ള തലങ്ങളിലെല്ലാം പരോക്ഷ പ്രാതിനിധ്യമാണ് പരമേശ്വരൻ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. നേരിട്ടുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനതലത്തിൽ മാത്രം. അതിന്റെ മെച്ചം എന്തെന്നുവെച്ചാൽ ഓരോ തലത്തിലും ഒരു പ്രതിനിധിയെ തെരഞ്ഞെടുത്തവർക്കിൽ പകുതിയിൽ കൂടുതൽപോർ തീരുമാനിച്ചാൽ അയാളെ മാറ്റാൻ സാധിക്കും. “തിരിച്ചുവിജിക്കാൻ അധികാരമില്ലാതെ ജനാധിപത്യം ഒരിക്കലും യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യമായിരിക്കില്ല” (14)

സംസ്ഥാന നിയമസഭ, പാർലിമെന്റ് എന്നീ തലങ്ങളിലും ഈ രീതിയിൽ പരോക്ഷ പ്രാതിനിധ്യത്തിലൂടെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരായിരിക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുക. ഓരോരുത്തരേയും തെരഞ്ഞെടുത്തവർക്ക് അവരെ തിരിച്ചു വിളിക്കാനുള്ള അധികാരവും ഉണ്ടായിരിക്കും. കീഴുപടകങ്ങൾക്ക്

பரமாயிகாலமுடை ஶனியாய ஒரு மூலிகை ஸங்வியாகமாள் ஹவிடெ விவகசிதிரிக்கூடுந்த.

ഈ റിതിയിൽ തന്നെ വേണമോ, മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തണമോ എന്നാക്കേ ചർച്ചചെയ്യാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ പ്രധാനമായ കാര്യം സമീപനമാണ് ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. ഇന്നങ്ങളുടെ പരമാധികാരത്തെ അത് അങ്ങേയറ്റം വരെ നിലനിർത്തണം. തിരിച്ചു വിളിക്കാനുള്ള സംവിധാനം ഉണ്ടാക്കണം. വലിയ സന്നാഹമോ ചെലവോ കുടാതെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ, വേണമെങ്കിൽ കുടെക്കുടെ തന്നെ, നടത്താൻ കഴിയണം. സ്ക്രീകൾക്ക് തുല്യപ്രാധാന്യവും പ്രാതിനിധിയവും ഉണ്ടാക്കണം.

හුතරං යමාර්ම ශ්‍රායිපත්‍ර බුද්ධිමතියින් ග්‍රාමණීයක් සෑත ගුණමාය තිබු සාග්‍රැහෙයුවේ සාඛාවිකමයු ඉඩකාකු. පැක්සු සායන සායුර්ගමාය ග්‍රාම මුළු නිශ්චල හුනාගෙන සාහැපරු තිශ්ච මුළු පැත්ත්මතියින් පැත්තු රුපතියින් ඇත්තේ යාමාර්මයුමාකාගේ ක්‍රියා මුළු නිශ්චල පැවත්වා පිශීෂෙන් යිතිකුණු.

15. സ്വർഗ്ഗയത്ത് ?

எனு ஶாமஸப்பவுவியமய்க்க ஏதுறையில் ஸுதாநமோ ஸுயங்ப ரூப்தமோ ஆகான் கஷியுா ? தீர்ச்சியாயுா ஆயுளிக ஜீவிதத்தின நாவஶ்யமாய வஸ்துகளில் வழைர செரிய பகுமாறுமே ஏதொரு ஶாம திலியுா (நாட்டில்போலுமுா) உள்ளாக்கான் கஷியு. அது அம்மத்தில் ஸுயங்பரூப்தத அஸங்பவியமான், அனாவஶ்யவுமான். பகைச ஸுநம் ஶாமத்தில் அனாயாஸம் உள்ளாக்கியெடுக்கான் கஷியுா எனு வஸ்து ஏதுறிந் அகலை நின் வருத்தனம் ? எனு ஹோரின் லேவலிரை ஸுல திலோ டி. வி. பரஸ்யத்திரை பகிடிலோ ஆன் பலபோலுா நாம் நம்முடை உபநோகவஸ்துகளை சுதாநத்துக்குநாத. அனோதாப்பும் மல யாதி பாசனங்களில் பதிப்பிசெடுத்த மருந்து ஸுலாவ விஶேஷமானங்களோ “முருத்த முலைய்க்க மனமில்லை” ஏநாத. அதுகொங்க மலயாளத்திலே ஸுநம் உத்பந்நங்கள் போலும் விழேஶ லேவலிலோ, விழேஶபோலிலோ, அலைக்கில் சுருஞ்சியத் தூத்தரேந்துக் கேள்விலாஸத்திலெக்கிலுமோ வகாலே நாம் ஸ்பிக்கிக்கூ. ஹா அபக்ரங்கதானோயாயம் வலிசெரினத் ஸுநம் ஆஶ்கர்வுடை உத்பந்நத்தின் முந்துகண கொடுக்குநா ஸுலாவம் நாம் தீர்ச்சியாயுா ஸ்பிக்கிக்கேள்ளியிரிக்குநா. அதெழுமாயான் தகை நமுக்கூ குரைசூாகை ஸுாஸயதாம் கைவறிக்கான் கஷியுா. ஓரோ ஶாம திலியுா ஹலைக்கிலும் ஓரோ வேஶத்திலியுமோ அலைக்கில் ஸஂஸாந தினெங்கிலுமோ ஹா ரீதியில் குரேயேர தொഴிலவஸரங் ஸுஷ்டி க்கான் கஷியுா. மட்டு ஸஂஸாநங்களுடை உத்பந்நங்கள் ஸுவரிஷ்கரிக்க ளமெந்நல் பரிணதுவருநாத, பகைச நமுக்க உள்ளாக்காவுக்குநதின் ஏற்கின் புரையுதல்வரை ஆஶயிக்கொா ?

അതേപോലെ തന്നെ സ്വന്തം പ്രദേശത്തെ വിഭവങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞ് വിലയിരുത്തി അവയെ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതാണ് യമാർമ്മ സാമ്പത്തിക വികസനത്തിൽനിന്ന് അടിത്തറ എന്ന് ഗ്രാമീണ ജനത മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിന് ആവശ്യമായ സാങ്കേതികവിദ്യകളും വിരുതുകളും നൽകുക എന്ന തായിരിക്കണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്ന് ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ലക്ഷ്യം. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്ന് അന്ത്യാല്പത്തിലെല്ലാം നല്ലാരു പക്ക് വിദ്യാർമ്മികൾ ഇത്തരം തൊഴിൽവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേയ്ക്ക് സ്വാഭാവികമായി തിരിഞ്ഞുപോകണം. അതിനുള്ള അവസരം ഓരോ അയൽപ്പക്ക സ്കൂളിലും ഉണ്ടാകണം. ഈ പ്രക്രിയയിൽ വിദ്യാലയങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ആ പ്രദേശത്തുള്ള തൊഴിൽവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും വിദഗ്ദ്ധതൊഴിിലാളികളും ഭാഗഭാക്കാക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്ന് ലക്ഷ്യം കൂട്ടിക്കൊള്ളുപാടും നാലക്കൾമോ നല്ലാരു തൊഴിലോ പറിപ്പിച്ച് കയറ്റി അയയ്ക്കുക എന്നതല്ല; വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും കൂടുതൽ നല്ല തൊഴിൽസേനയെ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ്. ‘വിദ്യ കൊണ്ട് രക്ഷനേടുക’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ “വിദ്യാഭ്യാസം നേടി വല്ലവിധേ നയം ഈ നാട്ടിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുക” എന്നല്ല, “വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ഈ നാടിനെ രക്ഷപ്പെടുത്തുക” എന്നായിരിക്കണം. അത്തരം വിദ്യാഭ്യാസം തീർച്ചയായും നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളെ സ്വയംസ്വീകാരിക്കില്ലെങ്കിലും കൂടുതൽ സുഖക്കുമ്പും എന്നുറപ്പാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം തീർച്ചയായും വെറും തൊഴിൽപ്പനം മാത്രമല്ല. അതിന്റെ ഉത്കുപ്പം ലക്ഷ്യങ്ങൾ മറന്നുകൊണ്ടുമല്ല ഈതു കുറിക്കുന്നത്. പക്ഷെ ഉത്കുപ്പം ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടുന്നതിന് തൊഴിൽ പരിശീലനം ഒരിക്കലും തടസ്സമല്ല. മാത്രവുമല്ല, തൊഴിൽ പരിശീലനം ഒഴിവാക്കി വെറും പുസ്തകാധിഷ്ഠിത വായ്ത്താരി പിന്തുടരുന്നതുകൊണ്ട് ഉത്കുപ്പം ലക്ഷ്യങ്ങളാണും നിരവേറുന്നുമില്ല. ഏകിലും വിദ്യാർമ്മികളിൽ ഒരു ചെറിയ ഭാഗത്തിനെക്കിലും അൻവിനുവേണ്ടി അൻവ് എന്ന രീതിയിലുള്ള വിദ്യാസന്ധാരനത്തിലോ, കൂടുതൽ ചേരുകരമായ അക്കാദമിക് പരിശീലനം ആവശ്യമുള്ള വിജ്ഞാനമേഖലകളിലോ ആഭിമുഖ്യവും കഴിവും കാണുമല്ലോ. അവയെ പോഷിപ്പിക്കാനും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുമുള്ള വഴികളും വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടാവണം.

എങ്കിലും ആ വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയിലും സ്വന്തംമല്ലിനോടും, ഭാഷയോടും സംസ്കാരങ്ങതാട്ടും കൂറിും മതിപ്പും പ്രതിബദ്ധതയും വളർത്താൻ വേണ്ട വക ചേർക്കാൻ മറക്കരുത്. ഏകിലേ പറിച്ചുവളരുന്നത് നാടിനും നാട്ടാർക്കും നന്ന ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയാണെന്നുള്ള ബോധം അവതിലും രൂപമുലമാകു. നാടിനു നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും മുന്തിയ വിദ്യാഭ്യാസം പിടിച്ചു പറ്റിയിട്ട് “എൻ്റെ പ്രതിഭയെ ഉർക്കൊള്ളാൻ വേണ്ട അവസരങ്ങൾ ഈ നശിച്ച നാട്ടിലില്ല, എനിക്ക് അമേരിക്കയിലേ കർമ സാഹമല്ലോ കിട്ടു” എന്ന വാദവുമായി നാടുവിടുന്ന കൃത്യപ്പനരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാകരുത് നമ്മുടെ സമാനര വിദ്യാഭ്യാസം. എന്നു കരുതി കുപമണ്ണയുക്കങ്ങളാക്കണം

നമ്മുടെ കൂട്ടികൾ, എന്നല്ല. അവർ എവിടെയും പോകട്ടെ, എവിടെനും വിദ്യ തേടുക, നേടുക. പക്ഷേ എന്തിനുവേണ്ടി? ധനസ്വഭാവത്തിനോ പേരും പെറുമയും ആർജ്ജിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടി മാത്രമാകരുത് അത്. അതൊക്കെ വരുന്നേങ്കിൽ വരട്ടെ. പുർവസുരികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ “ലക്ഷ്യി സമാവിശത്യ ഗച്ചതു വാ യമോഷ്ടം” പക്ഷേ ”തുഷ്ടി ഞാൻ നിമിത്തമെണ്ണേ നാട്ടിനും ജഗത്തിനും, പുഷ്ടിയാർന്നു കാണ്ടതിനും ഹിക്ക ദൈവമേ” എന്ന കവിവാക്യമായിരിക്കണം അവരുടെയും പ്രമാണം. അതിനുതകാൽ വിദ്യ പേട്, അതിനു ചെലവിട്ട പണം പാഴ്.

16. സമാപനം

സമാനര വികസന മാതൃകകളുമ്പറ്റിയുള്ള ചില സങ്കലനങ്ങളാണ് മുകളിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്. ഇത് സമഗ്രമോ അശായമോ അല്ല എന്തിൽ തർക്കമെല്ലാം. പക്ഷേ എത്ര തരത്തിലുള്ള മാതൃകയാണ് നാം ആശഹിക്കുന്നത്, അല്ലെങ്കിൽ നമുക്കു ശ്രദ്ധയാക്കരം എന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള സുചനകൾ ഇതിലുണ്ട്. എറുവും പ്രധാനമായി അത് സാമൂഹിക നീതി ഉപാധി രൂതുന്നതാകണം. സമൂഹത്തിനു മൊത്തത്തിൽ ആശയികകാവുന്നതും ആശഹിക്കാവുന്നതും സാധാരണഗതിയിൽ കൈവരിക്കാനാവുന്നതുമായ ജീവിത ശൈലിയായിരിക്കണം അതു ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ടത്. രണ്ടാമതായി അതു നിലനിർത്താവുന്നത് (sustainable) ആയിരിക്കണം. പുതുക്കാവുന്ന ഉൾജ്ജ്ബ്രോതസ്സുകളായിരിക്കണം അതിന്റെ ആധാരം. പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളെ അമിതമായി ചുംബിക്കുന്നതം ചെയ്യാത്തതും തിരുത്താനാവാത്ത പരിസ്ഥിതിഭൂഷണം വരുത്താത്തതും ആയിരിക്കണം അതിന്റെ ഉത്പാദന വ്യവസ്ഥ. മുന്നാമതായി സാർമ്മകമായ ജനപക്കാളിത്തം ഉപാധി രൂതയും അഭിപ്രായ സ്വാത്രന്ത്ര്യവും ആയിരിക്കണം അതിന്റെ സുരക്ഷാക്കവചങ്ങൾ. പ്രാദേശിക സ്വാശ്രയത്വം അതിന്റെ വിശാലമായ അർമ്മത്തിൽ പരിപാലിക്കുന്നതായിരിക്കണം അതിലെ വിപണിവ്യവസ്ഥ.

ഉത്തരമൊരു വികസനമാതൃകയുടെ സാമ്പത്തിക-സാമൂഹിക - ഉത്പാദന വ്യുഹങ്ങളും അവയ്ക്കടിസ്ഥാനമായ ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക ഘടകങ്ങളും ഉരുത്തിരിച്ചടക്കുകൾ എന്നത് നമ്മുടെ മുന്നിലുള്ള വെള്ളുവിളിയാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഈ സാമ്പത്തികവും ആയിരിക്കണം അതിന്റെ സുരക്ഷാക്കവചങ്ങൾ. പ്രാദേശിക സ്വാശ്രയത്വം അതിന്റെ വിശാലമായ അർമ്മത്തിൽ പരിപാലിക്കുന്നതായിരിക്കണം അതിലെ വിപണിവ്യവസ്ഥ.

സർവോപരി, അനുസ്യുതമായ ഉപദോഗ വർഖനയെ ആധാരമാക്കുന്ന ഒരു വികസന മാതൃകയ്ക്ക് മേൽ വിവരിച്ച ധർമ്മങ്ങൾ നിറവേദാനാവില്ല. അനന്ത മായ ഉപദോഗവാൺ ചര്യകൾ കടിഞ്ഞാണിട്ടുന്ന സാംസ്കാരികവും ആദ്യാത്മികവുമായ മാനങ്ങൾ കൂടിയുള്ളതായിരിക്കണം ഈ പുതിയ വികസന മാതൃക.

REFERENCES :

- (1) E.F. Schumacher : "Small is Beautiful"
- (2) ശാമചന്ദ്രഗുഹ, മാധവ് ഗാഡ്ഗിൽ: "പരിസ്ഥിതിയും നീതിയും", കേരള ശാസ്ത്ര സാഹിത്യ പരിഷത്ത് (1998) P. 14
- (3) Ibid P. 125
- (4) Ibid P. 14
- (5) Undp. World Development Report (1998) നെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ശ്രീ. തോമസ് വാഴ്സ്റ്റിജോളത് 17-9-98 ലെ മാതൃഭൂമിയിൽ
- (6) C.T. Kurien The Economy - An interpretive Introduction" sage Publications, New Delhi(1992) P. 124
- (7) Lester Brown : " Vital Signs 1998: The environmental Trends that are shaping our future". World watch Institute (1998) Quoted in Eco india, Vol. No.2, June 1998P. 32-33
- (8) "Population Reports" Series Vol. No. 13,Special topics July 1998 p.3
- (9) Our Common Future Brundland Commission Report
- (10) രാമചന്ദ്രഗുഹ - ഗാധാഗിൽ (2) നോട് കടപ്പാട്. ഒരു പാക്ഷ "തീറിപ്പണിങ്ങൾ" എന്നതായിരിക്കും കുറച്ചുകൂടി ശ്രാമ്യവും ശക്ത വുമായ വിശേഷണം
- (11) "Limits To Growth": Report of the Club of Rome's Project on the Predicament of Mankind
- (12) Rachel Carson : "The Silent Spring"
- (13) David Kotz with Fred Weir: "Revolution from above Rontledge (1997)
- (14) "പുതിയൊരു ലോകം പുതിയൊരു ഇൻഡ്യ" M.P. Parameswaran, Kerala Sastra Sahithya Parishad (1994).

விகஸன ஈசுல்பண்ண எமாக்டரோ எமாரயமோ ?

ஸி. ராஜங்கள்

யோக்டன் ஆர். வி. ஜி. மேனோன் 1998 லெ ஏன். வி. ஸ்மாரக பிளாஸ்டிக் விகஸனத்தின்பூரியுதை அடாயவும் விஶாலவுமாய ஒரேய ஷனமான். விகஸனத்தின்பூரியுதை அடாயவும் விகஸனத்தின் துடணி, லோகாக் காஸூக்கயும் அடாயவிக்குக்கயும் செய்த ஒன்று விகஸன மாது ககலையும் - ஸத்ரைவிபளியை அடாரமாகியுதை மதுரையிஷ்டித ஸபங்குவுமாயும் கேட்டிக்குதாஸுதனம் முவமுடியாய ஸோஷுலின் வுவுமாயிதியும் - அடேஹா ஸமாக்கமாயி விஶகலாங் செய்யுன.

ஸத்ரைவிபளியை வுவுமாயிதியுதை டீல்லமாய சரித்ததின் ஒன்பாகப்பிச்கஶ் அடேஹா சூப்புக்காடுனு. என், மதுரையிஷ்டித முதலா ஹிதம் உபலோகாரத்தை அடாயாது வெஷ்டிலியிகா வழக்கத்தினைடு கூனு. அடாயாது அடாயாது முனி நில்குபோஶ், அவகாக் குடிவெலை போலும் லாக்காதிரிக்குபோஶ், அவருடெ குட்டிக்கஶ் ஸ்கூலுக்குதின் போகாதிரிக்குபோஶ் அவருடெ செருக்குடிலைக்குதின் வெஜிசும் கயரா திரிக்குபோஶ் அடாயாது சோய்ததின் ப்ரஸக்தியிலெலூன் வுக்கா. விபளியைனும் ஸாமுஹி நீதியைக்காஶ் கையஶக்தியிலாளனலூ விஶாஸும் அற்பிச்சிக்குதை. அதுகொன்ப விபளாயிஷ்டிதமாய ஸபங்குவுமாயுதை கள்ள் ஸமுக்கத்திலெ மேலே தக்கிலை 20 ஶதமானத்திலான். அதேஸமயம் அப்புரிதத் தில்குன 80 ஶதமானத்தின்பேருவும் பரிமிதமாய அடாயாக்காஶ் போலும் நீரவேறான் கஷியாத ஒரு ஸமிதிவிஶேஷமான் ஹூ ஸபங்குவுமாய ஸுஷ்டிக்குனத் ஏன்னேஹா பரியைந்த் ஏரெக்குரெ ஶனியான். உல்பாதங்கஷமமாய ஒரு வுவுமாய தித் கேக்கிலெ, வலுப்பும் வேங்குத குடிவருமென் கருதியாத குடி ஏலூவார்க்கும் அதிலெரு பக் கிடிமெனா விஶாஸும் பொதுத்தயாளனான் அடேஹா ஸமிதி விவரகளுக்கஶ் உலகத்தியு வுக்கமாக்குன.

ரெங்காமதாயி தறிதமாய, அனஸ்யுதமாய ஹூ விகஸனம் பிக்கு தியையும் அதிலெ விவெண்ணெலையும் அமிதமாயி சுஷ்ணம் பெய்யுன அவுமாயிலாளனத்துக். “அனஸ்யுதமாய வழக்குதிலை விகஸன மாதுக ஹூ லோகத்தினு தென டீஷனியான். விவெண்ணெலை பரி மிதியும் வக்கொதிலையுதை ஸாங்க்கரளனவும் வுவுமாய அடாயாது நினுதை மலிநீக்கரளனவும் ஹூ ஹூமியை டீட்வும் ரோசாதுரவும் அடக்கும்” ஹூமெலை விகஸன மாதுக வெப்பு உரப்புதியிலை பரியான் கஷியுன ஒரே யைரு காரும் “ஹத் ஹூமெலை அயிக்காலம் முனோட்ட கொன்று போகான் கஷியிலூ ஏன்றான்” ஏன் நில்பாடித் அடேஹா ஏற்குதிசேருனு.

ஹூ விக்கஷனம் ஏரெக்குரெ அடாயுமாளனக்கிலை லோகமுதலை ஹிதத்தின் ஹூ காலாலட்டத்தின் வன ஸுப்ரயானங்குதாய சில பரி கவகக்குமுனி

വർത്തനങ്ങളെ ഡോക്ടർ മേനോൻ്റെ പ്രഖ്യാപനം കാര്യമായി സ്വപർശിക്കുന്നില്ല. ഇതിലാദ്യത്തെത്ത് 'സമ്പത്ത്' എന്ന പദത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തിലും വ്യാവ്യാനത്തിലും വന്ന മാറ്റമാണ്. പരമ്പരാഗതമായി 'സമ്പത്തി' എന്ന നാം സ്ഥാവരം ജംഗമസ്വത്തുകളുമായി ബന്ധിച്ചാണ് കണ്ണുവരുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ലോകം അധികിക്കിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്ത് വിജ്ഞാനവും (Knowledge) വിവരവും (Information) ആണ്. ഈ മാറ്റം ലോകമുതലാളി തത്ത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ അടിസ്ഥാനപരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥിരങ്ങു മുലയനമാണെന്ന ആശയം ഈനു മാറിയിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തിക വികസനത്തിന്റെ ആധാരമാണിലൂൾ ഈ സാമ്പത്തികമായ മുലയനത്തിൽ നിന്ന് മാനവശക്തിയിലേയ്ക്കും മനുഷ്യവിഭവങ്ങളിലേയ്ക്കും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് "വിജ്ഞാനം സ്വന്തമായി അഭ്യാസം മാത്രമുള്ളവർക്ക് വലിയൊരു പരാധിനന്തരയുണ്ട്" എന്ന പ്രസ്താവം വലിയൊരു തെറ്റിഖാരണാധികാരി. മാത്രമല്ല ആ അഭ്യാസക്രമി വെറും ബഹുമികമാവണമെന്നുമില്ല. കായികമായ അഭ്യാസത്തിന്റെ മാർക്കറ്റ് രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അതിർവ്വരവുകളെ മറിക്കുന്ന് ആഗോള തലത്തിൽ വികസിക്കുകയാണെന്ന സത്യം ഏറ്റവും കൂടുതൽ മന്ത്രിലാക്കിയെത്ത് മലയാളികൾ തന്നെയാണെല്ലോ. മറ്റാരു തലത്തിൽ Information Technology യും ഈ കാലാവധിയിലുണ്ടായ വനിശ്ച വികാസവും സാമ്പത്തിക വികസനത്തിൽ മാനവശൈഷികമുള്ള ശക്തമായ പങ്കിനെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

അതുപോലെ തന്നെ മുഖ്യധാരാ മുതലാളിത്തം (Mainstream Capitalism) സാമൂഹ്യനിതിയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ട് പോകുന്നില്ല എന്ന നിഗമനവും പരാമർശമർഹിക്കുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിനു കഴിഞ്ഞ മുപ്പതു നാല്പത്തു വർഷങ്ങളിൽ, ഒരു പക്ഷേ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം വന്ന മാറ്റങ്ങൾ നാം കാണാതിരുന്നുന്നുകൂടാ. മുതലാളിത്തം പത്രതാ സത്താ നൃറാണ്ടിലെ അതിന്റെ 'മർദ്ദന - ചുംബൻ' സ്വന്പനായങ്ങൾ പിനിട്ട് വളരെ ദൂരം മുന്നോട്ട് പോയിരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം അധികിക്കേണ്ടി ആയിരിക്കുന്നു.

സമുഹം നിശ്ചയിക്കുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കും നിയമങ്ങൾക്കും ഉള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ മുതലാളിത്തം ഇന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഈ നിയമങ്ങൾ അധികവും ഉല്പാദക നേക്കാൾ ഉപഭോക്താവിന്റെ വശത്താണ്‌താനും. അമേരിക്കയിൽ ഒരു കെന്റ്ക്കിബ്രേ ചികൻ (Kentucky Fry Chicken) പൊതിച്ചട്ടുക്കണമെങ്കിൽ അത് 80 നിയമങ്ങളെ മറിക്കടക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് പ്രശ്നപ്പം സാമ്പത്തിക ലേവകനായ ശ്രീ സ്വാമിനാഥൻ അയ്യർ ഇയിടെ ഏഴുതി കണ്ണു. ഈ നിയമങ്ങൾ ഉപഭോക്താവിനോടൊപ്പം പരിസ്ഥിതിയേയും സംരക്ഷിക്കുന്നവയാണ്.

ആധുനിക മുതലാളിത്തത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയ ദ്രോതരില്ലോക്കളിൽ ഏറ്റവും വലുത് ടെക്നോളജിയുടെ അഭ്യന്തരപുർവ്വമായ പുരോഗതിയാണ് എന്ന് ഇവിടെ ഏടുത്തുപറയേണ്ടതായുണ്ട്. ടെക്നോളജിയുടെ മുന്നേറ്റം സാമൂഹ്യനിതിയ തരിതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു കൂടി പറയണം. "അടിമത്തം അധാർമ്മികമായത് അവിപ്പൂർണ്ണജീവി വന്നതോടെയാണ് എന്നു പറയുന്നതിൽ സത്യത്തിന്റെ രംഗമുണ്ട്" എന്നു ഡോക്ടർ മേനോൻ തന്നെ

സമ്മതിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ കമ്പ്യൂട്ടറുകളും സാറ്റലൈറ്റ് ടെക്നോളജിയും എലിവിഷനും സാമൂഹ്യനിര്മ്മാണ ശക്തമായ ഉപകരണങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ 'അധികാരിക്കരാൻ' ധനസ്വാദത്തിനോട് നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന കുറ്റബോധത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവന്നതാണ്. ബിസിനസ്സ് എന്നാൽ "പണമുണ്ടാക്കാൻ ചില സമർപ്പണാർക്കണ്ടുപിച്ച് ഒരു കുറുക്കുവഴി" എന്ന ധാരണ ഇന്നു കുറെയൊക്കെ മാറിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം വ്യവസായ പ്രമുഖരും കമ്പനിയുദ്യോഗസ്ഥരും ഇന്നു സമൂഹത്തിൽ സമാരാധ്യരായിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ പ്രശ്നപ്പം തന്നെയല്ല മാസികകളുടെയും പുറം ചട്ടകളിൽ തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. സിനിമാനായകമാരോടും കായികതാരങ്ങളോടുമൊപ്പം തന്നെ! വ്യവസായങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്ര നിർമ്മാണത്തിലുള്ള പങ്ക് ഇന്ന് ഏറെക്കുറെ അംഗീകൃതമായിരിക്കുന്നു. ആ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ ഒരു ഭ്രംഗനം മാത്രമേഘ പണം?

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും മുഖ്യധാരാ മുതലാളിത്തവും അത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന വിപണിയും പാവഘ്നവരെ ഏറെക്കുറെ അവഗണിക്കുന്നു എന്ന വാദം ശരിയാണ്. അതുരും സന്ദർഭവും വസ്തികളിൽ ആ സുഗ്രിതമായ സാമൂഹ്യക്ഷേമ പരിപാടികളും സംവിധാനങ്ങളുമുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ ഭാരിച്ചും ഇന്ന് വലിയൊരു ബിസിനസ്സുണ്ട്. അതിനെ സംബന്ധിച്ച് ബൗമിനാറുകളും കോൺഫെറൻസുകളും ഭാരിച്ചു നിർമ്മാജനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആശോള സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും ഭാരിച്ചുതേതാടൊപ്പം തന്നെ കുടി വരുന്നുണ്ട്. ഈ 'ഉന്നതല' ചർച്ചകളും തന്നെ നടക്കുന്നത് പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളിലുമാണ്. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലെ സാമൂഹ്യക്ഷേമപദ്ധതികളിൽ വരം നാം മറന്നു കുടാ. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അസമതാങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിലും തീവ്രമായ പട്ടിണിയും ഭാരിച്ചുവും, അച്ചടക്കങ്ങളാടും നിയന്ത്രണങ്ങളാടും കുടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ കുറവാണെന്നു തന്നെ പറയണം. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇന്നു അതുവർഷത്തിൽ ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ തൊഴിലില്ലായ്മ - 5 ശതമാനത്തിൽ താഴെ- നിലനില്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രം അമേരിക്ക തന്നെയാണ്. കേക്ക് അതുതേതാളം വലുതായിരിക്കുന്നു എന്നതാണു വാസ്തവം.

ആധുനികവികസന ശൈലി നേതൃത്വം മറ്റാരു പ്രതിസന്ധി അമിതമായ ഉപഭോഗവും അനിയന്ത്രിതമായ പ്രക്രിയ ചുംബനാവും ആണ്. ഇതിങ്ങനെ എന്നും തുടർന്നു പോകുവാൻ കഴിയില്ല. "എന്ന ഡോക്ടർ മേനോൻ വാദം നമ്മൾ മുമ്പ് കാണുകയുണ്ടായല്ലോ. പരിസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും ഭൂമിയിലെ പരിമിതമായ വിഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും അതുയർത്തുന്ന ഭയാശകകളെപ്പറ്റിയും ഓർത്ത്, ഇടയ്ക്കിടെ തെട്ടി വിറയ്ക്കാറുണ്ട്. ഇതൊക്കെ "ലോകത്തെ അറിയിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്" എന്ന മട്ടിൽ ലോകത്തിലെ വികസന വിഭാഗവർ RIO പോലെയുള്ള ഉച്ചകോടികളിൽ ഒരുമിച്ചു ചേർന്ന് ഈ പ്രതിസന്ധികളെ സ്ഥാപനവത്കരിക്കാനും (Institutionalise) ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ഡോക്ടർ മേനോൻ സുചിപ്പിക്കുന്ന ആ 'ഇരുപതാം ദിവസവും' അതുളവാക്കുന്ന ആ ഭയാശകമായ ഭാവിയുമാണ് ലോകത്തെ കാരണിക്കുവാനും കാരണിക്കുവാനും കാരണിക്കുവാനും

കുന്നത് എന കാര്യത്തിൽ പലർക്കും സംശയമുണ്ട്. ഈതു സംബന്ധിച്ച സ്ഥിതി വിവരക്കണക്കുകൾ ഒന്നുകൂടി സുക്ഷിച്ചു നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. World Watch Institute എഴുയും Lester Brown എഴുയും പ്രവചനങ്ങൾ പലപ്പോഴും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാറുണ്ട്.

Futurology മുൻവാക്കെ ശാസ്ത്രനോവലുകൾ റചിക്കുന്നവരുടെ സങ്കേതമായിരുന്നു. ഇന്നത് ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയായി വളർന്നിരിക്കുന്നു. ഹോട്ടിനൈറ്റിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള എക്സ്‌പൊളജൻഷ്യൽ കൺക്രെക്ടിൾ വാരിയെയിരിഞ്ഞ് അതിലുടെ പല പ്രവചനങ്ങളും നടത്താൻ പലരും ബഹുപ്ലക്ടുന്നു. ഈ പ്രവണത ആദ്യം കണക്കുകൾ അംഗീകാരത്തിൽ Club of Rome -എൽ Limits of Growth എന്ന പഠനത്തിലാണ്. അതു രചിച്ചത് മെഡോസ് (Meadows) കുട്ടുകാരും ആണ്. ‘ഇരുപത്തിബന്ധാൺപത്രാം ഭിവസം’ എന്ന ഈ ഭയാനകമായ ചിത്രം വരച്ച Lester Brown പിന്നീട് അത് തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ശിർഷകമായി സ്വീകരിച്ചു. എന്നിട്ട് ഈ “ഇരുപത്തിബന്ധാൺപത്രാം ഭിവസം” ഒഴിവാക്കാൻ അവർ കണ്ടു പിടിച്ച പ്രതിവിധിയോ? ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യാ വർദ്ധന കുറയ്ക്കുക! എത്ര എളുപ്പം!

ലോകജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിനെപ്പറ്റിയും ലോക ഭക്ഷ്യാല്പ്‌പാദനം അതിനൊപ്പം നീണ്ടുന്നതിനെപ്പറ്റിയുമുള്ള ഈ കൺക്രെക്ടും പ്രവചനങ്ങളും ആപ്പാടെ സ്വീകരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. നമുക്കിരിയാവുന്ന ഒരു ചെറിയ കൺക്രെക്ടുക്. 1947 - റീ ഇൻഡ്യ സത്രന്മായപ്പോൾ നമ്മുടെ ജനസംഖ്യ 36 കോടിയായിരുന്നു. അന്നത്തെ രാജ്യത്തെ ഭക്ഷ്യാല്പ്‌പാദനം 50 ദശലക്ഷം ടണ്ണുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ 51 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം നമ്മുടെ ജനസംഖ്യ 95 കോടിയായി ഉയർന്നു. അതായത് മുന്നിരട്ടിയിൽ താഴെ. എന്നാൽ അതുകാലയളവിൽ ഭക്ഷ്യാല്പ്‌പാദനം 50 ദശലക്ഷത്തിൽ നിന്ന് 200 ദശലക്ഷമായി ഉയർന്നു. അതായത് നാലിട്ടട്ടി. അതു പോലെ ലോകജനസംഖ്യ എക്സ്‌പോണാൾഷ്യൽ രീതിയിൽ വർദ്ധിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാലും “അറുപതുകളിലുണ്ടായിരുന്ന 2% വർദ്ധനത്തോട് നിലനിന്നിരുന്നുകിൽ ഈ നീണ്ടുന്നതെ ലോക ജനസംഖ്യായായ 600 കോടി 1200 കോടിയായി ഇരട്ടിക്കാൻ $37\frac{1}{2}$ വർഷം പോരുമായിരുന്നു ഭാഗ്യവശാൽ വർദ്ധനത്തോട് 1.5% ആയി ചുരുക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്” എന്ന് ഡോ. മേനോൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇത്തരം പ്രവചനങ്ങൾ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്ര വിദ്യാർമ്മികൾക്ക് അപരിചിതമല്ല. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശകത്തിൽ മാൽത്തൂസ് (Malthus) എന്ന സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധന ഭക്ഷ്യാല്പ്‌പാദന വർദ്ധനയെ അതിക്രമിച്ചു നീണ്ടുകയാണെന്നും അതുകൊണ്ട് വ്യാപകമായ ക്ഷാമങ്ങളും പട്ടിണിമരണങ്ങളും സംഭവിക്കുമെന്നും ഈ ദുരന്തം ഒഴിവാക്കാനാവിക്കുന്നും പ്രവചിച്ചിരുന്നു. കൺക്രെക്ടിൾ കൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം കളികൾ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻിൽ പലർക്കും പ്രിയങ്കരമാണെന്ന് ഡോക്ടർ സി. റി. കുര്യൻ പറയുന്നു. (Futurology- An Economists Perspective- Dr. C. T. Kurian) ഒരു ഭൗതിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ (Physicist) ഇരു കൺക്രെക്ടിൾ ഒന്നുകൂടി നീട്ടിവലിച്ചു “ജനസംഖ്യാ വർദ്ധന ഒരു ഐട്ടിൽ വെളിച്ചതിന്റെ വേഗതയിൽ കവിയുമെന്നു പ്രവചിച്ചിരിക്കുന്നു. സക്കിർണ്ണമായ പ്രശ്നങ്ങളെ ഇങ്ങനെ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചു ചടക്കുടുക്കി ഭിലൊതുക്കി ലഭിതമാക്കാനുള്ള പ്രവണതയെ ഡോക്ടർ കുര്യൻ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അതവിടെ നില്ക്കുടെ !

സത്രവിപണിവ്യവസ്ഥക്കു ബദലായി റഷ്യയിലും കിഴക്കൻ യൂറോപ്പൻ രാജ്യങ്ങളിലും ചെചനയിലും മറ്റും നിലവിൽ വന്ന സോഷ്യ ലിറ്റ് റേണ്ടുകമണ്ഡൾ ഒരു കാലത്ത് വളരെ പ്രതീക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശകങ്ങളിൽ ആ റേണ്ടുകമണ്ഡൾക്കു വന്ന തകർച്ചയും ചെചനയിൽ വന്ന സാമ്പത്തിക പരിവർത്തനയും അതരം പ്രതീക്ഷകൾക്കു മണ്ഡലേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. റഷ്യയിലും മറ്റും സോഷ്യലിറ്റ് റേണ്ടുകമണ്ഡൾ തകർന്നാലും ‘സോഷ്യലിസം’ എന്ന ആശയം പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായി അവസാനിക്കുന്നില്ലെന്നുവേണ്ടെങ്കിൽ പറയാം. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ മറവിൽ മലിനീകരിക്കപ്പെട്ട കുറെ റേണ്ടെവൈക്കുതങ്ങളാണ് ഇവിടെ പൊലിണ്ടു വീണ്ട് എന്ന അഭിപ്രായത്തിൽ വലിയൊരു സത്യമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം. എന്നാലും കേന്ദ്രീകൃതാസുത്രണത്തിലുള്ള സംവിധാനത്തിന്റെ പരിമിതികളും പോരായ്മകളും ഇന്ന് വളരെ വ്യക്തമാണ്. സർക്കാർ ഉടമയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയും അമിതവ്യയ ശൈലങ്ങളും ഇന്നു ലോകമെങ്ങും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം അതിൽ കടന്ന അധികാര കേന്ദ്രീകരണത്തിലൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അഴിമതിയും സേച്ചു യിപതുവും ഇപ്പോൾകൂടും സ്വന്തമായി സ്വന്തമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതോടെയാണെങ്കിലും സോഷ്യലിറ്റ് വ്യവസ്ഥിതിക്കുള്ള പ്രാധാന്യം നാം അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും. വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യസംരക്ഷണം, സ്വത്രീകളേയും കൂട്ടികളേയും ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള കേഷമ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ചേരി നിർമ്മാജനം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്കു വിട്ടു കൊടുക്കാനാവില്ല എന്ന ചിത്ര ഇന്ന് ബലപ്പെട്ടു വരുന്നുണ്ട്. ഭാഗ്യവശാൽ ഇതുരം പ്രവർത്തനങ്ങളിക്കുവും മുലധനത്തോടൊക്കെ തൊഴിലിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ മാർക്കസിയൻ ആദർശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യമായ വശം മുതലാളിത്തത്തിന് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതി സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നത തലത്തിലുള്ള 20 ശതമാനത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നോൾ സോഷ്യലിറ്റ് വ്യവസ്ഥിതി ബാക്കിയുള്ള 80 ശതമാനത്തിൽ ഉള്ളിനില്ക്കുന്നു. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതി ഉല്പാദനക്ഷമതയിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നോൾ സോഷ്യലിസം വിതരണത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉല്പാദനവും വിതരണവും രണ്ടും ഒരുപോലെ കാര്യക്ഷമമായ ഒരു സംവിധാനമാണെല്ലാം നമുക്കാവശ്യം. ഉല്പാദനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെള്ളും പരിഹരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഒരുപത്രഹം നിശ്ചിതസമയത്ത് ബഹിരാകാശത്തെയ്ക്കു വിക്ഷേപിക്കാൻ അമേരിക്കപോലെ സാങ്കേതിക രംഗത്ത് ഉയർന്ന ഒരു റാഷ്ട്രത്തിനു കഴിയും. എന്നാൽ തൊഴിലില്ലായ്മയും ഭാരിദ്വയും പുർണ്ണമായി തുടച്ചുമറ്റാൻ അമേരിക്കയേെടു വലിയ സാമ്പത്തിക ശക്തിക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇവിടെയാണ് സോഷ്യ

ലിസത്തിന്റെ പ്രസക്തി. ആ സോഷ്യലിറ്റ് സകലപം റഷ്യയിലേയും മറ്റും തകർച്ചയെ അതിജീവിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാം. സത്രത വിപണിയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള സമഭ്യവസ്ഥയെയും മാർക്കസിയൻ ആടഞ്ഞതിൽ ലഡിഷ്ടിതമായ സോഷ്യലിറ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയെയും സമഗ്രമായി പരിശോധിച്ചതിന് ശേഷം, ദോ. മേനോൻ ഗാസിയൻ സമീപനത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പുർവ്വാർഖത്തിൽ ഭാരതീയനെ ബാധിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയും അഗാധമായി ചിന്തിച്ച് രാജാണ് ഗാസിജി. അക്ഷരാർമ്മത്തിൽ “ഉപ്പ്” തൊട്ട് എന്നു പറയുടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ചിത്ര ഉണ്ടാണി നിന്നുത് സമൂഹത്തിന്റെ, വകുത്ത് നില്ക്കുന്ന ഗാസിജി Last Man എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച് ആ ദരിദ്ര നാരാധാനിലാണ് വികസനത്തിന്റെ അന്തിമ ലക്ഷ്യം ഗാസിജി കണ്ടത്. ഈ വലിയ ലോകത്തിലെ ആ ചെറിയ മനുഷ്യനിലാണ്. ഇവിടെയാണ് ഗാസിയൻ സമീപനം മുതലാളിത്തത്തിൽ നിന്നും സോഷ്യലിസത്തിൽ നിന്നും വളരെ വ്യക്തമായി വേർത്തിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നത്. മുതലാളിത്തവും സോഷ്യലിസവും അടിസ്ഥാനപരമായി ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് സാധനങ്ങളിലും സാമഗ്രികളിലുമാണ്. മുതലാളിത്തം ഉല്പാദനത്തിലും സോഷ്യലിസം വിതരണത്തിലുമാണെന്ന വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, സുക്ഷമിച്ചു നോക്കിയാൽ ഗാസിയൻ വിചാരത്തിന്റെ ആധാരശിലകൾ നാലാണെന്നു കാണാം.

- വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം നഗരങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കു മാറ്റുക.
- വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്ന് കൂഷിയിലേയ്ക്കു ശൈല തിരികുക.
- വൻകിട വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്ന് ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളിലേയ്ക്കു നീണ്ടുക.
- യന്ത്രങ്ങൾക്കു പകരം മനുഷ്യനെ കാണുക.

ഇതിൽ ടെക്നോളജിയോടുള്ള ഗാസിജിയുടെ സമീപനമാണ് കൂടുതൽ വിവാദം ഉയർത്തിയത്. ടെക്നോളജിയെ ഗാസിജി ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് കണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ടെക്നോളജി കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നേടങ്ങൾ അധികവും സമ്പന്നന്റെ വശത്താണ് നില്ക്കുന്നതെന്ന് ആദ്ദേഹം സംശയിച്ചു. ഈ പുർണ്ണമായി ശരിയല്ല എന്ന നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. എല്ലാ സുവസ്തുകരുംളുമുള്ള എയർക്കൺഡിഷൻകൂൾസും പരിമിത സൗകര്യങ്ങളുള്ള രണ്ടാം ഫോസ്റ്റും ഒരേ തീവണ്ടിയിൽ തന്നെയാണല്ലോ നീണ്ടുന്നത്. അപ്പോൾ ഒരേ ടെക്നോളജി തന്നെ സമ്പന്നുവേണ്ടിയും സാധാരണക്കാരനു വേണ്ടിയും ഉപയോഗിക്കാം എന്നു വ്യക്തമാണ്. “ചെറുതിന്റെ സൗംര്യം” ആസ്വാദ്യമാണെങ്കിലും വല്ലതിന്റെ പ്രായോഗികവശം നാം അവഗണിച്ചുകൂടാ. ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഭൂതികമായ പുരോഗതി അധികവും സക്രീണംമായ ടെക്നോളജിയിലും ടെയാണ് കൈവന്നിരിക്കുന്നതെന്നതാണ് സത്യം. കാളവണ്ടിയെടലാളിത്തും കാറിനില്ലെങ്കിലും കാറിന്റെ ശതിവേഗം ഇന്നതെന്തെ ജീവിതത്തിനാവശ്യമാണല്ലോ. സക്രീണമായ ടെക്നോളജി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി

സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്താനുള്ള എത്രയോ സംരം അങ്ങൾ ലോകം മും കാലാലട്ടത്തിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ബംഗ്ലാദേശിലെ ഗ്രാമീണ ബാങ്കുകൾ ആ രാജ്യത്ത് വരുത്തുന്ന സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനം ലോകപ്ര സിദ്ധമാണ്. ഗ്രാമശക്തിയെയും സ്ത്രീശക്തിയെയും ഒരുമിച്ചു ചേർക്കുന്ന അസാധാരണമായ ആ യത്തന്ത്തിൽ സെല്ലുലാർ ഫോൺകൾ വലിയൊരു ഉപകരണമായിട്ടുണ്ട്. ഈ ബംഗ്ലാദേശിലെ ഗ്രാമസഹകരണ സംഘങ്ങൾ മീലെല്ലാം തന്നെ സെല്ലുലാർ ഫോൺകൾ വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അത് ഒരു ചെറിയ വിപും തന്നെ ആ രാജ്യത്ത് സുഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. അതുപോലെ തന്നെ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെയും സാറ്റൈലൈറ്റ് ടെക്നോളജിയും ബയോടെക്നോളജിയും പുതിയ കഴിവുകൾ സമു ഹത്തിന്റെ പൊതുവായ നയയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയണം. അതിന്റെ, അവശ്യമാക്കണമെല്ലാന് ജനകീയ പകാളിത്തം തന്നെ യാണ്. സാമ്പത്തിക സ്വാതന്ത്ര്യം പുർണ്ണമായി അർമ്മവത്താക്കണമെങ്കിൽ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടി അതിനോടൊപ്പം വന്നു ചേരണം. രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യവും അതോടൊപ്പം ഉത്തരവാദപ്പെട്ട പ്രതിപക്ഷവും അലിപ്രായ പ്രകടന സ്വാതന്ത്ര്യവും നിലവിലുള്ള ഒരു സമുഹത്തിൽ തീവ്രമായ ക്ഷാമ അളളും ഭാരിദ്വയവും കുറവാണെന്ന് ഇളയിട സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തി നൂളും നോബൽ സമ്മാനം ലഭിച്ച അമർത്തുസന്നിന്റെ പഠനങ്ങളിൽ പലതും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ധോക്കർ മേനോൻ പ്രബന്ധത്തിൽ കൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ മനസ്സിൽ മുട്ടുന്ന ഒരു ചോദ്യം ഇതാണ്: ഈ സകലപ്പങ്ങൾ സമാനര അങ്ങൾ തന്നെയാണോ? ഇവയെ സമന്വയിപ്പിച്ചു പ്രായോഗികമായ ഒരു പുതിയ വികസന സകലപ്പം രൂപപ്പെടുത്താനാവില്ലോ? ഇവിടെ ചർച്ചചെ മുള്ളു മുന്നു മാതൃകകളിലും ഗുണാംശങ്ങളുണ്ട്. അതോടൊപ്പം ഇന്നത്തെ രാജ്യീയ സാമൂഹ്യ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അസ്വികാര്യമായ മറ്റു പലതും. എന്തുകൊണ്ട് ആ ഗുണാംശങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തുകൂടാ? മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിലെ ഉല്പാദനക്ഷമതയും. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സംവിധാനത്തിലെ സാമൂഹ്യ പരിശീലനയും ഒരുമിച്ചു ചേർത്ത ശാസ്ത്രജി കണ്ണ ആ ദരിദ്രനാരാധാരിക്കുകയല്ലോ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം!

പുർണ്ണമായ മുതലാളിത്തവും കരയറ്റ സോഷ്യലിസവും ഈ ഏവി ടെയുമില്ല എന്നതല്ലോ താമാർമ്മും? പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സർക്കാർ പല പ്ലാറ്റും സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാറുണ്ട്. മറ്റൊരു തലയ്ക്കൽ ചെന്നയിലും മറ്റും സ്വകാര്യവല്ക്കരണവും സ്വതന്ത്ര വിപണിയും പ്രത്യേകജീവനും വരുത്തും കാര്യക്ഷമമായ ഉല്പാദനവും വിതരണവും ഒരുമിച്ചു നീഞ്ഞുന്നു. ആ പ്രക്രിയ സകലിനമാണ്. അതു തന്നെയാണ് വികസന ത്തിന്റെ ധർമ്മസകടവും വെല്ലുവിളിയും. പകുശ ആ സമന്വയത്തിലൂടെ മാത്രമേ 80 ശതമാനം ജനങ്ങൾക്കും നീതി ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ആ വഴിക്കു ചിന്തപ്പിക്കുന്ന ശക്തമായ ഒരുംഖോധനമാവുന്നു, ധോക്കർ മേനോൻ 1998 - ലെ എൻ. വി. സ്മാരക പ്രഭാഷണം.

ഇച്ചയും പുച്ചയും

- ഒരു പഴയ നാടോടിക്കമ

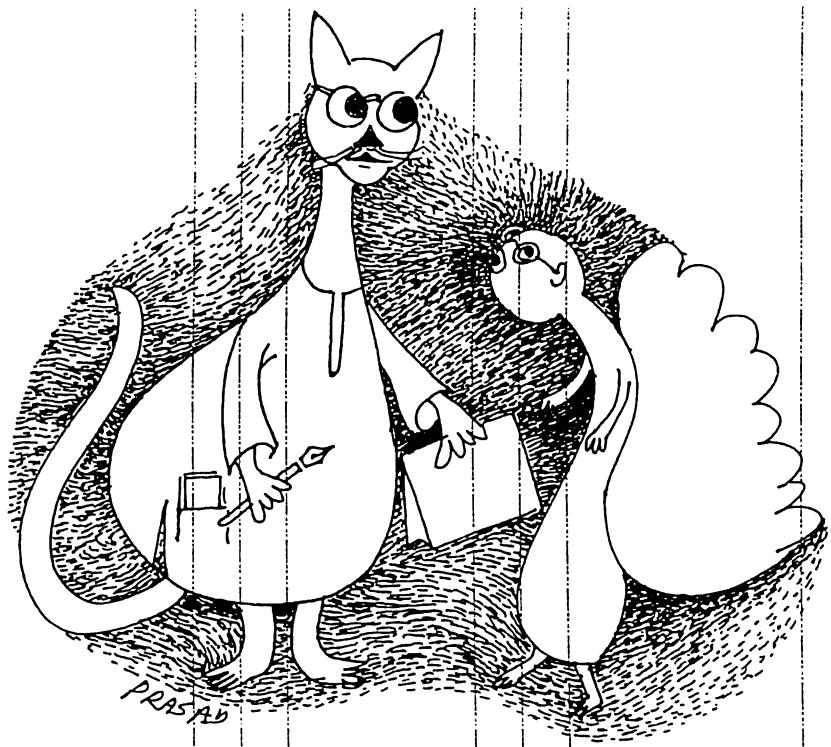
എൻ. മോഹനൻ

ഇച്ചയും പുച്ചയും ഉത്തരാധൂനിക കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പുതിയ തലമുറയിൽപ്പെട്ട രണ്ട് യുവ പ്രതികേളായിരുന്നു. എതാഴിലിലെ നാവോലെ ജീവിത പരിത്വോദസ്ഥാനില്ലോ, സന്താം ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കും പരിമിതികൾക്കും അനുസരിച്ചുള്ള, മാറ്റങ്ങളും പരിവർത്തനങ്ങളും വരുത്തുവാൻപോന്ന സർഗ്ഗവൈദിവം-സാക്ഷാൽ ഇശാരഗ്രഹകൾ - അവർക്ക് എന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. സന്താം വാക്കുകളില്ലോ, വരകളില്ലോ, രാഗത്തില്ലോ, ആംഗിക-ശാരിരിക ചലനത്തില്ലോ, താളത്തില്ലോ സർവ്വോപരി സന്താം വാസസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആലയശാസ്ത്രത്തില്ലോ ഈ വ്യക്തിമുട്ട് അവർക്കാണിച്ചു. ജനനാത്തനെ പാരവരു നിഷ്പയിക്കളും, മുല്യനിരാസികളുമായ ഇവർ മാതാപിതാക്കളേപ്പോലും ആംഗികരിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, മനുഷ്യാധിവാസാലയങ്ങളുടെയും അവയുടെ പഴവുൻ പ്രാന്തങ്ങളുടെയും ശില്പരിതിയേയും രൂപരാഥനയേയും പോലും വെല്ലുവിളിക്കുകയും ചെയ്തു. നൃംബകളായി ഇച്ചകൾ കൊണ്ടുനടന്നിരുന്ന വിളംബിതകാല സ്വരിതങ്ങളും അനുനാസികാതിപ്രസരമുള്ള മാജജാരമന്ത്രങ്ങളും അവർ പഴവുൻ സന്ദേശായങ്ങളായി പാടേ പരിത്രിച്ചു. തനി പാശ്വാത്യമായ പരിഷ്കൃത മാതൃകകളെ അവലംബമാകി, സംഭാഷണശൈലിയും സർഗ്ഗജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളും അവർ നവീകരിച്ചു. കാല്പനികവാദികളും, ഭാവനാപരിനിഷ്ടം ജീവികളും, തുലോം പഴവുന്നാരുമായിരുന്ന, സാധാരണ ഇച്ചകൾക്കുമുപുച്ചകൾക്കും, ഈ പുതിയ യുവപ്രതികേളുടെ അനുസരിച്ചിരിക്കൾ, അസുയയായി. പ്രകാശം പരത്തുന്ന ഈ പ്രതിഭാവൈദ്യങ്ങൾക്കുമുന്നിൽ അവർ അതുതസ്തവ്യരായി നിന്നുപോയി.

കൊല്ലും കൊലയും നടത്തിയിരുന്ന പുച്ചയും, സാംക്രമിക രോഗങ്ങൾ നിഷ്കരണം നിറുഖ്വാദം പരത്തിയിരുന്ന ഇച്ചയും, സാധാരണ ഗതിയിൽത്തനെന്ന ആർദ്രമാനസരല്ല. ഈ യുവ പ്രതികേളാക്കട്ട, ആ ക്രാന്റ ഭാവം, ബോധപുർവ്വം പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി. തങ്ങൾ ആർദ്രമാനസരല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ലേശം വഞ്ചനയും കാപട്ടവും വക്രതയും കൈവശമുള്ളവരാണ് എന്ന സത്യം തുറന്നു പറയുവാനും അവർക്കു മടിയുണ്ടായില്ല. അതിൽ അവർ അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നുതാനും. ആ സ്വഭാവഗുണം കൊണ്ട് കാല്പനിക കല സൂഷ്ടിക്കുക, എന്ന ദുഷ്കൃത്യം വേണിവരിപ്പ് എന്ന തിൽ, അവർ സന്തുഷ്ടരുമായിരുന്നു, അഭിമാനഭരിതരും ആയിരുന്നു.

അങ്ങനെ അവർ സ്വപ്നസൂചനമായി സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക കലാസാമാജ്യങ്ങളിൽ എതിരില്ലാമനന്മാരായി വിരാജിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കും കാലത്ത് ഒപകടമുണ്ടായി. അവർക്ക് അറിയാവുന്ന, ഒരേ ഒരു സൂഷ്ടിക്കിമാഖുമമായ, പാശ്വാത്യകല, കയ്യാളുന്ന, ദൈവികപ്രതിയേള്ള സാധിപ്പം എം നോട്ടീസും നല്കാതെ, കലാസൂഷ്ടി

നിർത്തിവച്ചു. തങ്ങളേയും തങ്ങളുടെ കൃതികളേയും മാത്രം ആശയിച്ച് ആഹാരം കഴിച്ചിവനിരുന്ന അവിടത്തെ നിരുപക്രൂദ്ദ ഡിക്ടാറം പൊറു ക്കാണൽ, അവരെ ഒരു പാഠം പറിപ്പിക്കാനായി ചെയ്ത ഒരു ചെറുകിട പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു, അതെക്കിലും, പ്രസ്തുതകർമ്മ, നമ്മുടെ ഇവിടത്തെ പാഠം യുവപ്രതിഭകളുടെ പള്ളയ്ക്കും ഭിത്തിദമായി വന്നു പതിച്ചു. ഓർക്കാ പുന്നത്തുള്ള ഒരടിയായിരുന്നു, അത്. ഇരുടടി, വയറ്റതടി വായ്ക്കരിയി താൽ.

ഒന്നുണ്ടു ദിവസമൊക്കെ പിടിച്ചു നിന്നൊക്കിലും യുവപ്രതിഭകൾക്ക് ആരക്ക തളർച്ചയായി. വിശനിട്ടുവയ്ക്കും ഒരുവിലാണ് തങ്ങളുടെ പൗരാണിക കാരണവയാർ ആരോ, ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുള്ള ആ പഴയ പരിപാടിക്ക് ഒരു പേരും കൂടി പൂഞ്ഞ ഇടത്. ഇളച്ചയും പുച്ചയും കൂടി കണ്ണി വെയ്ക്കുക എന്ന പഴയ ആ ആശയം.

ഒണ്ടുപേര് ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു ചെയ്യുന്ന ഒരു സർഗ്ഗാത്മകാത്മകവൃത്തി, എന്നു മാത്രമേ, അതിനെ കാണേണ്ടതുള്ളൂ, എന്നവർ നേരത്തെതന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരങ്ങളിൽ, അതിന് മുൻകാല മാതൃകകളുണ്ട്. അതുമാത്രവുമല്ല, മറ്റുള്ളവർക്കു കൂടി പ്രയോജനപ്പെടുന്ന പ്രവൃത്തിയായിപ്പോയാൽ മാത്രമേ, ആർദ്ദതയും, ഭരംബല്യവും തരള തയ്യാറാക്കേണ്ട വ്യാവധിക്കപ്പെട്ടുകയുമുള്ളൂ. സന്തം സ്ഥാപിത

താല്പര്യത്തിന് ഇണങ്ങുന്നതും, തികച്ചും സ്വാർമ്മപ്രേരിതവും, എന്നും, അതുനാധനികവും, ആയ, വിശ്വസ്ത്, എന പ്രതിഭാസാത്ത സിഖാന്തപര മായും പ്രായോഗികമായും, പരമമായ വസ്തുനിഷ്ഠംതയോടുകൂടിയും നേരിട്ടുവാനുള്ളതുതന്നെന്നാണീ പുതിയ പ്രവർത്തന പന്ഥാവ് എന്നവർ ഉർജ്ജോഷിച്ചു.

തുടർന്ന് എല്ലാ അധ്യനാതന സജ്ജീകരണങ്ങളോടും ഒരുക്കങ്ങളോടും പദ്ധതിലെ സംവിധാനത്തോടും കൂടി അവർ കണ്ണിവിച്ചു. ആവി പാറുന്ന കണ്ണതി. അതിനുശേഷം ഇല കൊണ്ടു വരുവാൻ ഇച്ചയും പൂവില കൊണ്ടുവരുവാൻ പുച്ചയും പോയി.

എന്നാൽ പുച്ച മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ഇലകൾ കണ്ണിപ്പാത്രത്തിനു സമീ പമുണ്ട്. ഇച്ചയെ കാണാനില്ല, എന്നാടും തിരഞ്ഞെ. ദക്ഷിംഗ് കണ്ണിത്തി. മുന്നിലെ ചുടുകണ്ണിയുടെ മുകൾപ്പുരപ്പിൽത്തന്നെ. ചുടുള്ള ആവി തട്ടി യായിരിക്കണം കണ്ണിയിൽ വീണ് 'ചന്തു കിടക്കുന്നു. ഒരു മാത്രയുടെ ഹൃദയ ഭാർഡബ്ലും ഉണ്ടാകുവാൻ ഭാവിച്ചുകില്ലും, അത് ജനമ കൊള്ളുന്നതിനു മുന്നം തന്നെ ക്ഷുദ്രം, എന്നുംപ്പിച്ചു പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പരിമിതിയകുറിച്ച് ബോധമുള്ള കലയാണ്, ഉത്തരാധനിക കല എന്ന സത്യം പുച്ചയ്ക്കോർമ വന്നിരുന്നു. കലയിലായാലും സംസ്കാരത്തിലായാലും ആഹാരകാര്യത്തിലായാലും മരണത്തിലായാലും അത് അതിന്റെ പരിമിതികളുകുറിച്ചാണാല്ലോ, നമ്മുൾ, ബോധവാരാരാക്കുന്നത്. ഇം സംഭവം, അതിന്റെ ആകസ്മകി ദുരന്തവും ആത്മന്തിക ഭാര്യാണാവസ്ഥയുമല്ല, മേല്പറഞ്ഞ പരിമിതിയെകുറിച്ചുതന്നെന്നാണ് പുച്ചയേയും ബോധ്യപ്പെടുത്തിയത്. ആകയാൽ, ആർദ്ദത, സഹാനുഭവി, സഹതാപം, വല്ലായ്ക്ക, വിഷാദം മുതലായ കാല്പനിക ഭാർഡബ്ലുങ്ങൾ എന്നും കാണിക്കാതെ പുച്ച ഇച്ചയുടെ മുതദേഹം തോണിയെടുത്ത് പുറത്തേയ്ക്കെ റിഞ്ഞു. എന്നിട്ട് രണ്ടാൾക്കും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന കണ്ണി, യാതാരാർദ്ദഭാവവെകല്ലുമോ, മനസ്സാക്ഷിമിടപ്പോ, ഹീന കാരുണ്യവികാരമോ, കുടാതെ രണ്ടാൾക്കും കൂടി വേണിത്തന്നെ പരുക്കപ്പെട്ടുകൊക്കെ കൂടിച്ചു. പഞ്ഞപ്പരുച്ചു കൂടിച്ചുതീർന്നു. [കമേണ് കഷിന്നവും വിവരത്തും മാറിയ പുച്ച, അങ്ങനെ, വൃത്തരഹിതവും അർമ്മനിരാസിതവും കല്പനാശുന്നവും ഭാവനാശുശ്ചകവുമായ ഒരുത്തരാധനിക കവിതപോലെ വിരാജിച്ചു. അപ്പോൾ കഷ്ടമെന്നു പറയുടെ, ആ മാതിരി കവിതകൾ വായിക്കുന്ന യാവനോരുവനും സാധാരണ സംഭവിക്കാറുള്ളതുപോലെ, ഈ നിറവയർന്നിരാമയ ബ്രഹ്മത്തിനും ലേശം മന്ത വന്നു. നിബാദേവി പുൽക്കുന്നതുപോലെ..... എന്നില്ല, ശരിക്കും പുൽക്കിത്തുടങ്ങിയതുപോലെ തന്നെ.....]

എവിടെയൊന്നു തലചായ്ക്കും? കിടക്കും? കേവലം ഒരു സാധാരണ പുച്ചയെപ്പോലെ, മുറുത്തെ മൺല്പരപ്പിലെ വെയിൽപ്പായയിൽ വയ്ക്കും. അധികം! ആഭിജാത്യരഹിതം!!

ചുറ്റും പരുവേക്ഷണം ചെയ്തു. പൊടുനെന്നെന്നാണതു കണ്ടത്. ചുറ്റും ഉത്തരങ്ങൾ സന്ധിക്കുന്ന പഴയ ചിത്രപ്പണി ചെയ്ത തുണിന്റെ

മുന്നിലെ ആധുനികോത്തരഭാഗത്തായി, നാലുവശത്തേയ്ക്കും ചെറി ഞ്ഞമേൽക്കുറയോടുകൂടിയ ഒരു ചെറിയ പുരപോലത്തെ, ഒരു കൊച്ചു മരപ്പട്ടി. കുമാരനാശൻ, ചങ്ങമ്പുഴ, ഓ. എൻ. വി., പ്രഭാവർമ്മ, ടി. പത്മ നാഡൻ മുതലായവരുടെ കാലത്തെ വെറും പ്രാകൃതവും കാല്പനിക വികൃതവും, പ്രതിഞ്ഞാൻ മസജും സത്തംതശ്ശേരുവും മാർജാര വിക്രീഡിതാ എന്ന് പൂശ്ചിച്ച് തള്ളാവുന്നതുമായ, ഒരു സാധാരണ ഏലിക്കെണ്ണി മാത്രമാണ തെന്ന തുറന്ന സത്യം, അറിയാതേയോ, അറിയുവാൻ കുടാക്കാതേയോ, പൂച്ച അതിനുള്ളിലേക്ക് വിജ്ഞാംഗിത വീരുന്നായി വിക്രീഡിതപ്രതിതന്നായി ചാടികയറി. കഷ്ടം! അതിനിഷ്ടംരമായ ശക്തിയോടെ, കെണ്ണിയുടെ ഉള്ളിലെ മിനിത്തിളങ്ങുന്ന കത്തിവായ്ത്തല പുച്ചയുടെ ശരീരത്തിന്റെ തെന്ന മദ്യഭാഗത്ത് വന്നു പതിച്ചു.

എന്നിട്ടും എല്ലാ പാരമ്പര്യങ്ങളേയും അതിലംബിക്കുന്ന, ആരിലും ഒരു കാരുണ്യത്തിന്റെയോ, ഭൂതദയയുടേയോ, അനുഭാവത്തിന്റെയോ, തൻ പോലും ഉണ്ണാക്കാത്ത, കാല്പനിക ഭാവുകത്താൽന്നും തരള ദാർശബല്യം അഭ്യുടെ തരിവുപോലുമുണ്ടാൽത്താൽ, ഒരു വിലാപ ഗീതികയാണ്, പൂച്ചയുടെ മുറിഞ്ഞു വീണ ശരീരബന്ധത്തിന്റെ പുരോഭാഗത്തു നിന്നുമായിരുന്നത് എന്ന കാര്യം എടുത്തു പറയേണ്ണിയിരിക്കുന്നു. വൃത്തത്തിന്റെയോ, രാഗ ത്തിന്റെയോ, താളത്തിന്റെയോ, അല്പമാത്രം പോലുമായ അയിത്തമോ, അസഹ്യതയോ, അസംസ്ഥതയോ, അലുസ്യമോ, ആ, ഗീതികയെ അപകർഷപ്പുടുത്തുകയുണ്ടായില്ല. അസ്തിത്വം ദൃഃവത്തിന്റെ അഷ്ടബന്ധക ലഘവും, താൺതികാനുഷ്ഠാന സമുച്ചയവും അതിവാധുനികമായി നിർവ്വഹിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശക്തിദേവതാലയങ്ങളിൽ നിന്നുമാത്രം ഉയരുന്ന, മന്ത്രകാരികകളുടേയും, മണിനാഭത്തിന്റെയും, സാന്ദഗംഭീരതയെ, അത് അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. ഒരുമാത്തിൽ അസ്തിത്വഃവത്തിന്റെ അവതീർണ്ണ ദൃം തങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള സഹലമായ ഒരു വിമോചനയാത്രയുടെ തുടക്കം തന്നെ ആയിരുന്നുവെല്ലാ, ആ അന്ത്യം. എന്നായാലും എല്ലാ കാലത്തേയും എല്ലാ കാല്പനികവുഡാരേയും അവരുപ്പിക്കുന്ന ഒരു മഹനീയ സൃഷ്ടി വിലാസത്തിന്റെ അനുശരം നാമായിരുന്നു ആ ജീവിപരിത്യാഗത്തിലും ഉയർന്നത്. ആധുനികോത്തരതയുടെ അനന്ത വിസ്തൃതിയിൽ, ഒരുക്കുത സംഘര്ഷസ്തുപിക പോലെ, ആ ശിതികൃതനാം, ഇന്നും ഇതാളനും, ഉയർന്നുമായിരുന്നു. കലയുടെ നിതാന്ത ലാവണ്യത്തേജസ്സിനുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത രണ്ടു മഹനീയ ജീവിതങ്ങളുടെ രക്ത സാക്ഷിത്താൽന്നും നിന്ത്യസ്മാരകം പോലെ.

വിവർണ്ണമായിക്കഴിഞ്ഞ നമ്മുടെ ബാല്യകാലസ്മരണകളുടെ വിന്നമ്മ തിയിലെവിടെയോ, ആറുപ്പഴഞ്ചെന്നു കരുതി നാം അവഗണിച്ചു കൂടണ്ണിരുന്ന, ഒരു നാടോടിക്കമെയിലെ വെറും സാധാരണ കമാപാത്രങ്ങൾനുമാത്രം നാം, ഇത് വരെ ധരിച്ചു വച്ചിരുന്ന, ആ ഇംചുത്യും പുച്ചയു മാണ് ഇം മഹനീയ നേട്ടത്തിന്റെ പിന്നിലെന്ന് നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോ.

-കാല്പനിക വ്യഖ്യാരേ! നിങ്ങൾ എന്തു പറയുന്നു.

Each shuttered room and every covered place,
Whatever they are made of, hold the night,
The day exists where the sun leaps and plays
Distributing its full and generous light.

But if night can indeed be overcome
By fire or flame, even a glow-worm may
Conquer her as effectively as day;
One little light can break her powerful gloom.

The open land, where seeds and plants allow
The sun to give them light and life, can be
Broken and hurt by the encroaching plough.

Only in darkness can men fully be
Themselves, and therefore night is holier than
Day; no plant has half the worth of man.

" The sonnets of Michelangelo "

Tr. Elizabeth Jennings (1970)

Doubleday & Coy. Inc. Garden City, N.Y.

ലോകമഹാശില്പികളിൽ ആദ്യം സ്മർക്കപ്പെടുന്ന പേരാൺ മെക്ക ലാഘവലോ. സമകാലികസഹ്യദയ ലോകം അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റവും വലിയ കലാകാരനായി കരുതി; അഭ്യർത്ഥന പ്രതിഭയായി അരാധിച്ചു. വാസ്തവിക്കിയിൽപ്പി, പ്രതിമാകാരൻ, ചിത്രകാരൻ തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെണ്ണും തന്നെ മെക്ക ലാഘവലോവിനെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭ, അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപും പിന്നും ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല. ശില്പിയെ കരകൗശല വിദഗ്ധനിൽ നിന്ന് കലാകാരനിലേക്കുയർത്തിയത് റാഫേലോ, ഡാവിഡിയോ അല്ല, മെക്ക ലാഘവലോ ആൺ എന്നതേ ലോകമതം. പ്രാചീനകാലത്ത് ദൈവങ്ങളേയോ മറ്റൊക്കെക്കാലത്തികളേയോ, പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ പ്രതിമകളുണ്ടാകിയപ്പോഴും പിൽക്കാലത്ത് മതാചാര്യരായോ രാജാക്കന്നാരേയോ പ്രതി പ്പെടുത്താൻ ഉളിയും ചുറ്റികയുമെടുത്തപ്പോഴും ഈ ബാഹ്യശക്തികളെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്നതിനപ്പുറതേയും പ്രതിമാകാരൻ്റെ അന്തരഗി നിന്നിട്ടില്ല. ഇവിടെയാണ് മെക്കലാഘവലോ വ്യാവർത്തിച്ചുനില്ക്കുന്നത്. പോപ്പും മറ്റും മെക്കലാഘവലോവിൻ്റെ കരചലനം നോക്കി നിന്നിരിക്കും. പക്ഷേ, ഇവിടെ കലാകാരനെ നയിച്ചിരുന്നത് അവൻ്റെ അന്തരഗിയായി രൂപീകരിക്കുന്നു. ഓരോ ശില്പമോ ചിത്രമോ ചെയ്തു കഴിയുന്നോഴും താൻ പരാജിതനായി എന്ന ബോധമായിരുന്നുപോലും മെക്കലാഘവലോവിനുണ്ടായിരുന്നത്. തന്റെ ലക്ഷ്യം വിഭൂരതയിലാണ് എന്ന തോന്നലാണല്ലോ ഈ പരാജയബോധത്തിന്റെ കാതൽ. ബാഹ്യ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രശംസ തൃണ പത്രഗണിക്കുന്ന ഈ അടങ്കാത്ത അന്തർദാഹം മെക്കലാഘവലോവിനെ 'സാഷ്ടാവ' കാണിക്കും.

හු පරාජයබොයතින් ගින් කතිපුදරුන දුරිනාපුරුෂ්‍යමාය, ගිතුමාය ආහාරී මෙකකලාභවලොවිනේ කඩිතකඹින් සුක්ෂ මතරමායි ප්‍රකාශිතමාවුනාත් එන් ගිරිණික්ෂීකපුදුණ්. තෙමා ගසුවාවමුළු මගුසුෂරැටතිනේ ගිගුසැකඹුම සායුතකඹුමාන මෙකකලාභවලොවිනේ ඩිප්පසඟඟුරු පිහිටාය. එළඟැල් එළඟැල් නිශ්චිතකඹුමාය සුරින ගෙහෙරෙන් කු ගිචු පියුන ආපුරුෂු එළඟැල් ගිලෙඳඟඟුලාභිචු. එනාත්, කාමුකිත්‍යාන මුබං, ගෙහෙමසු ඇවත්තින් ප්‍රතුක්ෂපුදුනුණ්, ඇ ගිතකෘෂ්ඨින්. ගුණරිකවු රාරිරිකවුමාය කරුණින් බාහුවුදු තර්ඡනක්ෂමවු මාය එළඟැල් ඇවශරතක් යාරාඡම ප්‍රතුක්ෂපුදුනු; ඇත්මීය උපම තින් ඩිශුවත්වාඟුම්. මෙකකලාභවලා එන මහාඩිපියුර පුරකමාන් මෙකකලාභවලා එන කඩි එනුපාගියා.

1534-වාන් මෙකකලාභවලා, ඇවසාමායි ගොමින් ස්ථිරතා මසාරංජිකවුනාත්. තුකරුනුඡු මුගුඡුඡුකෘෂ්ඨිලාන් ඇපෙහෙතින් කඩිතකඹින් ගුරිගෙවුදු එළුෂුතසුදුනාත්. න්‍යකාලයෙන්, මෙකකලාභවලා, ප්‍රශ්‍රාන්තිකයුදු අංඡිකාරතින්දුයුදු ඉජුකොටියිලෙති යිගුනු, 'බෙබික'මාන් මෙකකලාභවලාවින් සිංහික්ෂි එන් 1512-තිත්තෙන පුක්ෂකෙකාණ්ඩ. ගොමිලෙ සිලෙගුෂ් ඡාපුලින් 1508ත් ඇත්ත ඩිචු එළඟැප්පාන්, 1512ත් මුශුමිපිශිරුනු, ඇන් මෙකකලාභවලාවින් 37 ටයුදු, ආකාරත්තයින්, ඇදුවුදු ක්‍රිස්කරුමාය සාහාරුජාංඡිලියි පෙතුතුතිරූපයින් සේවක පෙතුතුතිරූපයින්. ඇපෙහෙතින් ගිතකෘෂ්ඨින් ගන් නුතිනෙකුටිපුරුෂතාන්.

රු මහාකළාකාරන්ද රෙපනකඹුහුරිචු වියිපරියාන් මුගු පෝරකේ අයිකාරමුඡුදු. ගන් කාලං. මෙකකලාභවලාවින් කාරු තිතින්, කාලං වියියෙයුතුතිකෙකාණ්ඩිකුකාරායාන්. රඳාමත් ගෙඛවං. පකෙස්, කාලං ගිරිතියාලෝ, ඇපෙහෙද වියියෙයුතාරංජිකු. මුගු මත්, ඇවුයුතිතිතෙනා. මෙකකලාභවලා එන මහාඩිපියුරය, මාහා එළඟැකාරන්ද රෙපනකඹුහුරිචු ඇපෙහෙතින්ද වියියෙයුතානාන්, මෙකකලාභවලාවින්ද ගිතකෘෂ්ඨි.

ඇපෙහෙතින්ද කඩිතකඹිලෙ එළඟායාර ඇත්මීයවුදු පලප්පාඡු කඩුඩුපිශිකවුනාතුමාන් එන් ජුජැලිකාණිකපුදුණ්. පරාප්‍රතිතයුදු ඇත්මීයතයුදු ගෙළඳියුදු එදුදාවතෙන නුග් ප්‍රස්ථානායිගෙතානාං. පකෙස්, ඇ කඩිතකඹිලෙ ආන්සාංපර්හිවුදු බෙබකාරිකත්‍යිවතයුදු නුගෙතත වායනකාරගෙයුදු ඇකර්පිකාතිරිකිලු. ඩිල්පතිලා යාලුදු කඩිතයිලායාලුදු ගරි, මෙකකලාභවලාවින් කළයින් අයි ගතාං පුළුරතුන තුරකම ප්‍රච්ඡායමාය කරුණාන්; රු ලුවසා පිත සංවියානතිනුවෙශියුහු ඇඟණාත්ත තාහාංකාණ ගිය ගෙතිතමාය කරුත්.

'මෙකකලාභවලාවින්ද ආන්තරංගතින්ද එදුදා තිවතකඹුදු බෙඹුපුදුතුන රෙපනයාන්, මුකඹුහුලුවරිචු, ප්‍රතෙකමායි පොරිඩාතේ'42 එන් ආකමේමික් ගෙරතිනුහු ගිතකං.

කෙ.වි. රාමකුෂ්සන්.

വിഷാദരേവകൾ

ലക്ഷ്മീദേവി എസ്.

ഉച്ച

നീലത്താമരയാൽ നീശമിഴിയിലാ
 രൂദഗർഭ പാദാംബുജം
 ചേലാക്കും മൃദുപല്ലവാംഗുലിയിലോ
 രൂദ്രാക്ഷമുത്തിൻ ഗണം
 ചാലേ ഗഹരി കൊടുംതപ്പും തുടക്കര -
 ചുഞ്ഞൻ തപിക്കുന്നിതാ
 സ്വാലയ്ക്കന്നു കൊടുക്കുമിഷ്ടവരമ -
 ക്കാലാരി, കാമാനകൻ ?

വിഷാദം

എരിയും തിരിനാളത്തിൽ
 ഇരുൾക്കണ്ണുള്ളിടം വരെ
 വിരിയും ശശിബിംബത്തിൽ
 കരിപ്പാടുള്ളിടം വരെ
 കരളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന
 കവിഭാവനയിൽ സദാ
 ഒരു നേർത്ത വിഷാദത്തിൻ
 നിറം നീലിച്ചുചേർന്നിട്ടും.

മെണ്ടുജയം

കവിതാ സാഹക്യഃഖ്ല

ഇൽ

കടലു കാണാവുന്ന ബന്ധങ്ങളുടെ

കരകാണാ മണപ്പുറം

എപ്പോഴും നന്നത്തിരിക്കുന്നത്.

ചുണ്ടുവിരലോണ്ട് തുടങ്ങും

മണലുതെനിച്ച് ഇറങ്ങും

ആഴ്ന്നുപോമറിയാതെ.

കുഴിയാകും ; കുഴിയത്

അണ്ണു വിരലുകൾക്ക് പാകമാകും

പിന്നെ ഒരു കൈമുഴുവൻ

മാറും വയറും തുടകളും

പതിന്തെ പാദങ്ങളും

എല്ലാമുർന്നിങ്ങും എളുപ്പമെളുപ്പം.....

ഇങ്ങനെന്നയാണ്

ഇങ്ങനെന്നയിങ്ങനെന്നയാണ്

ഒരു ദേഹം കുഴിയിൽ വീഴുന്നത്.

വിഞ്ഞു മറഞ്ഞ് മണ്ണാട് ചേരുന്നത് ;

എന്നിട്ടും പോരാണ്ട്

അവസാനത്തെ കോശവും

പിടഞ്ഞിരണ്ടിച്ചേരുന്നമരുന്നത്.

എന്നിട്ടെന്ത് ?

ഒരു കുഴിയും ഭൂമിയിൽ പുർണ്ണമാകുന്നില്ലാ.

ഞന്നില്ലടിങ്ങി മറ്റതിലുടെ കയറി വരണം.

ഹ ! ഒരു മെണ്ടുജയം.

സ്വന്നഹിതാ

നീ നന്നത്തിരിക്കുന്നു.

എത്ര പ്രായുഷം നിന്ന്

നെഞ്ചിൽ പതുപതുത്തിരിക്കുമീരോമകാട് !

ഞനാമിരുട്ടിൽ

ഇറുക്കിയിഴുകിയിരണ്ടുടേ ഞാൻ ?

ആ വെളുവൻ ഞണ്ട് ചെയ്യും പോലെ

നാലാമിരുട്ടിൽ

മരുഭാരു സുര്യനുമൊത്ത് കയറിവരികയും ചെയ്യാം.

ആ, നീ നന്നച്ചുകളിയുന്നോ എൻ്റെ കണ്ണുകളെ ; നന്നായി.

ഇപ്പോഴാണ് നിംഗൾ കടൽ ഞാൻ തെളിഞ്ഞതുകാണുന്നത്.

കര കടലിലലിയുന്നു..... പ്രണയമുണ്ടാകുന്നു.

നിർവചനം

പി. എം. നാരായണൻ

അത്

വെറും കൊച്ചുവർത്തമാനമല്ല.
ഉള്ളിരെ ഉള്ളിൽനിന്നുള്ള
ഉരുൾപൊട്ടലാകുന്നു.

അത്

ചരിത്രമോ ഭൂമിഗാസ്ത്രമോ അല്ല.
കാലങ്ങളേയും ദേശങ്ങളേയും
കവച്ചുവെയ്ക്കുന്ന
ഒരു വലിയ കാലടിയാകുന്നു.

അത്

ആരോ പടച്ചുണ്ടാക്കി
എന്നോ കളഞ്ഞിട്ടുപോയ
കളിമൺകോലമല്ല.
തന്നത്താൻ ഉലയുതി
തന്നത്താൻ ഉലയിരേകി
തന്നത്താൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ച
പഞ്ചലോഹവിഗ്രഹമാകുന്നു.

അത്

എല്ലാ നിർവചനങ്ങളേയും
അതിജീവിക്കുന്നു.

അത്

ഓരോ നിമിഷവും
സ്വയം നിർവചിച്ചുകൊണ്ടയിരിക്കുന്നു.

പള്ളക്കുകുജയിൽ പകർന്നു നീ വെച്ച
 കുടന നീറലിൽ, എതിർപ്പിയാതെ;
 മുറിഞ്ഞ പ്രാണംന്തേ നെടും ഞരവുചേർ-
 തമർത്തി; മിണ്ഡാതെ കുനിഞ്ഞിരുന്നു ഞാൻ
 "അപുർവ്വ"മെ,നേരെപ്പുകഴ്ത്തുവോർക്കിട-
 യ്ക്കാരിത്തിൽ പോലും ഞരങ്ങാതെ; പണ്ടി-
 ഞരിച്ചും, പുണ്ണി നടിച്ചും, നോവാട്ടും
 പുറത്തുകാട്ടാതെ തനിച്ചിരുന്നുഞാൻ
 അരപ്പിക്കും പൊല്ലൻ പഴനാട്, കെട്ടി--
 പ്ലാറവേ; ശാസ കുടുങ്ങി; കല്ലാടി--
 ജനലിലേയ്ക്കു ചേർന്നാണ്,ഞപമാനം-
 വിചുങ്ഗി നിന്നു; നിൻ നിശാവിരുന്നിൽ ഞാൻ
 പകുതി ബോധയേണാ, ഒക്കമീല്ലാതെ-
 വിടർച്ചിരിയോടെ, വിലസി നിന്നു ഞാൻ;
 ദയയില്ലാതെ പാൽവെളിച്ചും പൊള്ളിക്കേ--
 അമിതാധിംബരം രൂചിക്കുംപോൽ കാട്ടി
 സുരക്ഷ മോഹിച്ചു; തിളക്കമേറും നിൻ-
 ഉടുപ്പിലെക്കുടുക്കിടയിലെ, നിന്നു-
 തിരിയുവാനിടം വിലക്കുമല്ലപത്ത-
 വിടവിലേ; യ്ക്കാനെനാ തിരുക്കിക്കേറ്റി ഞാൻ.
 വിയർപ്പ, റിയാത്ത വിദേശ ദൃശ്യം,
 മധുരമാട്ടുന പുളിമണി,മൊക്കെ
 മുഖംകോട്ടാതെ, ദയാരിതശപോലും തെള്ളി
 ചുള്ളുക്കാതെ, യിതുവരെന്നുഹിച്ചുഞാൻ
 വിരുന്നു തീർന്നു, പോയ്തിരക്കും, നീൾമുറി-
 അനക്കമറ്റു, നാം ഇരുവരല്ലാതെ -
 തിനിയിവിടയില്ലാരാളും, നീ സന്നം -
 കുലീനത തെള്ളുമിളയ്ക്കാതെ, നൈ-
 യുരയ്ക്കുന്നു; "ശരിയിനിക്കാണാ" മെന്നു
 പടിയിറങ്ങുമോൾ; ഇരുൾഭത്തരുവിലെ
 വഴുകല്ലിൽ, പാദമുറയ്ക്കാതെയുന്നി-
 എടുക്കുന്നു; തീരെ അഴുകിയതെനേണാ-
 പശപോലോട്ടി, ദയൻ ചെരുപ്പിൽപ്പറുന്നു
 അരണവെട്ടത്തിൽ കുനിഞ്ഞു, കാണുനേൻ;
 കിടക്കുന്നു പാതയരികിൽ; ജീവൻ പോയ-
 കഴിവതിന് മുൻപേ, പകുതിയും ചീഞ്ഞു-
 മിറുന്നും ഞാൻ തന്നെ! നടുങ്ങുനി, ലോറു
 നടക്കുന്നു വിണ്ണും ഓടുങ്ങാപ്പാതയിൽ-
 ഉറക്കെത്തുപ്പി; ഞാൻ തടഞ്ഞും തപ്പിയും

തുണ

പി. മധു

മുവുലകും പുത്തു നില്‌ക്കുന്നതേതൊരു
ശാഖിയിലാണ്ടിൻ നീലത്തറയ്ക്കുമേൽ
ഇളംവുമോണവും ഓതിയുറപ്പിച്ചു
വാണരുളും ഗുരുനായകനാർ തുണ.

തൻഗതിമുട്ടിച്ചു വാഹിളർന്നെന്നതുനാ
വഞ്ചനകാരിൽ കാതില്യദശമം
അംഗുലിതുല്യനായ് നൃചും കഹിവരൻ
അൻപാർന്നുവീണുവണങ്ങി, "നീയും മേലി-
ലമയാകുണ്ണെന്നനി" ക്കെന്നോതിടും കമ
ചൊല്ലുന്നവൻ, മുക്കിസംരാധകൻ തുണ.

1

ദാരം പൊതിഞ്ഞുകൊടുത്ത ദാരിദ്ര്യാർത്ഥി
ദ്വാരകയോളം തുശഞ്ഞുകടത്തുവാൻ
കീറത്തുണിക്കിഴിപ്പേറുനയാത്രയ്ക്കു
തോൺിയേകും ഭൂക്തിസഞ്ചാരകൻ തുണ.

2

കുഞ്ചിരാമമൻ്റെ കുതിപ്പും കൊതികളും
ചഞ്ചലകള്ളിൻ തുടിപ്പും ചവർക്കയാൽ
ഉണ്മയാം മണ്ണിലുണങ്ങാത്ത പച്ചച്ച
നന്മയാകും മന്ത്രസംവാദകൻ തുണ.

3

കീറിയുറിഞ്ഞതൻ നിദ്രതൻ തോലിട
നീറും മിശാവുമായ് വേദിയുപേക്ഷിച്ചു
ചീറിച്ചിരിച്ചു കുതിക്കും പ്രവാഹമായ്
മാറിയാടും സ്വത്രസംസ്ഥാപകൻ തുണ.

4

മാർദ്ദവമില്ലാത്ത വാക്കിന്റെ പാറയിൽ
തീർമ്മമുറന്ന പ്രദാനങൾ നിർമ്മിച്ചവൻ
ആർത്തിയാം പട്ടലച്ചാസ്വലിലും പ്രേമ-
മേറ്റുവോൻ, യത്തന്നസമുഖാരകൻ തുണ.

5

കണ്ണുനീരാൽ കാട്ടുതീയും കെടുത്തുവോൻ
നെല്ലിനുമുമ്പികാരവും കൊയ്യുവോൻ
കാണരുതാത്തു കാണാതെ കണ്ണുകൾ
ചുഴിനെടുത്താൻ, സത്യസംരക്ഷകൻ തുണ.

6

അനധതമസ്തിലെ ചന്ദ്രാർക്കനേത്രങ്ങൾ
അൻപിൻ വിരലിനാൽ ചുണ്ടിനില്കുന്നവൻ,
ശാപം പുരണ്ടകീരിടവും ഭേദിക-
പാദത്തിലർപ്പിച്ചതാരായ് ചമയകുവോൻ,
പാരിലും ഞാറിലും താരകപ്പുവിലും
ആതിരരാവിലും നാവാവിരിപ്പിലും
തോരാത്തരാഗം തുളിച്ചുനിലയക്കാത്ത
ധാരയായോൻ, സ്വപ്നസംബന്ധകൻ തുണ.

7

ചുഴും തിരകളിലാടി, ശവംനിറ-
ച്ചായിരം കപ്പൽ നിരനുവരുംനോഴും,
മായാമുഗം മിനിമേയുന്ന വന്നുത-
നീറും തെരുവുകിതചുതുള്ളുനോഴും,
ഭുക്തിയിൽ, മുക്തിയിൽ, സ്വപ്നമന്ത്രങ്ങളിൽ

അദ്വിയാകട്ട്

ഹിമാദ്വിയാകട്ട് ഞാൻ.

അബ്യാസിയാകട്ട്

ലയാബ്യാസിയാകട്ട് ഞാൻ.

അഗ്നിയാകട്ട്

സമാഗ്നിയാകട്ട് ഞാൻ.

അക്ഷിയാകട്ട്

സമാക്ഷിയാകട്ട് ഞാൻ.

അർക്കനാകട്ട്

വിഭാർക്കനാകട്ട് ഞാൻ !

1 മുതൽ 7 വരെ : എഴുത്തച്ചൻ, രാമപുരത്തുവാരുർ, പുന്താന, കൃഷ്ണൻ,
ആശാൻ, പി. എന്നിവരെ യൂണിച്ചുകൊണ്ട്.

ശർക്കരമാവ്

സോ. എം.എസ്.ടി. നസുതീരി

കുന്നിൻനെറുകയിൽ മുന്നുനുറ്റാണുകൾ
 പിന്നിട്ടമാവിൻ തണലിൽ കളിപ്പുര
 കെട്ടിക്കളിച്ചുകിടാങ്ങൾ; പച്ച-
 കത്തുനമിനു കനൽ പെയ്യവേ
 തെങ്ങോലകൊണ്ടുമരംചുകളിപ്പുര-
 കുളിലട്ടുപ്പുകൾ, പാനപാത്രങ്ങളും
 കെളിയിലച്ചുനുമ്മയും മകളു-
 മായിക്കളിച്ചുരസിച്ച കൗമാരക-
 നാളിൻ ചിലബന്ധാലിമാറ്റാലിക്കൊള്ളവേ
 എന്തേ പൊടിയുന്നു ബാഷ്പം കരളി, ലെൻ-
 നെയിൻ തുടുപ്പിലെരിയുന്നുനൊന്നരം?
 മാവിന്റെ തുഞ്ചത്തിരുന്നൊരുപെങ്കിളി
 മാടിവിളിക്കുന്നു: "കാറ്റവാ, കാറ്റവാ."
 ഇല്ലിമുള്ളംകാട്ടിലോടക്കുഴലുതി,
 മുല്ലമലരിൻ സുഗസ്യംപരത്തിയും
 അഴിത്തിരകൾത്തുകീ, തെങ്ങോലയി-
 ലിണം പകർന്നുഗാനാമുതമേകിയും
 ഓടിയണണണതാരിള്ളംകാറ്റിലാമോദ-
 മാടിയുലയുന്നശർക്കരമാസ്തി
 കണ്ണമോഹിച്ചകിടാങ്ങളുയർത്തിയ
 കണ്ണംങ്ങൾ പാടുന്നു: " കാറ്റേ വരില്ലയോ"?
 മാവഴമോടിപ്പുറുക്കുന്നു കുട്ടികൾ;
 മാലയൊരുക്കുന്നു പച്ചീർക്കിലിക്കളിൽ;
 ആറു ദശകണ്ണൾ പിന്നിട്ടാരോർമക-
 ലേകും നെടുവീർപ്പുയർത്തുന്നു ജീവനിൽ
 കുന്നിൻ മുകളിലിനില്ല തേനാവിന്റെ.
 പുന്നണം, ലില്ലതെങ്ങോലകളിപ്പുര
 വെട്ടിവിറകാക്കി നാടുകാ, രജ്ജിന്റെ
 ശിഷ്ടങ്ങേഹത്തിനു സംസ്കാരമേകിപോൽ.
 എങ്ങുപോയുണ്ടിക, ഒളങ്ങുപോയ് പെങ്കിളി,
 യെങ്ങുമനാനിലനാരവപുരവും?
 ഓനിൽനിന്നെന്നല്ലാമുടലെടുക്കു, നന്തേ-
 യോനിൽ ലയിക്കുമെന്നുണ്ടിന്റെ വാക്കുകൾ.
 ഓർത്തു ജനാലയിലുടെ വീക്ഷികവേ
 കാറ്റിലുയർന്നു കരിയിലച്ചാർത്തുകൾ.....

വിമർശനത്തിന്റെ മാനത്തിനും പ്രാശിക്കും രൂ മാതൃക

കെ. വി. ശക്രൻ

1998- ലെ എസ്. വി. പുരസ്കാരം നേടിയ “ആദിപര്യവഞ്ചി സാഹിത്യത്തിൽ - ഒരു പഠനം” എന്ന പുസ്തകത്തിന് ഒരു പരിചയക്കുറപ്പ്.

പുരസ്കൃതമായ പുസ്തകം പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ മുതിരുമ്പോൾ, സാധാരണ മുറയ്ക്ക് അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥലരുകൾ എനിക്ക് അറിയാറാവുന്നു. കാരണം അംഗൾ ഒട്ടരേഖ: വിസ്തരിക്കുന്ന തിൽ അർമ്മമുണ്ടാ എന്ന ശക്ഷോഭ്ര, എനിക്കതിന് ആവതില്ല എന്ന സത്യമാകുന്ന പ്രധാനം. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ വിശദുപത്തിനു മുന്നിൽ താൻ ശുശ്രായുവായിപ്പോവുന്നു. പുസ്തകത്തിൽ അർമ്മഗർഭമായ ഒരു പ്രകാരംതിൽ ‘ആശ്വര്യവദ്ധപ്രശ്നത്തി കമ്പിദേനം’ എന്ന ശീതാപദ്യം ഉല്ലരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശ്വര്യത്തിനാധാരമായി കാണുകയും പറയുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതിഭാസം; അങ്ങനെ ചെയ്താലും ഒരു വസ്തുയാമാർമ്മത്തെ അറിയുന്നതിന്വണ്ണം ആ പ്രതിഭാസത്തെ അറിയാൻ ആർക്കും വയ്ക്കുമ്പോൾ പദ്ധതിന്റെ പൊരുള് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസക്തമാകുന്നു. ഈതിന്റെ പ്രസാധനം ഏറ്റുപെടുത്തുകയും എലാക്കാഹിത്യാവലോകനം’ എന്ന വിശേഷണം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു വെറുതെയല്ല. ആശ്വര്യത്തിന്റെ, ആരാധനയുടെ - ഒക്കെ അനുഭൂതികളുടെ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം പൊതുവേഉണ്ടത്തുകൂടും.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഇടയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്തുക, പുസ്തകത്തോടിണക്കി എങ്ങനും അതിന്റെ കർത്തിയെ വ്യപദേശിക്കുമ്പോൾ, പ്രബന്ധമര്യാദയ്ക്കു വേണ്ടിപ്പോലും, പ്രോഫ. ലീലാവതി എന്നോ ഡോ. ലീലാവതി എന്നോ താൻ പ്രയോഗിക്കയില്ല എനിക്ക് അവർ ലീലാവതിടിച്ചറാൻ. ടീച്ചറുടെ ഓപചാരികമായ ശിഷ്യത്വം അനുഭവിക്കാത്ത ഒരാളാണ് താൻ. എകിലും ആത്മീയ ശിഷ്യത്വം അവകാശപ്പെടാൻ വിരോധമില്ല എന്നാണെന്നെന്ന് വിചാരം. അതിനാൽ ടീച്ചർ എന്നായിട്ടല്ലാതെ അവരെക്കുറിച്ച് എൻ്റെ നാഡി പേരില്ല. അമീവാ, നമ്മുടെ തലമുറയിൽ സാഹിത്യത്തോടു വള്ള താൽപര്യവുമുള്ള ആരാനുമുണ്ടാവുമോ ടീച്ചർക്ക് ശിഷ്യപ്പെടാതെ! ആ ശിഷ്യഭാവത്തിന് ഈ പുസ്തകം ആക്കം കുടുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു ശിഷ്യരെ വിനയവും അല്പം വിഹാരതയുമാണ് “ആദിപരുപഞ്ചി സാഹിത്യത്തിൽ - ഒരു പഠനം” എന്ന പുസ്തകം പ്രാഥമികമായും എനിക്കിൽ ഉണ്ടത്തുന്നത്. എനിക്കുകേ, ഈതിനെ യമായോഗ്യം പരിചയപ്പെടുത്താൻ എനിക്ക് ഉപസ്ഥിതി പോരാ.

"ചേതോവ്യതിയുടെ ആവിഷ്കാരങ്ങളായ സാഹിത്യാദികലകളിൽ ആദിപ്രസ്തുപങ്ങൾക്ക് ഉള്ളവാകുന്ന പ്രതിഫലനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിനിത്രമായ ഒരേന്നൊഴിം" എന്ന് സ്വന്തം കൃതിയുടെ സ്വഭാവം ടീച്ചർ സുചിപ്പിക്കുന്നു. ടീച്ചറുടെ മാനവും ആശയും അനുസരിച്ച് അനേന്നൊഴിം വിനിത്രമാവാം. എന്നാൽ ഏറെ അനുഭവം ഇരിക്കുന്നു, മലയാളത്തിലെ അവസ്ഥത്തെന്നും എടുത്തുനോക്കുന്നോയിൽ, ഈ അനേന്നൊഴിം കാര്യത്തിൽ വിശദാലും, അഗാധം എന്നീ വിശേഷണങ്ങളുടെ സുനിബലമാവുന്നത്. ഒരു തുള്ളി എന്നുകൊണ്ടല്ല ഇവിടെ തേച്ചുകൂളിക്കാൻ തുനിയുന്നത്. ഈ എന്നല്ല നാളെയും നമ്മുടെ വിമർശനത്തിൽ പേശിക്കുന്ന് ആയാസം തിക ത്തിക്കാൻ ആവശ്യമായ ഒഴംഗംവിരും തിക്കണ്ട എന്ന് അക്ഷാമമായി ഈ പുസ്തകത്തിൽ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ ഏതെങ്കിലും പരികല്പന വേണ്ടതു സന്നാഹങ്ങളോടെ എടുത്തു വിസ്തരിച്ചാൽ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ പിരിന്നോളും. ഒരു നിലയ്ക്ക് ഈ പുസ്തകം കുറെ സുത്രങ്ങളുടെ ആകാരമാണ്; എന്നാടും ഭാഷ്യങ്ങൾക്ക്, പിന്നേ പ്രസക്തി നല്കി ഫയ്ക്കാവുന്നതിന്റെ ഓരോ സുത്രവും.

'വരിക കണ്ണാൽ കാണാൻ വയ്ക്കാത്താരൻ കണ്ണനേ' എന്ന് നമ്മുടെ വാസ്തവ്യം കുട്ടികളെ സംബോധന ചെയ്യാറുണ്ടോ.

"ഉള്ളിലുമക്കലത്തിലുമിങ്ങനെ-
യുണ്ണിയിരുന്നു ചിരിക്കുന്നോൾ
അമ്മയ്ക്കെന്തിനു സന്താപം, ഈ
നമ്മൾക്കെന്തിനു സന്താപം"

എന്ന്, നാനാതരം സക്കങ്ങൾക്കുനടക്ക് നാം സാന്തരം തേടുന്നു അമവാ, "ഉണ്ണിക്കുപ്പണാൻ മനസ്സിൽക്കലിക്കുന്നോൾ ഉണ്ണികൾ മറ്റു വേണമോ മകളായ്" എന്ന് അരുമയായും ആശ്രയമായും നമുക്ക് പരമ മായ എത്രൊ സാന്നിധ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഇവിടെയെല്ലാം കുപ്പണാൻ എന്ന ആദിപ്രസ്തുപമാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാനും എന്ന് ഏതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ മലയാളത്തിലെ സഹൃദയർക്കു സാധിക്കുമായി രിക്കാം. ആദിപ്രസ്തുപങ്ങളെ (ആർക്കിടെക്ചൗകൾ) കുറിച്ചുള്ള അത്തരം പ്രാരംഭേദങ്ങൾ ഇടക്കാലത്തു വെച്ച് അപൂർവമായെങ്കിലും നമുക്കു ലഭിച്ചു. ഈ കൂപ്പണാൻ ലോകവ്യാപകമായ ഏതാനും ശിശുപ്രസ്തുപങ്ങളുടെ കുട്ടത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഇന്ത്യൻ ഇന്ത്യവെപ്പുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവ് ടീച്ചർ ഈ പുസ്തകത്തിൽ നിർലോമായി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന തെളിവു കളിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്നു. ഇത് ഒരുദാഹരണം മാത്രം. ഇതുപോലെ, മഹാമാതാവ്, മഹാപിതാവ്, വീരനായകൻ, ആനിമ, ആനിമവ്, പ്രാതി ഭാസിക പ്രതുപങ്ങൾ, പ്രക്രിയാപ്രസ്തുപങ്ങൾ, പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളുടെ പ്രസ്തുത, പ്രതികപ്രസ്തുപങ്ങൾ- എന്നുതുടങ്ങി, മലയാള വിമർശനത്തിന് നാളിതുവരെ പ്രായേണ പരിപിതമല്ലാതിരുന്ന നാനാവിഷയങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിസ്തരിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളുടെയും വിശകലനങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭ നാം മുമ്പു സന്ദിച്ചിരിക്കയില്ല.

വിഷയങ്ങളുടെ ചില ശീർഷകങ്ങൾ സ്വപർശിച്ചതോടെ ഒരു സംഗതി ന്റും പഠിക്കാനുവദിച്ചു; അതു സാരളമായ ചർച്ചകളും ഈ പുസ്തകത്തിൽ നടക്കുന്നത്. “വിശ്വാസ താൽപര്യമുള്ളവർക്കുമ്പോൾ, എല്ലാ വായന കാർക്കുമുള്ളതിലെ പ്രതിപാദ്യവും പ്രതിപാദനരീതിയും ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്ന വ്യാമോഹരിക്കും. താൽപര്യമുള്ളവർക്കുമ്പോൾ പ്രതിപാദനരീതി തികച്ചും അഭിമതമാകുമെന്ന ഉറപ്പുമില്ല” എന്ന ഒരു മുന്നനിയിപ്പ് പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖക്കുറിപ്പിൽ കൊടുത്തുകാണുന്നത് ശരിക്കും പ്രസക്തമാണ്. പ്രഭാസ മായ, പതിനിഷ്ടിതമായ, പഠനമാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. സാഹിത്യ വിമർശനത്തിന്റെ ദൈവാനികതലാൽ ഒരു പുസ്തകത്തിനു സ്ഥാനം ഏന്നു ചുരുക്കം. സിഖാന്തങ്ങളെ അപ്പേപ്പാർ നമ്മുടെ കൃതികളിൽ നിന്നുള്ള ദ്വാഷ്ടാന്തങ്ങളിലേയും അന്വയിച്ച് വ്യാവ്യാനിക്കുക എന്ന സമീപനം, അവിടവിടെ ഉദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഉടനീളം പുലർത്തുന്നില്ല. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, ഇലപ്പടർപ്പും പുത്രഴപ്പും കുറഞ്ഞ, എന്നിട്ടും പന്തലിച്ച് മലസമുഖി തിക്കണ്ണ, ഒരു മഹാവുക്ഷം പോലിതിക്കുന്നു ഈ പുസ്തകം. പ്രയോജനം സ്വത്തുഡിവമാണ് എന്നല്ലാതെ, പ്രഘാലിപ്പിക്കാനുള്ള തന്ത്രത്തിനോന്നും ഈ പുസ്തകം മുതിരുന്നില്ല എന്നു ചുരുക്കം. ഇങ്ങനെയും വേണമല്ലെ ചില പുസ്തകങ്ങൾ. ആച്ചത്യക്കാച്ചത്യക്ക് കവി ടിവാൽനിരത്തി, കഡ്യാളത്തിന്റെ അന്നനാത്തെ കണക്കിനൊന്തു ജനപ്രിയത കലർത്തി, വിമർശനവും വില്പനച്ചുരക്കാക്കാൻ വെബ്യൂന ഇന്നനെത്തു സാംസ്കാരിക സാഹചര്യത്തിൽ ടിച്ചുന്നു ഈ പഠനം ധമാർമ്മത്തിൽ ആശ്രാസവും വാഗ്ദാനവുമായി വേറിട്ടുനില്ക്കുന്നു. പലരുടേയും പാപങ്ങൾക്ക് ടിച്ചർ ഇവിടെ പ്രായശ്രിതതം അനുഷ്ടിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലെ വിവിധ ജനതകളുടെ പുരാവൃത്തങ്ങൾ ഈ പഠനത്തിൽ പലപാടു സംഭൂതമായിരിക്കുന്നു. അവ സന്ദർഭാനുസാരം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിലെ സ്വാധീനങ്ങൾ സവിശേഷം തന്നെ. ഇതു ഉദാരമായ ഉപാദാന സംഭരണത്തിന് നമുക്ക് ഏറെ സാക്ഷ്യങ്ങളില്ല. ഈ ഉപാദാനങ്ങൾ എത്രതേതോളം അന്തരാശ്വർട്ടീയമാണോ, അതേതോളം തന്നെ ഭാരതീയവുമാണ്; കുടുതൽ കൃത്യമായി പറയേണ്ടത്, ഭാരതീയം എന്നല്ല ഒപ്പനിഷദം എന്നാവും. യുണ്ടും ഏറിക്കന്നുമാനും മറ്റും ഒരു വശത്ത്; അപ്പെന്ന തന്നുമാക്കുന്ന അനേകക്കും ആശിപ്രതിക്കേൾ മറുവശത്തും. അതിന്റേക്കാട്ടിലും അഭിനവഗൃഹത്തും ഇവിടെ ഒരുപോലെ അവലംബമായിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം അണ്ടാപകം എന്ന നിലയിൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നതും. വിസ്തൃതമായ ഇത്തരമൊരു ആശയപ്രവേശവും അതിലെ അനോന്യസന്തുലനവും ഈ പുസ്തകത്തെ നമ്മുടെ വിമർശനത്തിന് വിശാസ്യമായി ഉപജീവിക്കാവുന്ന ഒരു രഹസ്യമാക്കി മാറ്റുന്നു.

വസ്തുതകളുടെ ഈ സകീർണ്ണതയിലുമില്ല പുസ്തകത്തിന്റെ യാത്രാരു സാനിഗ്രാമയും. വസ്തുതകളെ പുർണ്ണമായി ആത്മസാർക്ക രിച്ചതുവഴി വ്യാവ്യാനങ്ങൾക്കു വന്നു ചേരുന്ന സ്വാഭാവികത അദ്ഭുതാവഹിനായെന്നും കൈകയിലെ നെല്ലിക്ക എന്ന കല്പന ഇവിടെ നിന്നും അമായും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി കൂഷ്ഠം പുത

നയ കൊല്ലുന്ന പുരാവസ്തതത്തിനു കിട്ടുന്ന വ്യാവധാനം: ഉഗ്രഭീഷണ മായ മാതൃപരുപത്തിന്റെ രാക്ഷസാകാരത്തിലുള്ള ജനമാൻ പുതന. പുത നയെന്ന ആ മാതൃവേതാളസ്വത്തെയെ കൃഷ്ണൻ സ്വന്തന്യപാനത്തോടൊപ്പം പ്രാണനേയും വലിച്ചു കൂടിച്ചു സംഹരിക്കുന്നു.(പുറം 106) വിഷ്ണു, നാഡി നാളപദ്മം, അതിലിരിക്കുന്ന ശ്വഹമാവ് - ഭാരതിയ പുരാവസ്തതത്തിലെ ഈ മനോഹരമായ പ്രതീകത്തിന് കൈവരുന്ന വ്യാവധാനം (പുറം 158-9), താൻ എടുത്തുപറ്റുമാറുന്ന പ്രമേയത്തിന്റെ അന്തല്ലെത്ത കണ്ണഭത്യു ന്നതിലും അതിനെ ഏതു ദൃഷ്ടാന്തത്തിലേയ്ക്കും വ്യക്തമായി അന്നതി കാൻ കഴിയുന്നതിലും ഈ പുസ്തകം പുലർത്തുന്ന വൈഭവത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

വിവരങ്ങൾമാൻ ഈ പഠന ശ്രദ്ധം അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാമാഖ്യ മായ യർമ്മം. വിവരിക്കുക, വിശദീകരിക്കുക- അതിനു പാകത്തിൽ ശൈലി ഇവിടെ ഒരു തരം തണ്ണുത്ത സന്തുലിതത്തമാണല്ലോ പാലിക്കുന്നത് എന്നതെ തുടക്കത്തിൽ എനിക്കു തോന്തിയത്. വികാരത്തിന്റെ ത്രസിപ്പ് അതിൽ പൊതുവേ വിരളം. അതായു കവിതകളെ ഇംഗ്ലീഷർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ടീച്ചറുടെ ആസാദനങ്ങളാൽ ആവിഷ്ടനാഭാരുള്ള എനിക്ക് ഇതിൽ അസാരം ആശാംഗം തോന്തി എന്ന് തുറന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നത്. എന്നാൽ ശിശുപരുപത്തക്കുറിച്ചുള്ള എടുമയ്യായത്തിന്റെ സമാപനം പോലുള്ള ചില സന്ദർഭങ്ങൾ ഈ സാമാന്യസ്വഭാവത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യ സ്വത്തമാണ്. പഠനം എത്ര ശാസ്ത്രീയമോ സാങ്കേതികമോ ആവശ്യം, പഠി കുന്ന പ്രതിഭയ്ക്ക് അതുമായി സംസ്പർശ താംാത്മ്യം വന്നിട്ടുണ്ടാ, എങ്കിൽ ശൈലി ഉത്തേജിതമാവാതെ വയ്ക്കുന്ന വസ്തുതയ്ക്ക് ഇവ ദൃഷ്ടാന്തമാവുന്നു. ഗോപികാവസ്ത്രാപഹരണത്തിനും രാസകീഡയ്ക്കും ലഭിക്കുന്ന വ്യാവധാനത്തിലെ ഉൾക്കൊച്ചപ്പോലെതന്നെ ശ്രദ്ധയമാണ് അതാവിഷ്കരിക്കുന്ന വാദമയത്തിലെ ഉദ്ദേശ്യവും. ശിശുപരുപത്തിന് മനുഷ്യൻ്റെ വാഴവിലുള്ള സന്നാതനമായ പ്രസക്തി സ്വപ്നംമാക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലെ ഒന്നു രണ്ടുവാക്യം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നത്, "അത്യുഗ്രമായ തിര മാലകൾ ആഞ്ഞടടിച്ചാലും അവയ്ക്കു മുകളിൽ പൊണ്ണിക്കിടക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പച്ചയിലപോലെ, കൊടുക്കാറുകൾ അലപിപ്പാണ്ടു വരുമ്പോഴും പതറാതെ ഒരു കൊച്ചു പുൽക്കൊടിപോലെ, അന്യതമ്മൂലിന്റെ ശ്രാസ തതിൽ നിന്ന് മുക്തിനേടിയ ഒരു തുള്ളി വെളിച്ചമായി ബോധമന്ത്തല്ല് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ് തിരുപ്പിറവിയായി മനുഷ്യൻ കൊണ്ടാടുന്നത്; കംസയം സന്തതിനു വിധേയരായ ഉള്ളികളുടെ പിരിക്കു, എട്ടാം നാളിൽ എട്ടാമൻ പിറിന്നപ്പോൾ ബന്ധനങ്ങൾ തകർന്നതിലെ വിജയമാണ് അത് "(162)

എൻ. വി. യുടെ പേരിലുള്ള ഏതു പുരസ്കാരവും ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്ത കര തുല്യം ചതിതാർമരാക്കുമാർ അർഹതയുടെ അംഗീകാരമായി ചമ ഞ്ഞിടു ഉള്ളതു. ഇതെവണ്ണ ഈ ചാരിതാർമ്മം കൂടുതൽ കനകക്കുന്നു എന്നും അയവിറക്കിക്കൊള്ളുന്നത്. പുരസ്കാരം ടീച്ചർക്കൊരു പുതുമയല്ല. പുരസ്കാരത്തിനു സ്വയം മാന്യത നേടണമെങ്കിൽ അങ്ങാടു തേടിച്ചേരുന്നോളണം

അബദ്ധതാനുഭൂതിയുടെ അലേഫകിക്കസ്പർശം

(എൻ. വി. യു. ദൈ ത്രിപ്പമഗ് റില്യൂടെ ഒരു തീർമ്മയാത്ര)

പി. കേരവൻ നമ്പ്യതിരി

വാമനാവതാരത്തിൽ മഹാവിഷ്ണു ത്രിവിക്രമനായി അടി അളക്കുവാൻവേണ്ടി വലക്കാൽ പൊക്കിയപ്പോൾ അത് സത്യലോകത്തെത്തിയെന്നും അപ്പോൾ ബഹുമാവ് തന്റെ കമണ്ഡലത്തിലെ ജലം കൊങ്ക് തുപ്പാദം കഴുകിച്ചുവെന്നും ആ പാദത്തിൽമൊണ്ട് ഗംഗാരുപേണ പ്രവഹിക്കുന്നതെന്നും പുരാണം. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ പെരുവിരലിൽ നിന്നാണ് ഗംഗയുടെ പുറപ്പാട്. ഈ ഗംഗ ആകാശത്തും ഭൂമിയിലും പാതാളത്തിലും ഒഴുകി ത്രിപ്പമഗയായി. മുന്നു വഴിയിൽ ഒഴുകുന്ന ഈ ഒരേ ഗംഗാപ്രവാഹമാണ് 'ത്രിപ്പമഗ' എന്ന കവിതയുടെ ഇതിവ്യത്തം. ഈ കമ കവിതയുടെ നാലാം വണ്ണത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ശുന്നുകാശത്തിൽ ലക്ഷ്മണക്കിന് ഗാലക്സികൾ ഉണ്ട്. യൂജിക്ക്ലൈഡേയും നക്ഷത്രങ്ങളുടൈയും വാതകങ്ങളുടൈയും ഒരു വന്നിച്ചു ശേഖരമാണ് ഗാലക്സി, അമുഖം നക്ഷത്രമണ്ഡലം. നമ്മുടെ ഭൂമിയും സൗരയുമാവുമാണുന്ന നക്ഷത്രസമൂഹത്തെ ആകാശഗംഗ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഈ നക്ഷത്ര സമൂഹത്തിൽ ആകുത്തി സർപ്പിളക്(Spiral) മാണ്. ഗാലക്സികൾ ഏകഭേദം സമദ്വരത്തിൽ വിതരണം ചെയ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഗാലക്സിയും സ്വന്തം തലവന്തിൽ ഭ്രമണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും മറ്റു ഗാലക്സികളിൽനിന്ന് അകന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ പരസ്പരമുള്ള ആകർഷം അനന്തമായി തുടരില്ലതെ. ഇപ്പോൾ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം കൂടാൻ കാലത്തിനുശേഷം വിണ്ണും ചുരുങ്ങുമെന്നാണ് പരിയപ്പെട്ടുന്നത്. നമ്മുടെ ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള മറ്റാരു ഗാലക്സിയായ ആൻഡ്രോമിഡ ആകാശഗംഗയുടെ ഇരട്ട്(Twin) ആണ്. ആകാശഗംഗയിലും മറ്റു ഗാലക്സികളിലും നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും വിവിധ പഠനങ്ങാമശകളിലും കടന്നു പോവുകയും നശിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. 'ത്രിപ്പമഗ' യിലെ ഒന്താം വണ്ണത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത് സമലകാലാദ്യസ്ഥിതമായ നാമരിയുന്ന മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തെയാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏകമായ ചെതന്യപ്രവാഹത്തിന്റെ ഒരു കൈകവഴിയായ ആകാശഗംഗയെന്ന് ഇതിനെ ഘ്യപദ്ധതിക്കുന്നു. ഈ മഹാപ്രവാഹത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ ബുദ്ധബുദ്ധങ്ങളുപോലെ വിരിഞ്ഞുവന്ന് പൊട്ടിച്ചിതറുന്നു. ഇതിന്റെ ഒരു തീരത്തുനിന്ന് മറുതീരത്തിലേയ്ക്ക് പറഞ്ഞതാൻ പ്രകാശരഥ്രമികളാകുന്ന വെള്ളപ്പറാവകൾക്ക് ലക്ഷം വർഷം വേണ്ടിവരുന്നു. സൈക്കൺഡിൽ മുന്നുലക്ഷം കിലോമീറ്റർ വേഗമുള്ള പ്രകാശത്തിന് ഈ ഗാലക്സിയുടെ ഒരുവശത്തുനിന്ന് മറുവശത്തെത്താൻ ഒരു ലക്ഷം വർഷം വേണ്ടാമെന്നും പ്രകാശത്തിന്റെ വിശ്രദിഷ്ടണത്തിൽ മുമ്പിൽ വരുന്നത് ചുമ്പാണെന്നും ('സ്പാരാരംഗം കൊക്കു മുന്നോട്ടു നീടിയും') മറ്റുമുള്ള

ശാസ്ത്രസത്യങ്ങൾ വളരെ കാവ്യാനുകമായി അതിമനോഹരമായാണ് ഈ വണ്യത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ്രപ്രഞ്ചസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആർഷസിഖാന്തം ഏതാണ്ട് ഇപ്രകാരമാണ്. ഗുണസാമൃതത്താൽ തടുക്കപ്പെട്ട മായ ബൈഹമത്തിൽ ലയിച്ച മഹാപ്രളയത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ പരമാനന്ദസരൂപവും ഏകവുമായ ബൈഹമമായിരുന്നു. ദിവ്യരാഖിലുകാലം ഇങ്ങനെ ചിത്തത്തിൽ (സ്വസരൂപാനുഭ്യാനത്തിൽ) ലയിച്ചിരുന്ന ശ്രഷ്ടം സിസ്യക്ഷാ (സ്വഷ്ടിക്കാനുള്ള ഇംഗ്ലീഷ്) സ്വരൂപത്തിലുള്ള 'ഈ ക്ഷണം' എന്ന ക്രിയയാൽ മായ തന്നതാൻ ക്ഷേഖാണിച്ചു. കാലം എന്ന ശക്തി തെളിഞ്ഞുവന്നു. ഗുണങ്ങൾ വികസിച്ച് വ്യാപനശീലമുള്ളവയായി മായയ്ക്ക് സഹായകമായി. മായയിൽനിന്ന് മഹാത്തതം ഉണ്ടായി. മഹാത്തതം സത്യഗുണപ്രധാനമാണ്. മഹാത്തതു തത്തിൽനിന്ന് അഹരകാരമുണ്ടായി. അഹരകാരം സാത്വികം, രാജസം, താമസം എന്നീ മുന്നു തരത്തിൽ വിജേജിക്കപ്പെട്ടു. സാത്വികാഹരകാരത്തിൽ നിന്ന് 'മനോബ്യുദിരഹകാരശ്വിത്ത' അങ്ങനെ വൃത്തികളോടുകൂടിയ അനേക രണ്ട്, ഒരേജിസാഹരകാരത്തിൽ നിന്ന് അഞ്ച് അഞ്ചാനേന്തിയങ്ങളും അഞ്ച് കർമ്മേന്തിയങ്ങളും, താമസാഹരകാരത്തിൽ നിന്ന് ആകാശത്തിൽനിന്ന് സുക്ഷ്മതയാന്തരയായ ശബ്ദം - ശബ്ദത്തിൽ നിന്ന് ആകാശം, ആകാശത്തിൽ നിന്ന് സ്വപ്നം, സ്വപ്നശത്തിൽ നിന്ന് വായു, വായുവിൽ നിന്ന് രൂപം, രൂപത്തിൽ നിന്ന് അശ്വി, അശ്വിയിൽ നിന്ന് രസം, രസത്തിൽ നിന്ന് ജലം, ജലത്തിൽ നിന്ന് ഗസ്യം, ഗസ്യത്തിൽ നിന്ന് ഭൂമി എന്നിങ്ങനെ പദ്ധതു അഭ്യും അവയുടെ സുക്ഷ്മതയാന്തരകളുമുണ്ടായി. ഈ ഭൂതാഭി തത്താഞ്ചേരിക്ക് ചേഷ്ടകിക്കാനുള്ള ശക്തി ചേർന്നിണ്ണാൻ ഹിരൺമയമായ ബൈഹമാണ്യവും അതിൽ നിന്ന് വിരാട് രൂപമായ ജഗത്തും ഉണ്ടായി. മഹാപ്രളയത്തിൽ ഈ ജഗത്ത് ഇതിന്റെ വിപരീതക്രമത്തിൽ ഒന്നാനായി ബൈഹമത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. 'ത്രിപമഗർ' യുടെ ഓന്നാം വണ്യത്തിൽ

"ഭൂത സുക്ഷ്മങ്ങളിൽ സമുല ഭൂതങ്ങളെ

എത്തുമൊരന്തരമേന്യേകലർത്തുവാൻ"

എന്നുള്ളിടത്ത് 'ശബ്ദസ്പർശ രൂപരസഗസ്യ' ദി സുക്ഷ്മഭൂതങ്ങളെയും 'പ്രമിവ്യാപസ്തേജോവായുരാകാശ' അങ്ങനെ പദ്ധതുങ്ങളെയുമാണ് വ്യപദേശിക്കുന്നത്. പദ്ധതുങ്ങൾ ഉഭർജത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങളാണ് ഘനഭൂർജം (Solid energy) ഫ്ലബ്ലൂർജം (Fluid Energy) രാസോർജം (Chemical energy) വൈദ്യുതോർജം (Electronic Energy). പിന്നീടുള്ള ആകാശം എന്ന അവസ്ഥ ഇപ്പോഴും ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിലിത്തിക്കുന്നേണ്ടതു. ഇലക്ട്രോണുകൾ മുതലായ സുക്ഷ്മകണങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു എന്നാണീയേണ്ടത്. 'കൂർക്ക്' എന്നാക്കെ ചില കണ്ണുപിടിടത്തങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. നാം ഉഭർജത്തിന്റെ ആകാശം എന്ന രൂപത്തെ കണ്ടത്തുകയാവുമോ!

ബിഡുവും കലവും

ത്രിപമഗയായ ഗംഗയുടെ ഭൂമിയിൽകൂടിയുള്ള പ്രവാഹത്തെക്കു റിച്ചാൻ കവിതയുടെ ഓന്നാം വണ്യം. താൻതന്നെ സുഷ്ടിച്ച ആര്യാവർത്തത്തിൽ മനുഷ്യന്, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നേം ബൈഹമായും അപ്പമായും

എല്ലാമെല്ലാമായും അവൻ സരയം സുഷ്ടിക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങളെ അകറുന്ന ദിവ്യദേസാത്തള്ളായും, മരിച്ചാൽ അവൻറെ സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളെ സുക്ഷ്മമാതൃ അജിലും വ്യഷ്ട്യഹക്കാരത്തെ സമഷ്ട്യഹക്കാരത്തിലും കലർത്തുന്ന വാതാ ല്യമായും വർത്തിക്കുന്ന ഗംഗാനദിയാണ് പ്രതിപാദ്യം. അഹക്കാരമെന്നത് നട പറഞ്ഞ അഹക്കാര തത്തം തന്നെ. വ്യക്തിയിലില്ലെങ്കിൽ അഹക്കാരത്തം മരണത്തോടെ സമഷ്ട്യഹക്കാരത്തിൽ ലഭിക്കുന്നു. ഈ കാവ്യവണിയം കൊണ്ട് പ്രപഞ്ചമഹാബചതന്യ പ്രവാഹത്തിന്റെ തന്നെ പ്രതിഭാസമായ ജീവിതത്തെയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ്റെ സുക്ഷ്മശരീരത്തിൽ മുലാധാരം മുതൽ ഷ്ണഡാധാരങ്ങൾ വഴി മുർഖാവിലെ ബൈഹമരണ്യം വരെയുള്ള നാധാവിശ്രേഷ്ഠമാണ് സുഷ്യമ്പന്നം. അഷ്ടാംഗധന്യാഗവിധിപ്രകാരം ധ്യാനം ചെയ്ത മുലാധാര ത്തിൽ സാഖ്ഷിളാകൃതിയിൽ സുഷ്യപ്രതിയിലിരിക്കുന്ന കുണ്ണലിനി ശക്തിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു സഹാസാരപത്രത്തിലെത്തിച്ചാൽ ചിദാനന്ദമായി. ആനന്ദാനുഭൂതിക്കുണ്ടോപം ബൈഹമരണ്യം ഭേദിച്ച് മഹാസമാധിയിൽ ഉയരിക്കുകയുമാവാം. "എന്തിനിന്തെതാക്കെയും" എന്ന് അന്തർമുഖവനായി ശാന്തിതേടുവോൾ നേരത്തെ പറഞ്ഞപോലെ കുണ്ണലിനിയെ ഉണ്ടാക്കുന്ന സഹാസാരപത്രത്തിലെത്തിച്ച് മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കുന്ന ചിദാനന്ദമാണ് ഏകമായി, അഭേദതമായ മഹാബചതന്യ പ്രവാഹത്തിന്റെ മുന്നാമത്തെ കൈവഴിയായി 'ത്രിപമഗർ'യുടെ മുന്നാം വണ്ണത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത്. പരമമായ ആനന്ദത്തിന്റെ, അഭേദതാനുഭൂതിയുടെ ചിത്രം ഈ വണ്ണ ത്തിലില്ലോട്.

"ഞാനാക്കടലിലെ ബിഞ്ഞവാകുന്നു, കടലുമായീടുനു" എന്നുള്ള അനുഭവജ്ഞനാനം ഇതിൽ സ്വപ്ന്തമാകുന്നു.

കവിതയുടെ അവസാനഭാഗത്തിൽ "ദേഹവിലദിപ്തി, ഭൂവിൽപ്പജലം, മർത്ത്യനിൽചിദ്രസം" എന്ന ക്രമത്തിലാണ് ഈ മഹാബചതന്യപ്രവാഹ ത്തിന്റെ മുന്നു കൈകവഴിക്കെല്ലെങ്കിലും നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കവിത തുട ഞുന്നത് ദേഹവിലെ ദിപ്തിയിൽ നിന്നുള്ള ഭൂമിയിൽ നിന്നാണ്; റൊട്ടിയും വെള്ളവും പരിപ്പും പൊതിച്ച മത്സ്യവും മറ്റും മറ്റുമായ സാധാരണ ലൈ കിക്കതയിൽ നിന്നാണ് അനുവാചകന് കവിതയിലേയ്ക്ക് അനാധാസം കടന്നുചെല്ലാൻ പറ്റിയ തരംതിലില്ലെങ്കിൽ ഈ സാധാരണമായ തുടക്കം ചെ നാപരമായ ഒരു തന്ത്രമാണ്. അതെ വണ്ണത്തിൽത്തന്നെ അവസാനം സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളും സുക്ഷ്മമാതൃങ്ങളും വ്യഷ്ട്യഹക്കാരവും സമഷ്ട്യഹക്കാരവും മുഖമാക്കുന്ന വരുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ പരിപിതമായ, സാധാരണമായ ഒരു തലത്തിൽനിന്ന് തുടങ്ങി ഗഹനങ്ങളായ പ്രപഞ്ചത്തുങ്ങളിലേയ്ക്കും ചിദാനന്ദാബോധത്തെത്താടിലേയ്ക്കും ക്രമേണ വികസിച്ച് കവിത സഹലമാകുന്നു.

ത്രിത്രത്തിലെ ഏകക്തം

പ്രക്കുതി, പുരുഷൻ- ഇവയെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന അന്തർവാഹിനിയായ ചെതന്യം, ഇത് നേരു തന്നെ എന്ന അഭേദതം. ഇതെത്തു 'ത്രിപമഗർ'യുടെ കാതലായ പ്രപഞ്ചത്തം. സമഷ്ടിയിൽ ഇങ്ങനെയാകുന്നോൾ വ്യഷ്ടിയിൽ അത് ശരീരം, ജീവൻ, ഇവയെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന പ്രാണൻ എന്ന കുന്നു. ജീവപ്രാണൻ തന്നെ ജഗത്പ്രാണൻ എന്ന അനുഭവം ചിദാനന്ദകവനക്കാരുമാരി

മാകുന്നു. ഭൂമിയിലെ ഗംഗാപ്രവാഹം കർമ്മയോഗവും "എന്തിനിതൊക്കെയും" എന്ന അന്തർമുഖാനേഷണം അഞ്ചാനയോഗവും ആകാശഗംഗ, പ്രപഞ്ചമഹാചൈതന്യത്വത്വാദ്ധ്യാള ആദരാവമായ ക്രതിയോഗവും ഈ മുന്നും ഒന്നുതന്നെയെന്ന കണ്ണടത്തൽ അബദ്ധതാനുഭൂതിയുമായി ഈ കവിതയെ പ്രദീപ്തമാക്കുന്നു. ത്രിപമഗയായ ഗംഗയുടെ ദൈവിക ക്ഷേത്രമാക്കുന്നു. ത്രിതമുണ്ട്. ഭൂമിയിലെ ഗംഗയ്ക്ക് ഗംഗ, യമുന, അന്തർവാഹി നിയായ സരസ്വതി; സുക്ഷ്മമരീരത്തിൽ ഇഡ, പിംഗള, സുഷ്മം; ആകാശഗംഗയ്ക്കോ ക്ഷീരപമാവും അതിന്റെ ജോധിയായ ആൻഡ്രോഫോമിഡയും അവയെ ബസിപ്പിച്ചുനിർത്തുന്ന ഏതോ അടിരേഖയും. ഈ ത്രിതം ഒരു യാദ്യച്ഛികതയല്ല. ത്രിവിക്രമ പാദമുദ്രയാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ താഴ്മാണ്. ത്രികാലം, ത്രിമുർത്തികൾ, സമൂലസുക്ഷ്മകാരണങ്ങളെന്ന ത്രിവിധാരിരണശ്രീ, ഇങ്ങനെ ഈ ത്രിത്വത്തിലെ ഏകത്വവും ആകുന്നു.

പുർണ്ണതയുടെ സാക്ഷാത്കാരം

ഈത്രയുമൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കവിത ശുശ്കമാവാനാണ് സാഖ്യത. എന്നാൽ 'ത്രിപമഗ' വളരെ ആദ്രമായ, ഹൃദയസ്പർശിയായ കവിതയായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ എൻ. വി.യുടെ അറിവല്ല, അനുഭവമാണ് പ്രകടമാക്കുന്നത്. ശരീരം എന്നാൽ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയില്ലജ്ഞതു മുഴുവൻ ശരീരമാണ്. ശരീരത്തിന് സ്ഥൂലം, സുക്ഷ്മം, കാരണം എന്ന മുന്നംഗങ്ങളുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാ വന്തുക്കൾക്കും ആത്മാവുണ്ടാവണം. എല്ലാറ്റില്ലും സ്വഹൃതിക്കുന്ന ആത്മചൈതന്യം ഒന്നു തന്നെ. വ്യഘ്രകിചൈതന്യമായ ജീവാത്മാവും സമഷ്ടിചൈതന്യമായ പരമാത്മാവും ഒന്നു തന്നെ എന്ന അനുഭവം സാധിക്കാൻ അധികാരീദേശമനുസരിച്ച് പല മാർഗങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ജ്ഞാനികൾക്ക് ഈ അബദ്ധതാനുഭവവും തജ്ജന്മമായ ആനന്ദാനുഭൂതിയും സ്വയമേവ പ്രകാശിതമാവുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ആനന്ദാനുഭൂതി മറ്റൊരാൾക്ക് വിവരിച്ചു കൊടുക്കാൻ സാഖ്യമല്ല. ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ തന്റെ സ്വപർശ്നത്തിൽകൂടി വിവേകാനന്ദന്തിൽ ഈ അനുഭവം പകർന്നു കൊടുത്തതു തായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അറിവും അനുഭവവും രണ്ടാണ്. 'ത്രിപമഗ' യിൽ കൂടി ജ്ഞാനിയായ കവി പകർന്നു തരുന്നത് ശുശ്കമായ അറിവ് (Information or data) ആണ്, അതിതിവ്രമായി താനനുഭവിക്കുന്ന അബദ്ധതാനുഭൂതിതന്നെന്ന യാണ് "തടം പുകിരയാലിപ്പതുകണ്ഠിരിക്കുന്ന ഞാൻ"; "നീഡായാലിപ്പതും കാണമ്പണ്ടാൻ"; നീയുർഭനാലിച്ചിറങ്ങുന്നതറിവു ഞാൻ" എന്നിങ്ങനെ സ്വന്നം സാക്ഷാത്കാരം തന്നെയാണ് കവി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ പുർണ്ണത അനുഭവിക്കാൻ കഴിയും എന്നതാണ് മനുഷ്യൻ്റെ മഹിത്വം. അങ്ങനെ,

"ക്ഷുദ്രമെമൻമർത്ത്യത്രവും മഹനീയ, മാ
മുദ്രയരിച്ച നീ യുള്ളിൽ സ്വഹൃത്യകയാൽ"

എന്ന മാനവ മഹിത്വം ഉൽപ്പോഴാണ്ചിച്ചു കൊണ്ടാണ് കവിത അവസാനിക്കുന്നത്.

വാക്കുകൾക്കിടയിലെ മാനം

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

എൻവി കുപ്പണംവാരിയർ എഴുതി: ‘കവിത എന്തിലുമുപരി ഒരു ചുരുക്കശുദ്ധതാണ്’ എന്ന്. പരത്തിരെയുതുനോൾ കവിതയിൽനിന്ന് കവിത ചോർന്നുപോകുന്നു എന്ന പൊരുളും അതിലടങ്കിയിരിക്കുന്നു. കവി കുറിച്ച് വാക്കിൽനിന്ന് കുറിക്കാതെ വാക്കുകളുടെ പൊരുൾ - അവ തോറ്റിയുണ്ടതുന്ന അനുഭവ പ്രപഞ്ചങ്ങൾ - വായനക്കാരെന്ന് ഉള്ളിൽ വിടർന്നു കിട്ടുനോൾ, കവിത വായനക്കാരന്നേരുതുകുടിയാകുന്നു. അങ്ങനെ വായനക്കാരന്നേരുതായിത്തിരുനോൾ കവിത കാലാന്തിരന്നേരുതാകുന്നു; അപ്പോൾ കാലത്തെ അതിജീവിക്കാനുള്ള അർഹത നേടുകയും ചെയ്യുന്നു.

എല്ലാ കവിതയും ഈ തലത്തിലെത്തുകയില്ല; എല്ലാ കവിപ്രതിഭയും ഈ തലത്തിലേയ്ക്ക് വികസിക്കുന്നുമില്ല. എന്നാൽ, കവിതയ്ക്ക് ഈങ്ങ നെന്നെയാരു തലമുണ്ണണ് കവികൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞെന്ന്. ഓരോ കവിയും ഈങ്ങനെന്നെയാരു സ്വപ്നം ഉള്ളിൽ സുക്ഷിക്കുന്നതിലും തെറ്റില്ല - അതോരുപക്ഷേ, സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും. എന്തിപ്പിടിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഉയരങ്ങൾക്കപ്പെട്ടെന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കായിരിക്കണം, മനുഷ്യരെ കുതിപ്പ്. അല്ലെങ്കിൽ സർഗ്ഗം എന്ന സങ്കലപത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

കുറിക്കാതെ വാക്കുകളുടെ പൊരുളുകളെ തോറ്റിയുണ്ടതാൻ വായനക്കാരനെ അനുവദിക്കുക എന്ന വശം ഈ വിടർന്നൊന്ന് ശ്രമിക്കുക. കവികുറിച്ച് വാക്കുകൾക്കിടയിൽനിന്ന് കുറിക്കാതെ വാക്കുകൾ വായനക്കാരൻ വായിച്ചെടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ പരയുന്നോൾ, ഈ വായനയ്ക്കാവാശ്യമായ വാഗനുഗ്രഹം നേടിയിട്ടുള്ള വായനക്കാരൻ എന്നാണുമുമ്മാക്കുന്നത്. ഓരോ വായനക്കാരനും അവനവെന്നു സാംസ്കാരിക പരിസരത്തിനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്ത മാനങ്ങളുള്ള വെളിച്ചങ്ങൾ വായിച്ചെടുക്കും. അപ്പോഴും, കവികുറിച്ച് വാക്കുകളിൽ വേരുകളുന്നിയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു കവിതയിൽനിന്ന് പത്തു വായനക്കാരുൾക്ക് പത്തു വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളുള്ള അനുഭവി വിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ടുന്നു കിട്ടുന്നു എന്നതിനാൽ ഒരു കവിത പത്തുവായനക്കാരിൽ പത്തു കവിതയാകുന്നു എന്നും പറയാറുണ്ട്. ഇവിടെ സവിശേഷശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്ന പ്രധാന വസ്തുത, ഇത്തരം വ്യത്യസ്ത വായനകൾക്കാവശ്യമായ പ്രാണാഖ്യം കവിതയ്ക്കുണ്ടാവുക എന്നതാണ്. ഈ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം,’ കവിത ചുരുക്കശുദ്ധതാണ് എന്ന വാക്കും ഉൾക്കൊള്ളാൻ. തനിക്കു പറയാനുള്ളതു മുഴുവൻ തുറന്നും പരന്നും പറയുന്ന കവി, വായനക്കാരനിൽ അവിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ്. താനുഭേദിക്കുന്നത് മുഴുവൻ വായനക്കാരൻ പിടിക്കിയില്ലെങ്കിലോ എന്ന വിശ്വാസക്കുവും. വായനക്കാരന് പിടിക്കിട്ടാതെ പോവരുത് എന്ന ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാട, സന്തം ആശയം പരമാവധി വ്യക്തമാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ, കവി ആവശ്യത്തിൽ കുടുതൽ വാക്കുകളുപയോഗിക്കുന്നു. ഈ വുമാസമാല്യം, വായനക്കാരനിൽ ചെടിപ്പാണുണ്ടാക്കുക എന്ന് കവി തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. തന്നെ അവിശ്വാസിക്കുന്ന ഒരു കവിയെ വായനക്കാരൻ അനുഗമിക്കുന്നുമില്ല. വായനക്കാരൻ ‘കുട്ടിവായിക്കാൻ’ വകയുണ്ടാവണം കവിതയിൽ എന്നാം. ‘കുട്ടിവായി’, വായിക്കുന്നവെന്നു സംഭാവനയുടെ വ്യാപ്തിയയും

ദിപ്തിയും കുടുന്നതിനുസരിച്ച് കവിതയിൽ വായനക്കാരൻ്റെ താൽപര്യവും കുടുന്നു. ഇത്തരം ‘കുട്ടിവായന്’ യക്കാവശ്യമായ വിടവുകൾ, അമുഖം മഹാജനങ്ങൾ, താനുപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്കിടയിൽ ഒരുക്കി വെയ്ക്കാൻ കവിക്കു കഴിയണം. വാക്കുകൾക്കിടയിൽ മഹം ഒരുക്കിവെയ്ക്കാൻ ദക്ഷത നേടുമ്പോൾ കവിയുടെ രചന ചുരുക്കശൈത്യതാവുന്നു. കവി ശീലിക്കേണ്ട രചനാത്മനങ്ങളിലോന്തെ, ഈത്.

എന്നെ പരമ്പരയുക എന്നതാണ് ജയിൻ വർഗ്ഗീസിന്റെ ശീലം എന്നു തോന്നുന്നു. ('അതിരുകളില്ലാത്ത ലോകം') കവിതയെഴുതാനുള്ള തന്ത്രമല്ല, എഴുതാതെ എഴിതാനുള്ള തന്ത്രമാണ് ജയിൻ വർഗ്ഗീസ് ശീലിക്കേണ്ടത്. അദ്ദേഹം പദ്ധസ്വനന്നാണ്. ചെലവഴിക്കുന്നതിൽ അതിയാരാളി തവവും, എഴുതാൻ തുടങ്ങിയാൽ നിർത്താൻ വിഷമം. വായനക്കാരനെ തന്നിൽ പിടിച്ചുനിർത്താനും തന്റെ കുട പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാനും ഈ ശൈലി ഒട്ടും സഹായകമാവുകയില്ല; ‘ഈപിരിയാത്ത ചരടുപോലെ’ എന്നെന്നഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ, ‘വേർപെടുത്താണാവാതെ - ഓന്നായി-അദ്ദേഹത്തമായി’ എന്നുകൂടി ആശയം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിച്ചേ അദ്ദേഹം, ‘അവനും ഞാനും’ എന്നെന്നുതു, ‘ഈപിരിയാത്ത ചരടുപോലെ’ കഴിഞ്ഞുള്ള നാലു വരികളും വിട്ടുകളണ്ട് ‘ദൈവവും മനുഷ്യനും’ എന്നെന്നഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ വായനക്കാരൻ നഷ്ടപ്പെടുന്നത് എന്ത് എന്നും ആ വരികൾ എല്ലപ്പിക്കുന്ന അനുഭവതി ആ വിടവിൽ നിന്ന് വായനക്കാരൻ വായിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നോ എന്നും അദ്ദേഹം അക്ഷേണ്ടനായി ആലോച്ചിക്കേണ്ടതാണ്. അത് തന്റെ കാവുശൈലിയെ എങ്ങനെന്ന കുടുതൽ സമ്പന്നവും ചട്ടവുമാക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം പരീക്ഷിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്.

ലതീഷ് കീഴ്സ്റ്റർ ('രണ്ടു കവിതകൾ') താരതമ്പ്യന് കുടുതൽ കൈത്തഥക്കം വന്ന കവിയാണ്. ചന്ദനത്തക്കുറിച്ചോ, അത് എവിടെ എന്ന തിനെക്കുറിച്ചോ എന്നും തന്നെ പരിയാതെ ഉള്ളിൽ ചന്ദനഗ്രം നിറയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് വിഷമമില്ല. ഈത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനയ്ക്ക് ആരോഗ്യമേകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബിജു കാഞ്ഞങ്ങാടിനും ('ഇനി') വാക്കുകൾക്കിടയിൽ മഹം നിറച്ചുവെയ്ക്കുന്ന കലാചാതുരിയെക്കുറിച്ച് ബോധമുണ്ട്. 'കാട്ടിലർന്നന്തക തുന്ന പെരുവിരൽനോക്കി കല്ലുകൾ പരിഞ്ഞു; 'പെയ്യേണ്ടനേരമായി, ഇനി, ഒരിലപോലും ബാക്കിയാവരുത്' എന്നദ്ദേഹം എഴുതുമ്പോൾ ആ വാക്കുകൾക്കുപിന്നിൽ ആർത്തലയച്ചുന അടിച്ചുമർത്തശ്ലേഷണ്ടു സടക്കും ഞുള്ള അലർച്ച വായനക്കാരൻ്റെ കാതിൽ മുഴങ്ങിക്കേശക്കാം.

കവിതയുടെ ചുരുക്കശൈത്യതുതന്ത്രം വഴക്കിയെടുക്കുന്നതിൽ എന്നെ വിജയിച്ചിട്ടുള്ള കവിയാണ് ചേർക്കാട് സാന്തീപനി. അഴകുവഴിയുന്ന ഒരു മുടിയിച്ച ചുണ്ടിക്കാണിച്ച്, 'ഈപ്പോഴെന്നുടെ തൊണ്ടയിലും' എന്നെന്നഴുതി നിർത്തിയ കൊച്ചു കവിതയ്ക്ക് "വേനല്കാലനിള" എന്ന നെറ്റിത്തിലകം കുറിക്കുകകുടിച്ചെയ്തപ്പോൾ പിടണ്ണുമരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ മഹാന്തി, തിളച്ചുരുകി തൊണ്ടയിൽക്കുരുങ്ങാം സ്വാസ്ഥ്യം കെടുത്തുന്നു.

മലയാളകവിത അലറിപ്പുയ്തിരിഞ്ഞാൻ നിറഞ്ഞുകെട്ടി നില്ക്കുകയാണോ?

അതിരുകളില്ലാത്ത ലോകം

ജയൻ വർഗ്ഗീസ്

മസ്ജിദുകൾ ഇടിച്ചു നിരത്തി
മന്ദിരങ്ങൾ പണിയുന്നു.
അങ്ങനെചെയ്യുന്നവർിൽ
വിശ്വാസമർപ്പിക്കുവോൾ
അവർ അധികാരം കൈയാളുന്നു !
പള്ളികളില്ലും ദൈവാരാധനയായിരുന്നില്ലോ ?
ക്രഷ്ണര പണിയുന്നവരും
ദൈവാരാധനയ്ക്കെന്ന് പറയുന്നു
പള്ളിയില്ലും ക്രഷ്ണത്തില്ലും
വെവ്വേറീ ദൈവങ്ങളോ ?
ദൈവം എക്കനാകുന്നു.
എക്കദൈവത്തെ ആരാധിക്കുവാൻ-
എന്തിന് പള്ളികൾത്തെന ?
എന്തിന് ക്രഷ്ണങ്ങൾത്തെന ?
എവിടെയും ആകാമല്ലോ
അവൻ എന്നില്ലാണല്ലോ..
ഞാൻ അവനില്ലുമാകുന്നുവല്ലോ ?
ഇഴപിരിയാത്ത ചട്ടപോലെ,
വേർപെടുത്താനാവാതെ-
ങ്ങായി-
അദൈവതമായി-
അവനും ഞാനും-
ദൈവവും മനുഷ്യനും.

2

വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിൽ
പരസ്പരം വെട്ടുന്നു
ചോരപ്പുഴക്കളാഴുകുന്നു.
അവയുടെ തീരങ്ങളിൽ
സംസ്കാരത്തിന്റെ വിത്തുകൾ നടുന്നു.
അവ വളർന്ന് തന്നെ നൽകുന്നു.
ചോരമരങ്ങളുടെ തന്നലിൽ
കാടത്തം വെയിലിളക്കുന്നു !
കാടത്തത്തിന് കാവൽ നില്ക്കുന്ന പാവങ്ങൾ
തലമുറകളിലേക്ക്
കൈമാറബ്സ്തുന കാവൽ ദണ്ഡ്യുകൾ ..!
പുരോഹിതന്മാർ ഉഷ്ണമാപിനികളുമായി ഓടുന്നു.
നരകത്തിലെ താപനില അളന്ന്
അനുയാധികളെ അറിയിക്കുവാൻ
അതില്ലുടെ ഭീതിവിതയ്ക്കുന്നു.
ഭീതിയെ,കേതിയാക്കുന്നു-
കെതിയെ പണമാക്കുന്നു.

രണ്ടു കവിതകൾ

ലതീഷ് കീഴ്ല്ലുർ

പ്രഭാപ്പുരം

മുറിക്കുള്ളിൽ കൊള്ളുത്തിയ വിളക്കിൻ കുക്കുമനാളം
 തെളിഞ്ഞു കത്തുന്നു ചുറ്റും പ്രഭ നിറഞ്ഞു
 പുറത്തിരുശ്രക്കാടിൽനിന്നുമൊഴുകിരെയഞ്ഞുവത്തു
 ചെറുകുഞ്ഞിൻ ചിരി പോട്ടിക്കിലുണ്ടും നാദം
 ജനലിലുംടക്കാഴുകിയീ മുറിക്കുള്ളിൽ നിരയുന്നു-
 ഞേരിയ ചടങ്ങത്തിന്റെ മദസുഗന്ധം
 അടുക്കളെയ്ക്കെതേതെന്നാരമുമതൻ കൊണ്ണ, ലോപ്പം
 ഉറിയിലെ കലം വിണിട്ടുടയും ചെത്തം.
 മുറിയിലെ ചെറുജനൽ വഴിയകത്തിച്ചുത്തി-
 നിരയുമോംകാരമുള്ളിൽ നിരനേന്നുന്നു.
 മനസ്സിലെ ദുരിതങ്ങളുംലുന്നു തുള്ളുവുന്ന
 പ്രയേിൽ ഞാനോരു മാത്രയലിഞ്ഞിട്ടുന്നു.

പ്രതിമകൾ

നീളുന്നു പാളങ്ങൾ തുല്യാന്തരങ്ങളിൽ
 കിതപ്പിലെന്തെന്നും തമസ്സിൽ കുടഞ്ഞ്
 വണ്ണികൾ പാണ്ണ പോകുന്നു
 അക്കതളം മുകം
 ശ്വാസനിശ്വാസങ്ങൾ മാത്രം
 പ്രാണനിൽ പതറിയോരു താളം തുടിക്കുന്നു.
 പാളങ്ങൾ പോലെന്നും തുല്യാന്തരങ്ങളിൽ
 പുണരുവാനേനേ മരന നമ്മൾ
 ഓർമകളിൽ
 കലഹിച്ചാടുങ്ങുന്ന പകലുകൾ
 ജയിലറകളുന്നപോൾ മുകമാം രാവുകൾ
 ഇടത്താവളങ്ങളിൽ ഒരു മാത്രനിന്നുവോ
 പിനെന്നയും പിനെന്നയും ചുള്ളം വിളിച്ചു കൊ-
 ണ്ടീവണ്ണി മുന്നോട്ട് മുന്നോട്ട് തന്നെന്നേ
 അക്കലെന്നിനാരാണ് നിലവിളിച്ചോടുന്നു
 പ്രളയപയ്യോധിയിൽ മുങ്ങുന്നു സർവവും
 പിനെന്നയും ഇരുളിൽ നാം കണ്ണടയ്ക്കുന്നുവോ
 നാമൊന്നുമറിയാതുറക്കം നടപ്പിച്ചുവോ
 നെമ്മിൻ തുടിപ്പ് നിലയ്ക്കാത്ത മർത്ത്യരോ
 നാമിന് നിശ്വല പ്രതിമകൾ മാത്രമോ ?

ഇനി

സ്വിജു കാമ്പനാട്

ശാസം മുട്ടിയ .
വായുപടലങ്ങൾ
രാജ്യത്തിന്നതിൽത്തിയിൽ
തന്റെച്ച്
ഒടക്കണ്ണിലെ
സുചിക്കുഴിപോലെ
വിജ്യംഡിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോൾ
ഉച്ചവൈയിലുരുകി
രമചക്രത്തോട് ചോദിച്ചു:
‘ആണി തീർത്ത വിരലോ (1)
പുഴി പുഴ്ത്ത വിരലോ (2)
നിന്നേരെറയിപ്പടം ?’

അവഗ്രഹിച്ച
ഉണ്ണേയി ഇലകൾ
രാത്രിയോട്
മിണ്ണുംപോലെ
കാട്ടിലംറന
ക്രത്തുന പെരുവിരൽ നോക്കി
കല്ലുകൾ പറഞ്ഞു:
‘പെയ്യേണ നേരമായി.
ഇനി,
ഒരിലപോലും
ബാക്കിയാവരുത്’.

(1) ഏകകേരി
(2) കർണ്ണൻ

വേനല്കാല നിള

ചേർക്കാട് സാന്ദീപനി

മുന്നേറും വേനൽക്കണ്ണിൽ
കുറുകിയെരാരുകേ
നീയിത്തടവെൺമയി-
ലോരു മുടിനാർ *
ശ്രീകരമാ മശ്രീകരം
ഇപ്പോഴെന്നും
തൊണ്ടയിലും !

* വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘മുടിനാർ’
എന്ന കവിത ഓർക്കുക

നാടുഭാഷയും നാടൻ ബിംബങ്ങളും കവിതയിൽ

എ.എ.സചീറൻ

ഭാഷ നിർമ്മിക്കുന്നതും, പ്രാമാണികമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതും, നിര ത്വരം പുതുക്കുന്നതും സാഹിത്യകാരരാഡോ വൈയാകരണാരോ അല്ല, നാട്ടിലെ സാധാരണ മനുഷ്യരാണ്. പലപ്പോഴും എഴുതാനും വായിക്കാനും വരെ അറിയാത്ത ഇവർ പലദേശങ്ങളിൽ പല തൊഴിലിലുകളിൽ എർപ്പുട വരാകയാൽ ഇവരുടെ ഭാഷ ഒന്നാണെന്ന് പൊതുവെ പറയുന്നോഴ്പം, വാമൊഴികൾക്ക് എക്രൂപമുണ്ടാവുക സാധ്യമല്ലെല്ലാ. വള്ളുവനാട്ടിലും വേണാട്ടിലും ഏറനാട്ടിലും കുറുന്നേരനാട്ടിലും കോലത്തുനാട്ടിലും പറയുന്നത് ഒരേ മലയാളമാകുമ്പോൾ തന്ത്രം അത് പല മലയാളവുമാണ്. ചായവും ചരിവും മുർച്ചയും മിനുസവും മാത്രമല്ല, പലപ്പോഴും ഒരേവാക്കിണ്ണി അർമ്മം പോലും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഒരു നാട്ടിൽ സാധാരണ പറയുന്ന ചില വാക്കുകൾ മറ്റാരുനാട്ടിൽ തല്ലുകൊള്ളിത്തരം കാട്ടിയെന്നു മിരിക്കും. മലയാളത്തിനു മാത്രമല്ല ലോകത്തെല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ഉള്ള താണ് വാമൊഴിയും വരമൊഴിയും തമിലുള്ള ഈ വ്യതിയാനം.

വ്യാകരണശുഖിയുള്ള ഒരു ആദിഭാഷയിൽ നാടുകാർ ഉപയോഗിച്ചുണ്ടായ അപചയമാണ് വാമൊഴികൾ എന്നൊരു ധാരണ പലർക്കുമുണ്ട്. ഇത് ശരിയാകാൻ വഴിയില്ല. വ്യത്യസ്ത വാമൊഴികളിൽ നിന്ന് സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി സകല്പിച്ചടക്കുന്ന പൊതുരൂപം മാത്രമാണ് യമാർമ്മത്തിൽ വ്യാകരണ ശുഖിയുള്ള ഭാഷ. ഇതാകട്ടെ, കൃതിമമാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഒരിട്ടത്തും ഒരുക്കാലത്തും സാധാരണ മനുഷ്യർ തമിൽപ്പറിയാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതുമല്ല. ഇന്ത്യൻ സ്ഥാനേറ്റർവ്വ് സമയവും യമാർമ്മ സമയവും തമിലുള്ള ബന്ധം മാത്രമാണ് - അബ്ലൂക്കിൽ ബന്ധമില്ലാത്തയാണ് - വാമൊഴിയും അച്ചടിഭാഷയും തമിലുള്ളത്. സുരൂൻ പലസമാലത്തും പല സമയങ്ങളിൽ ഉടിക്കുകയും അസ്ത്രമികുകയും ചെയ്യുന്നോൾ സമയത്തിന് പ്രാദേശിക വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാതെ വയ്ക്കുന്നു! എന്നാൽ, നമ്മുടെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ‘ഇന്ത്യൻ സ്ഥാനേറ്റർവ്വ് സമയം’ എന്ന ഒരു പൊതുവായ പദ്ധതി സകല്പിക്കുകയാണെല്ലാ ചെയ്യുന്നത്.

സാധാരണ മനുഷ്യർ, അവരെ നുറുക്കുടും പക്ഷപ്പാടുകൾക്കിടയിൽ പറയാൻ പറ്റുന്ന തരത്തിൽ ചെത്തിമിനുകൾഡിയതാണ് വാമൊഴികൾ. അന്യാഭാപങ്ങൾ പോലും ആവശ്യത്തിന് ഉതകുന്ന തരത്തിൽ ചിപ്പിലിക്കിട്ടുപപറിണാമം വരുത്താൻ അവർക്കുകഴിയും.

‘പാടികാരം’ ‘കൈടിയും’, ‘അപ്പവാണിം’ ‘അപ്പാണ്യു’വും ആകുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. ബൈബിൾ, ദൈവസ്കുൾ, വാച്ച്, ക്ഷോക്ക്, തുടങ്ങിയ നുറുനുറി

വാക്കുകൾ അനുഭാഷകളിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിൽ ലഭിച്ചുചേർന്നവയായിട്ടുണ്ട്. നൂറനും ഉറവകളും കൈവഴികളുമായി നിരന്തരം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുഴയാണ് വാമമാഴിയെങ്കിൽ, ആ പുഴയിൽ നിന്ന് പലുക്കു പാത്രത്തിൽ കോരിയെടുത്തു സുക്ഷിച്ച തെളിവെള്ളുമാണ് അച്ചടിഭാഷ. മഴക്കാലത്ത് കലങ്ങിപ്പുള്ളിച്ചിം വേനലിൽ മലിനൈ വിളരിയും നിരന്തരം ഒഴുകുകയാണ് പുഴ. അടിയിൽ പകേശ ചെളിയും മണ്ണും കാണാം. എകിലും ഒഴുകുള്ള വെള്ളത്തിൽ അഴുകൾപ്പു എന്നു പ്രമാണം. പല പല ഉറവകളിൽ നിന്നുമായി ഓരോ നിമിഷവും പുഴ നവീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. കൂച്ചി മുസ്യകൾ വെള്ളമല്ല അതിലിപ്പോൾ. എകിലും അത് പഴയ പുഴ തന്നെയാണ് താനും പുഴയിൽ നിന്ന് കോരിയെടുത്ത് പലുക്കുപാത്രത്തിൽ സുക്ഷിച്ച വെള്ളം കുടുതൽ തെളിഞ്ഞതാണ്. നിർവ്വചനങ്ങൾക്കും നിയമങ്ങൾക്കും വഴങ്ങിത്തരുന്ന കൃത്യതയുണ്ട് ആ തെളിമയ്ക്ക്. കാലം ഏറെ കഴിഞ്ഞാലും പുഴ ഒഴുകിക്കൊണ്ടെന്നിരിക്കും, അപ്പോഴും പുതിയതായി. പലുക്കുപാത്രത്തിലെ വെള്ളമോ? കോഴുത്ത് വുത്തികെട്ട് ദാരാൻ തുടങ്ങും. ആളുകൾ ഉപയോഗിക്കാതെയുമാകും. അതിന്റെ ശുദ്ധിയും ചെതന്യവും നിലനിർത്തണമെങ്കിൽ ഒന്നേ വഴിയുള്ളു. പുഴയിലേയ്ക്കു തന്നെ തിരിച്ചൊഴിക്കുക. പകരം പുഴയിൽ നിന്ന് പുതിയ വെള്ളം കോരി നിറയ്ക്കുക! ഈ പുതുക്കലിനിടയിലെ ഇടവേള എത്ര ചുരുങ്ങുന്നുവോ, അത്രയും കുട്ടം പലുക്കുപാത്രത്തിലെ വെള്ളത്തിന്റെ ശുദ്ധിയും.

വാമമാഴിയുടെ തേയ്മാനപ്പുതുമകൾ വ്യാകരണാശയുടെ ചതുരവട്ടിവുകൾക്കു പകരം വെച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ ഭാഷയുടെ പുതുമ നിലനിർത്താനാവില്ല. ‘ചതുരവട്ടിവു’കളുടെ ശാരൂപ്യമായി വ്യാകരണാശ നിലകൊണ്ടാലോ? നാട്ടുഭാഷ അതിന്റെ നൂറുക്കെവഴികളിലും വഴിമാറിയാഴുകും. വ്യാകരണാശ, പുസ്തകങ്ങളിൽ ചതുപ്പാനുകയും ചെയ്യും. ‘എങ്ങാട്ടാണ് പോകുന്നത്?’ എന്ന വ്യാകരണശുദ്ധിക്കുപകരം ‘എങ്ങാട്ടാണോ പോണ്?’ എന്ന വ്യാകരണാത്തരിലുംനടയാളം ഒരു ഭാഷാഭാസം സാഖ്യത വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ചുമട്ടം തലയിലേറി കിത്തച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്ന ഒരാൾ സംസാരിക്കുന്നോൾ ഭാഷയുടെ അത്യാവശ്യമല്ലാത്ത എല്ലാ മുർച്ചകളും വളവുകളും നഷ്ടപ്പെടും. ഒരേവാക്കുതന്നെ നിവർത്തനുന്നിന്നു പറയുന്നതും കുന്നിട്ടുന്നിന്നു പറയുന്നതും തമ്മിൽ അതു രഹ്യങ്ങൾ. അടുക്കളെയിലെ നൂറുകുട്ടം പണികൾക്കിടയിൽ ഉമ്മറന്തെയ്ക്ക് വിളിച്ചുപറയുന്നോൾ ഭാഷ പരമാവധി വഴങ്ങിക്കൊടുന്നേ പറ്റു. ഒരേ നാട്ടിന്തനെന്ന ജനിയുടെ ഭാഷയും പാടഞ്ഞപണിയെടുക്കുന്നവരുടെ ഭാഷയും തമ്മിൽ അകൽച്ച വരുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്. സമലക്കാലങ്ങളുടെ ഓരോ കവലകളിലും വെച്ച് ഭാഷ നേർത്തും വഴങ്ങിയും കൈവരുന്ന മനോഹരമായ മെര്രുതുക്കമൊണ്ട് വാമമാഴികളുടെ ആധികാരിക തയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം.

ഭാഷയുടെ ഏറ്റവും കുറുകിയ രൂപമാണല്ലോ, കവിത. ഭാഷയെ കവിതയാക്കി കുറുക്കിയെടുക്കുന്നതും ഈ നാടൻ മനസ്സുകൾ തന്നെ. അവർക്ക് കവനക്കത്തിന്

പരത്തിപുറയാൻ എവിടെ നേരം! ‘തനിച്ചപാല്ലില്ലു..... പിന്നുണ്ടോ പുളിച്ച മേംഡല്ലു?’ എന്നു പറയുമ്പോൾ, സുന്ദരകാരായവർ പോലും സഹായി കുന്നില്ല പിന്നെയാണോ അകന്ന ബന്ധത്തിൽപ്പെട്ടവർ എന്ന ആശയം ഏറ്റവും കുറുകിയ രൂപത്തിൽ ബിംബവൽക്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ‘അണ്ണദ്വാടകുകുമ്പള്ളിയാ.... മാങ്ങൻ്റെ പുളി! ’ എന്ന ചൊല്ലിന്റെ ചിമിഴിൽ ഒരുക്കിയ അർമ്മതലങ്ങൾ വിസ്തരിക്കാൻ എത്രയേറെപുറയേണ്ടിവരും വ്യാകരണഭാഷയ്ക്ക്? ‘ഉള്ളകയ്യും മുട്ടകയ്യും തമ്മല്ല് എത്രയായാലും നക്കത്തോ... ഉള്ളകയ്യും തന്നുണ്ട്!’ എന്ന ചൊല്ലിൽ രക്തബന്ധനിന്റെ ഒട്ടലും ആഴവും ഏറ്റവും കുറുകിയ രൂപത്തിൽ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു. കൈവെള്ള കയ്യിന്റെ ഉള്ള ആവുകയും അത് നേരെ ‘ഉള്ളക്കെ’ എന്ന തിരിച്ചിട്ടുകയുമാണ്. കൈമുട്ട് ‘മുട്ടക്കെ’ എന്നും നക്കാൻ എത്രുക എന്നത് ‘നക്കത്തോ’ എന്നും ആകുന്നതിന്റെ പിരകിൽ വ്യാകരണ നിയമ അംഗൾ അപ്പാടെ തെറ്റുന്നതുകാണാം. ഈ തെറ്റിപ്പുറിച്ചിലുകൾക്കു പക്ഷേ, മറ്റാരു നിയമത്തിന്റെ സാധ്യകരണമുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക സമൂഹം നൃറ്റാണ്ഡുകളായി പറഞ്ഞുണ്ടാകി എന്നതാണ് ഈ തേയ്മാനത്തിന്റെ നിമയ സാധ്യത. ഒരുക്കുട്ടം ആളുകൾക്ക് പരസ്പരം മനസ്സിലാകുന്നു എന്നതുത നേരാണ് എത്രതാരു ഭാഷയും ദേയും ആധികാരികതയ്ക്കെടിത്തരി. അംഗൾക്കുട്ടം വല്ലതോ ചെറുതോ ആവാം. നൃറ്റാണ്ഡുകളുടെ വാമൊഴിത്ത ശക്കണ്ണളായി കൈമാറിവന ഭാഷാരൂപങ്ങൾ വ്യാകരണത്തെററുന്ന് തള്ളി ക്കൈയാണ് കഴിയില്ല.

അക്ഷരങ്ങൾക്കിടയിലെ മൗനം, പറയുന്നതിന്റെ താളം, സുനം (ഡോൺ) തുടങ്ങി ഒരുപാടു ഘടകങ്ങൾ വാമൊഴിയുടെ അർമ്മസാഖ്യത നിശ്ചയിക്കുന്നുണ്ട്. ‘ലേശം പണം വേണിവരും’, ‘ലേ...ശം ചോർ വേണം’, ‘ലേ...ഴും മതി!’ എന്നൊക്കെപ്പുറയുമ്പോൾ ലേശം എന്ന വാകിന് വന്നു ചേരുന്ന അർമ്മവൃത്തിയാം ശ്രദ്ധിക്കുക. ‘ഒർ മിനുസം ഓന്നടുത്ത് നിക്കാ....’ എന്ന് പാലക്കാടുകാരനായ ഒരു കണക്കടർ വിളിച്ചുപറയുമ്പോൾ അക്കൽച്ചയുടെ ഏറ്റവും ചെറിയ യുണിറ്റായി ‘മിനുസം’ എന്ന വാക്ക് മാറുകയാണ്.

‘കുണ്ണെല്ലത്രകൊള്ളം കണക്ക്....! കൊള്ളെത്ര കുണ്ണെല്ലം!’ എന്ന് പറയുന്നവരും കേൾക്കുന്നവരും ആ ചൊല്ലിലെ അഴുംഭരണത മറികടക്കുന്ന തത്തച്ചിന്താപരമായ മാനം മാത്രമേ കേൾക്കുന്നുള്ളൂ. ‘ഉള്ളിഡയക്കണ്ണാലറിയാം ഉള്ളിഡയക്കണ്ണം’ എന്ന് സമൂഹത്തിലെ ഉന്നതർക്കിടയിലെ ചൊല്ല്, ഏറ്റവും അടിത്തട്ടിലുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങൾ ‘ചേയിക്കണ കുട്ടിന്റെ തിട്ടുക കണ്ണാലറിയു....’ എന്ന് തിരിച്ചിട്ടുന്നു. ഈ പറച്ചിലുകൾക്കുമാത്രമല്ല, നാട്ടിൽ പുറത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനാക്കത്തനേ സ്വത്ത്രമായോരു താഴ്ക്കമമുണ്ട്. മീൻകാരൻ മീനെല്ലാന്ത് ‘ഒന്നാബോന് വൊന്നാബോന് വൊന്നാബോന്... രണ്ടാരണ്ട് രണ്ടാരണ്ട്....’ എന്നാണ്. ഈ നീറിപ്പുറയലുകൾക്കിടയിലെ സമയം കുത്തുമായി അയാൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് കുട്ടയിൽ നിന്നും മീനെന്നുത്ത് എല്ലാനും ഇലയിൽ വെക്കാനുമാണ്.

താളമില്ലാത്ത ഗദ്യത്തിൽ മീൻ വിൽക്കുന്ന ഒരാളയും എനിക്ക് എൻ്റെ നാട്ടിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ‘ലാം..... ഓൺ; ഓന്ന്.....രണ്ട്; രണ്ട്.....മൂന്ന്; മൂന്ന്.....മൂന്ന്;’ എന്ന് തേങ്ങയെല്ലുന്നതും, ‘ആറിലോന്ന് ലെയ്.....റ്റ്.....’ ‘രണ്ടാം മസ്സാ.....ല’ എന്ന് ചായപ്പീടികകാരൻ അടക്കാളയിലേയ്ക്ക് വിജി ചുപറയുന്നതും ഒരു [പ്രത്യേകതാളത്തിൽ തന്നെ] ചുത്യക്കെതിൽ, സാഹിത്യത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും കവിതയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന താളം, ബിംബം, കുറുക്കിപ്പുറയൽ തുടങ്ങിയ സങ്കേതങ്ങളും തന്നെ നാട്ടുകാരുടെ വാമാഴികളിൽ നിന്നും, ജീവിതത്തിൽ നിന്നും കടംകൊണ്ടവയാണ്.

‘നിങ്ങൾ പറയുന്നത് വ്യാകരണത്തറ്റാണ്’ എന്ന് വൈയാകരണ ഓർ ഓരോകാലത്തും നാട്ടുകാരോട് പറയാറുണ്ട്. അവരതു കാര്യമാക്കാൻഡില്ലെന്നു മാത്രം. കുറച്ചുകുടി കട്ടത്തനിലപാട്ടുത സംസ്കൃതപണ്ഡിതനാർ ഭാഷയുടെ ചാരിത്രശുഖിക്ക് പാണിനീസുത്രങ്ങൾ കൊണ്ട് ലക്ഷ്മണരവേ വരയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഫലമോ? നാട്ടുകാരും അവരുപയോഗിക്കുന്ന വ്യാകരണത്തറ്റുള്ള വാമാഴികളും പടർന്നുപതലിച്ച് പല ഭാഷകളായി വളർന്നു. വൈയാകരണമാർ പള്ളക്കുപാത്രത്തിൽ എടുത്തുസുക്ഷിച്ച വ്യാകരണശുഖിയാകട്ട്, ഉപയോഗിക്കാൻ പറ്റാത്ത തരത്തിൽ കൊഴുത്തു കട്ടികുടി മുതലാഷയായി മാറി. കുറ്റം ജനങ്ങളുടേതോ ഭാഷയുടേതോ അല്ല, കടുപിടിട്ടത്തങ്ങളുടേതാണ്. എന്നാൽ, ഭാഷ മനസ്സിലാക്കാനും രേഖപ്പെടുത്താനും തുടങ്ങുമ്പോൾ ചില നിയമങ്ങൾ കുടിയേക്കിയു എന്നുംവരും. ഭാഷയ്ക്ക് ധാരാളായ നിയന്ത്രണവും ആവശ്യമില്ല, ആളുകൾ തോന്തിയപോലെ പറഞ്ഞും എഴുതിയും കൊള്ളണം എന്ന നിലപാട്ടം പ്രായോഗികമല്ല. വാമാഴിയുടെ ഒഴുക്കിൽ നിന്ന് ഇടയ്ക്കിടെ മാറ്റി നിരച്ചുകൊണ്ട് വ്യാകരണ ഭാഷയെ നവീകരിക്കുക മാത്രമേ പോംവഴിയായിട്ടുള്ളു.

ഓരോ നല്ല എഴുത്തുകാരനും ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിനെ നവീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വാമാഴിയിലെ ചില മിനുസങ്ങളെ സാഹിത്യത്തിൽ എടുത്തുപയോഗിക്കുകയും അതരും തേയ്മാനങ്ങൾക്ക് സാഹിത്യസാധ്യത ലഭ്യക്കയുമാണ് നവീകരണത്തിൽന്നെ ഒരു വഴി. ഇതുപക്ഷേ, എഴുത്തുകാരൻ ബോധവുമുമോ കൂത്രിമമോ ആയി ചെയ്യുന്നതല്ല. തനിക്കുപറിയാനുള്ളതു പുർണ്ണമായിപ്പറയാൻ വ്യാകരണഭാഷയുടെ ചതുരവടിവുകൾ അപര്യാപ്തമാണ് എന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടുമ്പോൾ, പകരം തനിമയുള്ള നാട്ടുവാഴക്കങ്ങൾ കൊണ്ട് പുർണ്ണത തേടുകയും നേടുകയുമാണ് എഴുത്തുകാരനും രചനയും. പാന്ന്, കുന്നോളം പൊന്ന് ഉള്ളതിയുരുക്കിച്ചുറ്റാക്കി മാണിക്കുകല്ലുകൾ മാറ്റുന്നു എന്ന് കമ! മാണിക്കുകല്ല് പത്രങ്ങുകൊല്ലും ഒരു കവിളിലും ആ കവിളുതേണ്ടതറ്റാൽ പത്രങ്ങുകൊല്ലും മറ്റുകവിളിലും സുക്ഷിക്കും! രണ്ടു കവിളും തേണ്ടത്രെ, മാണിക്കും വഴിയിൽ വീശുമ്പോൾ അത് തലതല്ലിച്ചാവുകയും ചെയ്യും! ഇന്ന നീം ഉള്ളതിയുരുക്കലിന്നെ, സുക്ഷിച്ചുവെകലിന്നെ, തീയും ചുട്ടും ആവാ

ഹിച്ചടക്കാൻ തങ്ങെട നാട്ടിൽ ആളുകൾ പറയുന്നത് ‘പാന്പ മാൺകൃ കല്ല് കൊവുട്ടിൽവെക്കുക’ എന്നാണ്. ഇതൊരു വ്യാകരണത്തറ്റവും. എന്നാൽ, ‘കൊവുട്ടിൽ വെക്കുക’ എന്നതിന് ‘പകവെയ്ക്കുക’, ‘മറക്കാതിരിക്കുക’ തുടങ്ങിയ മറ്റർമ്മങ്ങളും വാമോഴിയിൽ കൈവരുന്നോൾ ഈ വാക്കിന് പകരം നില്ക്കാൻ വ്യാകരണാശ മതിയാക്കാതെ വരുന്നു.

നാടൻപാട്ടുകാരന് നാട്ടുഭാഷയുടെ കരുതൽ അറിയാമായിരുന്നു എന്നല്ല പറയേണ്ടത്, അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാഷയെന്നത് നാട്ടുഭാഷതനേയായിരുന്നു. സാധാരണക്കാരുടെ നിന്നവിലാണ് നാടൻ പാട്ടുകൾക്ക് മുളപൊട്ടുന്നത് എന്നതാവാം ഇതിനുകാരണം.

‘ആരവാനീ എവടെപ്പോയിനി...’

അരരോട്ട് ബല്ലികൾ പോയിനി...

അവർക്കെത്തത്തണ്ണെയാനെന്ത് പറഞ്ഞീ...

ബയ്യെന്തത്തല്ലാനും കുത്താനും ബന്ന്...’

എന്ന പാടുന നാടൻ പാട്ടുകാരന് തന്റെ വാമോഴിയിൽ നിന്ന് അന്യ മാഡയാരു സാഹിത്യഭാഷയില്ല.

‘ഞക്കുളിച്ചുന് മു...ടിയാറിപ്പോരുന്നും...

കുന്നിക്കുരുക്കാണേ..റിഞ്ഞുഭട്ടാരുത്തനേ...

കുട്ടിക്കുംകൊണ്ടില്ലോ..അച്ചിക്കും കൊണ്ടില്ല...

കുട്ടിക്കുടിക്കും മൊലക്കെന്ന്‌നുക്കാണേര്...’

ഇവിടെ യാതൊരു വിശദികരണത്തിന്റെയും ഉള്ളുവടിയില്ലാതെ, പറയുന്നകാര്യം നമ്മുക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നത് നാട്ടുഭാഷയുടെ നിഷ്കളക്കര കൈണാണ്. വർണ്ണനകളും അലങ്കാരങ്ങളുമൊക്കെ കുടുതലായി കാണുന്ന വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ നാട്ടുഭാഷയിൽ നിന്ന് അല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ട സാഹിത്യഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും, വാമോഴിയുടെ ധാരാളിത്തമുണ്ട് ഈ പാട്ടുകളിലുടനീളം. അലങ്കാരങ്ങളും ബിംബങ്ങളും നാട്ടുഭാഷയിൽ നിന്നോ, നാടൻ ജീവിത പദ്ധതിലെത്തിൽ നിന്നോ നേരിട്ടുകയറിവരുന്നവയാണ്.

‘കാരിരുശക്കാത്ത മുടിയഴകേ..

പഞ്ചമിച്ചുന്നേരാടാത്തനേരീ

കുണ്ഠതിമുവവും കുറിയ കല്ലും

തത്തയ്യച്ചുണ്ടും പവിഴപ്പല്ലും

കല്ലാടിക്കാത്ത കവിജുരണങ്ങും

ആരോമൽ താടി അരയൻ മീശ

ശംഖ് കടഞ്ഞ കഴുത്തിഴകെ

ചെപ്പുകടഞ്ഞതാരു തുമുവവും

മാരത്തുമാസുളളിപ്പുബ്രുണങ്ങും

ആലിലയ്ക്കാത്തതാരുണിവയറും...’

എന്നിങ്ങനെ ആരോമൽച്ചേകവരെ വർണ്ണിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ വടക്കൻ പാട്ടിലെ എത്ര വീരരായക്കനെ വർണ്ണിക്കാനും ഉപയോഗിക്കുന്നതുകാണാം. ഇത്തരം ബിംബങ്ങൾ എത്തക്കില്ലും ഒരു കവിയുടെ തപസ്സിൽ നിന്നു വിശേഷകിട്ടിയ വൈജിപാടുകളല്ല, ഒരു നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്ക് കൂട്ടായി അവകാശപ്പെട്ടതാണ് എന്നതുകൊണ്ടാവാം ഈ എറ്റിപ്പുറയല്ലും കുറുക്കിപ്പുറയല്ലും, പൊതുസ്വത്തായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. നാടൻ ചൊല്ലുകളെ എറ്റവും കുടുതലായി തന്റെ കവിതയിലേയ്ക്ക് ആവാഹിച്ച കവിയാൾ കുഞ്ഞൻ നമ്പ്യാർ. ജനങ്ങൾ കവിയിലേയ്ക്കും, കവി ജനങ്ങളിലേയ്ക്കും അലിഞ്ഞുചേരുകയെന്ന അതി മഹത്തായ കാവ്യസാഹിത്യം നമ്പ്യാർക്കു സാധിച്ചതും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ.

‘തട്ടും കൊട്ടും ചെണ്ടയ്ക്കുതെ

കിട്ടു പണമതു മാരാമാർക്കും’

‘വേലികൾതനെ വിളവു മുടിച്ചാൽ
കാലിക്കളെന്തു നടന്നീടുന്നു’

‘ആയിരവർഷം കുഴലിലിരുന്നൊരു
നായുടെ വാലു വള്ളേത തീരു’

‘എന്നുന്നപ്പം കൊട്ടുമുടിച്ചാ
ലസലവാസികളൊക്കെക്കും.’

‘അങ്ങാടികളിൽ തോലിപിണിന്താൽ
അമരയാടപ്പിയമെന്നതുപോബെല്ല’

‘ചതിപെട്ടാൽ പുനരന്തരതുതാത്തതു
ഗതികെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും നിന്നും.’

ഇങ്ങനെ കുഞ്ഞൻ നമ്പ്യാരുടെ എത്ര കൃതിയിൽ നിന്നും നമുക്ക് നാടൻ ചൊല്ലുകൾ ഉദാഹരിക്കാൻ കഴിയും.

സാഹിത്യഭാഷകാണ്ഡു കഴിയുന്നതില്ലോ കുടുതൽ ആഴത്തിലേയ്ക്ക് അനുവാചകക്കനെ കൊണ്ഡു പോകേണ്ടി വരുമ്പാൾ ‘ഒരു നിശ്ചയമില്ലായാ നിന്നും, വരുമോരോ ദശ വന്നപോലെ പോം....’ എന്ന് നാടുമൊഴിയിൽ ഉള്ളിനിൽക്കുകയാണ് കുമാരനാശാനും ചെയ്യുന്നത്.

‘നിശിലിൻ വഴി പെതക്കപ്പോലെ...’

‘ഒരുക്കെക്കപ്പെറ്റിക്കവേ പിടി

ചുരുക്കെക്കൊണ്ഡു തലോടുമേയിവശി’ (ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത)

തുടങ്ങി, നാടുഭാഷയുടെ ഇടക്കവെപ്പിൽ നിന്ന് കവിയും കവിയുടെ തപസ്സിൽനിന്ന് നാടുഭാഷയും പരസ്പരം കൊള്ളുകയും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

‘അപ്പുവിത്തിൽ വെള്ളത്തിൽ-

ചുപ്പിളികൊട്ടി.യിറയത്തിൽ

കണ്ണാ, വികൃതി കളിച്ചാൽ ഞാൻ
കൊണ്ണാവില്ലെന്നുത്തരി. (അമ്മിണിയും അനുജനും) എന്ന് ഈ
ഴേരി എഴുതുവോൾ ‘പ്രസ്തിക്കാടി...’ എന്നതിനുപകരം നില്ക്കാൻ
മറ്റൊരു വാക്കിനാണ് കഴിയുക?

‘അതിനാൽ ഹോ, മഹാമായേ,

നിരുപക പുരസ്യികേ

ദൈഖം പിടിപ്പിക്കരുതേ

തവാട്ടി, നേർന്നീടുന്ന ഞാൻ’. (ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു)

നിരുപകലോകത്തെ നുഡാനു ജാടകളെ ഒന്നിച്ചു കളിയാക്കാൻ ഉപ
യോഗിച്ച ‘നിരുപക പുരസ്യിക’യ്ക്കുശേഷം താൻകുടിച്ച മുലപ്പാലിൻ്റെ
കരുത്തുണർത്തിക്കൊണ്ട് കവിക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ളത് ‘ദൈഖം പിടിപ്പി
ക്കരുതേ തവാട്ടി...’ എന്ന്, അമ്മയുടെ നാടുമൊഴിയിലാണ്. ‘പുതപ്പാട്ടി’ൽ
കാച്ചിയമോരോഴിച്ചുപ്പി വടിച്ചിട്ട്, കാക്കേ പുച്ചേ പാടുകൾ പാടിട്ട്, മാന
തനവിളിമാമനെക്കാട്ടിട്ട് ഉള്ളിക്ക് നങ്ങേല്ലി മാമുകൊടുക്കുവോൾ ആ ഒക്കെ
തതിരുന്ന് വായതുറിക്കാൻ എത്രു സഹ്യദയനാണ് കൊതിക്കാത്തത് !

‘കൊയ്തുണ്ണിൻ പുതുമണം, ആദ്യ-

പ്പെയ്തു മണ്ണിൽ പരിമജപ്പുരം ! ’

‘ആൺമതേടിന മുണ്ടുകൾപാട-

താണിമെരുവിനാൽ വാസനിക്കുവോൾ’;

‘നാടുമാവുകൾതോറുമെ തെക്കൻ-

കാറുവാസനത്തീയയിലിക്കേ’;

‘പ്രാവുകൾ വിരുന്നുണ്ണാരു പാട-

തേതാവുമുണ്ടെങ്കൻ കുറ്റികൾ കുട്ടി

തീയിടുന്നതിൻ തികച്ചണമാം ഗസ്യം

വായു മൺഡലം വാടിപ്പുരക്കേ’

‘പട്ടുകൈകളിൽ മെമലാണി തേച്ചോ-

രൊടുമാവുകൾ നിന്നു വിറയ്ക്കേ ’

‘ഓമനിച്ചുന്ന നുള്ളിയ പോലു-

ഇളാനുണക്കുഴിയുമു യാച്ചിക്കേ’;

‘പൊങ്ങിയ കുലത്തെങ്ങിടിവെട്ടാൽ

ചെങ്കന്തച്ചോര ചിറ്റിനിൽക്കുവോൾ’ എന്നിങ്ങനെ ‘കുടിയൊഴിക്കെ’

ലിൽ ശ്രാമ്യമായ ഗസ്യങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും, അനുഭവങ്ങളുംകൊണ്ട്
വെവലോപ്പിള്ളി ഉണർത്തുന ശുപാരുതുരസങ്ങരും എത്രപുറങ്ങൾ
വ്യാവ്യാനിച്ചാലാണ് വ്യാകരണഭാഷയ്ക്ക് വഴങ്ങിത്തരിക ! ഇത്തരം നാടൻ
ബിംബങ്ങൾ സമുഹത്തിന്റെ പൊതുസംതായതിനാൽ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ഒരു
കീവേഡ്യുക്കാണ്ട് ഫ്രോഗ്രാഫുകൾ ചുരുളിഞ്ഞുകിടുന്നതുപോലെ, വായ
നക്കാരനെ ഗസ്യസ്പർഷഭ്യശ്രാവ്യാനുഭവങ്ങളുടെ തികച്ചും വ്യക്തിപ

രവും നിഗുഡവുമായ ഒരു ലോകത്തിലേയ്ക്ക് അന്വയിക്കാൻ കവിക്ക് എഴുപ്പം സാധിക്കുന്നു.

മാത്യും ഷയയെന്നാൽ വീടിൽ അമ്മ പറയുന്ന ഭാഷയാണെന്ന് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്ന കവിയാണ് ഒളപ്പമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ഏറ്റവും ധൈര്യികം കരുതതുകാട്ടുന്നത് നാട്ടുഭാഷയുടെ മിനുപ്പിലാണ്.

‘ഇവളുടെ നിറുക ഞണ്ണങ്ങായിരുന്നിത്-

നാവണപ്പുലകതനാക്കുതിയിൽ! എന്ന് ആവണപ്പുലകയും ചുരല്ലും എന്ന കവിതയിൽ ഒളപ്പമല്ല പറയുന്നോൾ ‘ഞണ്ണങ്ങുക’ എന്ന വാക്കിന്റെ അർമ്മം എല്ലാ വായനക്കാരനും കിട്ടുമോ എന്നത് കവിയുടെ പ്രശ്നമേ യല്ല. ആവശ്യക്കാർ അനേകിച്ചു കണ്ണാട്ടും എന്നാണ് നിലപാട്. തന്റെ സമുഹം തലമുറകളായി ഉപയോഗിച്ചുതേണ്ടതിന്റെ മുദ്രവഹിക്കുന്ന ഈ വാക്കിനുപകരം വെക്കാൻ കവിക്ക് മറ്റാരു വാക്കും മതിയാകാതെവരു നോൾ ‘ഞണ്ണങ്ങൽ’ നൃായികരിക്കപ്പെടുന്നു.

‘മാറിടം മരയ്ക്കാതെ

കൊക്കുവെച്ചുടുത്താരു

നാരി ഞാനിരിക്കുന്ന

മച്ചകത്തത്തിച്ചേർന്നു (ആത്മീയ സൗന്ദര്യം) ഇതിലെ ‘കൊക്കുവെച്ചുടുക്കൽ’

‘പീഇ തുടക്കാൻ പാടിയുറക്കാ-

നാളില്ലാതെ, തല്ലിപൊട്ടിയ

കാലിൽവേദന തുക്കിരക്കാണ്ടു

നടന്നവനാണിക്കണ്ണപ്പൻ.

കത്തിരിവെച്ചിലിരും പേനു

മരിക്കും കുടുമ്പിലാരും തന്നെ:

മത്തൻ വളളി കണക്കേ കണ്ണ

വഴിക്കുപടർന്നു കണ്ണപ്പൻ.’ എന്നതിലെ ‘പീഇതുടക്കൽ’, ‘കത്തി ലിവക്കൽ’, ‘മത്തൻവളളിക്കണക്കേ കണ്ണവഴിക്കു’, പടരൽ, എല്ലാം നാട്ടുഭാഷയുടെ ഇടടുവെപ്പിൽ നിന്നു കവിതയിൽകൂടിപാർത്തവ തന്നെ.

‘കാളവേല’യിൽ

‘മുന്നണിക്കോമരം തുള്ളുനോൾ പ്ലണാര

ചെണ്ണമേൽക്കാലം മുറുകിവന്നു’.

‘പുത്തനായച്ചായം പുരട്ടിയ മോന്തയും

കൊന്പുമായ പൊന്തിവരുന്ന കാളേ,

പിന്നണിക്കോലങ്ങളൊന്നല്ല, രണ്ടല്ല

നിന്നെപ്പിന്തള്ളാൻ വരുന്നുവല്ലോ....’

എന്ന കാണിച്ചുതരുമ്പോൾ കവി ഉപയോഗിക്കുന്ന വാമൊഴിക്കുന്ന് നാട്ടിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള അർമസാഖ്യതകർക്കപ്പുറം വർത്തമാനരാജ്യക്കീയാവസ്ഥകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പുതിയ അർമതലങ്ങൾ തെളിയുന്നുണ്ട്. ‘തൈകര’, ‘മുന്നാണിക്കോമരം’, ‘പണ്ഡാരച്ചുണ്ടമുറുകുന്ന കാലം’, ‘വാലിയക്കാരായകാല്’, ‘ചായം പുരട്ടിയ മോന്ത’ തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾക്കുകൈ ഇങ്ങനെ പുതിയ കരുത്തുകിട്ടുന്നു.

ടട്ടുവിൽ:

‘ആളെഴാഴിഞ്ഞപ്പോളിളം നാട്ടുവെട്ടത്തു
വേലപ്പുറിസിലെപ്പാതിരാവിൽ
അവലുക്കുറ്റനും തെണ്ടപ്പുശുക്കളും
തിരുനാട്ടക്കുന്നിതു കാളവേല !’ എന്ന കവിത അവസാനിക്കുമ്പോൾ ഈ കെട്ടിക്കാഴ്ചയുടെ രാഷ്ട്രീയ പദ്ധാത്തലം പുർണ്ണമായി ‘മോന്ത’ പൂർത്തുകാട്ടുന്നു.
‘നേരമല്ലാത്തനേരത്തായ്
നഞ്ഞമക്കുട്ടിത്തൻകളി’
‘തിരഞ്ഞെവല്ലുതാവുമ്പോ-
ളാതുകംവേണ്ടതല്ലയോ?’
‘നഞ്ഞമക്കുട്ടി തീണാരി-
പുടുപ്പിൽ കുത്തിരിക്കവേ
എന്തുവല്ലായ്മ തേടുവാൻ’
‘വെറുക്കെന വെറുക്കെന-
മുലക്കണ്ണു കുറുക്കുമോ?’
‘പുറത്തുകാട്ടുവാൻവയ്ക്കാ
തൊള്ളിക്കാനരുതാതെയും
എന്നോപോക്കുനിതോമന !’
‘പൊട്ടിക്കാളി !മനുഷ്യമാർ
തമിൽത്തെതാട്ടാലശുഖിയോ?’

വ്യാകരണാഭാഷയുടെ അതിർവരദ്യകൾ ലംഘിക്കുന്നേടത്താണ് ‘നഞ്ഞമക്കുട്ടി’ എന്ന മുഴങ്ങിക്കേശൻകുന്നത്.

‘കോവിലില്ലാണണാരായുംവെച്ചവൾ;അവൾ
തുവിടുമെന്നിൽ കാരുണ്യം
എന്നു ധരിച്ചു;കണ്ണുമിഴിച്ചി-
ലെന്നും നേരെ കുത്തിച്ചി’. ‘കുട്ടപ്പൻ എന്ന കോമര’ത്തിൽ അക്കി തത്തതിൻ്റെ ഭാഷമാത്രമല്ല, ഗ്രവതിയെ ‘കുത്തിച്ചി’ എന്നും ‘രായുംവെച്ചവൾ’ എന്നും തനിക്കൊപ്പം നിർത്തി പുലയാട്ടുപറയുന്ന തന്മേഖലയും നാട്ടുമനസ്സിന്റെതാണ്. ‘ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ലോക’ത്തിൽ,

‘കുമ്പാളച്ചുറുക്കാണക്കീറിൽ

കുടി ‘പ്ലാവ്’പുറത്തിട്ടു’ നിൽക്കുന്ന പൊന്നുണ്ടിയെ കാട്ടിത്തരു സോം ഭാഷയ്ക്ക് വാമൊഴിയുടെ കുട്ടിത്തവും ഓമനത്തവുമാണ് കൈവരുന്നത്.

‘പായസം വീണ്ടും വീണ്ടും

വിളവിപ്പിച്ചു - ചെടി -

പ്ലാളവും വാരിക്കോരി

കുടിച്ചു പിന്നെ നമ്മൾ’ ‘മധ്യര’ത്തിൽ ആറ്റുതിന്റെ ചെടിപ്പിലേയ്ക്ക് വ്യാകരണ ഭാഷയുടെ മടുപ്പിൽ നിന്നും എററു ദുരമുണ്ട്.

‘രു കുറിച്ചുല് -

രു നാരത്തേപ്പ് -

ഞന്നുണ്ടിയ വക്കാർ -

നോരു കണ്ണിപ്പാത്രം -

രെടിമണ്ണവൾ! ’സംക്രമണ’ത്തിൽ ആറ്റുർ വരച്ച സ്ത്രീയുടെ ചിത്രം ഇരുപത്തണ്ണുവർഷമായിട്ടും നിറം മങ്ങാതെ നിൽക്കുന്നതിന്റെ കാരണം കവി തെരരണ്ണതട്ടുത്ത നാട്ടുമൊഴിയുടെ കരുത്തുതന്നെന. ‘കുറിച്ചുല്’, ‘നാരത്തേപ്പ്’ തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ കവി എടുക്കുന്നത് ഭാഷയിൽ നിന്നും, സംസ്കാരത്തിന്റെ ജൈവസ്ഥലരാകളിൽ നിന്നാണ്. ഇത്തരം വാക്കുകൾ വിളിച്ചുണർത്തുന്ന അർമ്മബോധങ്ങൾക്ക് തലമുറകൾക്കു പിരകിലേയ്ക്ക് വേരുകളുണ്ട്.

കവിത, നാട്ടുഭാഷയിൽ നിന്ന് കൊള്ളുക മാത്രല്ലോ, അഞ്ചാട്ടുകൊടുക്കുകയും പതിവുണ്ട്.

‘കപടലോകത്തിലാത്മാർമ്മമായൊരു
ഹൃദയമുണ്ഡായതാണോ പരാജയം’

‘അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാം
അതിനുമേലാകടക പോന്നാരുണ്’.

‘ചോരതുടിക്കും ചെറുകയുകളേ
പേരുകവനിപ്പിന്നങ്ങൾ’

‘വെളിച്ചം ദൃഃവമാണുണ്ടി

തമ്മില്ലോ സുവപ്രദം’ തുടങ്ങിയ മുത്തുകൾ കവിതയുടെ ചട്ടക്കു ചുലംപിച്ച് നാട്ടുകാരുടെ വാമൊഴിയിലേയ്ക്കു കുടിയേറിപ്പാർത്തിട്ടുണ്ടോ.

ഭാഷയെ നവീകരിക്കൽ എഴുത്തുകാരൻ്റെ ലക്ഷ്യമല്ലെങ്കിലും മാർഗം തിർച്ചയായും ആണ്. തനിക്കു പറയാനുള്ളത് നിലവിലുള്ള ഭാഷയുടെ ചട്ടക്കുട്ടിൽ ഒരുംബുന്നില്ലോ എന്ന ധർമ്മസങ്കടത്തിൽനിന്നാണ് ഒരാൾ ഭാഷയെ പൊളിച്ചെഴുതുന്നത്. രണ്ടുതരത്തിലാണ് ഈ പൊളിച്ചെഴുത്തു നടക്കുക. പഴയ കുമ്മായക്കുട് അടഞ്ഞതി മാറ്റി, വാക്കുകളെ പുതിയ ചേരു വയിൽ മാറ്റിപ്പടുക്കലാണ് രു വഴി.

‘പീറ ജീവിത വെറ്റിലയിനേൽ

നുറുതേച്ചീടും നിൻ പരിഹാസം’ എന്ന് വൈദഗ്ദാപ്രിജ്ഞി എഴുതു സോൾ ഇത്തരം ഒരു മാറ്റിപ്പട്ടകലാശ് നടക്കുന്നത്.

‘മറുപുച്ചടിചെന്നു തിന്നാതെന്ന്

കൊറ്റ നാട്ടിനുണ്ടിപ്പോഴേ മോഹം’ എന്ന് കവി, വാക്കുകൾ വിളക്കി ചേരുക്കുന്നോൾ ‘മറുപുച്ചടി’ ‘കൊറ്റനാട്’, ‘ചെന്നുതിന്നൽ’ തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾക്കാക്കെ. അതുവരെ ഭാഷയിലില്ലാത്ത അർമ്മം കൈവരുന്നു.

‘രഞ്ചിമല്ലുപുതച്ചുകിടപ്പ്

വീടാകടക്കെ മമജനം...’ എന്ന് ‘ബിംബിസാരെൻ്റ് ഇടയ്’നിൽ മരണാതെ രഞ്ചിമല്ലുപുതച്ചുള്ള കിടപ്പായി മാറ്റിപ്പറയുന്നോൾ ഇടയ്ക്കു ഭാഷയുടെ പരിമിതിയെ മുറിച്ചു കടക്കുകയും, ഭാഷ നവീകരിക്കപ്പെടുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. വ്യാകരണ ഭാഷയിലെ ഉപയോഗിച്ചു തേണ്ട പ്രയോഗങ്ങൾക്കും വാക്കുകൾക്കും പകരം വായ്മമാഴി സന്പത്തിൽ നിന്നു പുതിയവ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് രണ്ടാമതെത്ത വഴി. ഇങ്ങനെ പരസ്പരം കൊണ്ടും കൊടുത്തും മാത്രമേ നാട്ടുഭാഷയ്ക്കും വ്യാകരണഭാഷയ്ക്കും നിലനിൽക്കാനാവു. നാട്ടുകാർക്കും സാഹിത്യകാരനുമെന്നതുപോലെ തത്തനാ.

ചില പ്രത്യേക നാടുകളിലെ പ്രത്യേക ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ വാമൊഴി മാനുമെന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും, സംസ്കാരത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളായി ഉയരത്തിക്കെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നോൾ മറുപിലരുടെ വാമൊഴിപ്പങ്ങൾ അപരിഷ്കൃതവും, സംസ്കാരശൈലന്തരയും, വസ്ത്രത്തേടുമായി പുഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന സമീപനരിൽ ഭാഷയിലെ സവർണ്ണ മേധാവിത്തമാണ്. ജാതിയിൽ താഴ്ന്ന വകന താട്ടുകുടാത്തവനും അയിത്തകാരനുമായി മാറ്റി നിർത്തിയിരുന്ന ശീലങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഇന്ന് രൂപം മാറി പ്രത്യേകജപ്പെടുന്നതുകാണാം.

‘പോകോളു...’ എന്ന് പറയുന്നോഴും ‘പോയ്ക്കോളി...’ എന്ന് പറയുന്നോഴും വ്യാകരണഭാഷയ്ക്ക് തേയ്മാനം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ തേയ്മാനം മാനുസ്നേതും രണ്ടാമതെത്ത അക്ഷരശൈലന്തരയ പ്രാകൃതത്തേൻ്റെതുമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ വള്ളുവനാടൻ ശൈലി സിനിമയിലും നാടകങ്ങളിലും ദുരദർശനൻ സീരിയലുകളിലും ആദർശ നായികാനായകർമ്മാരുടെ ഭാഷയായും കേരളത്തനിമയായും കൊണ്ടാടപ്പെടുന്നോൾ മലപ്പുറത്തോ കോഴിക്കോട്, വടക്കരയിലോ, കുറ്റംകുളങ്ങോ, തിരുവനന്തപുരത്തോ ഉള്ള സാധാരണകാരുടെ വാമൊഴികൾ പുഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും കളിയാക്കപ്പെടുകയും, ഭാഷയിലെ പാപമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് വള്ളുവനാടൻ ശൈലിയുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്തവർപ്പോലും കുതിമമായും പലപ്പോഴും തെറ്റായും ആ ശൈലി അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇല്ല എന്നതിന് വള്ളുവനാട്ടുകാർ ‘ഇല്ലു...’ എന്നു പറയും. പക്ഷേ, അല്ല എന്നതിനുപകരം ‘അല്ലു...’ എന്നു പറയാറില്ല. പല സിനിമയിലെയും സീരിയലീലെയും

മാത്യകാ നായകന്മാർ വള്ളുവനാടൻ ഭാഷയുടെ ചായ്വായി ‘അല്ലോ’ എന്നു പറയുമ്പോൾ സത്യത്തിൽ വല്ലാതെ അരോചകമായി തോന്നാ രൂണ്ട്.കോഴിക്കോട്ടോ, മലപ്പുറത്തോ, കല്ലുരോ ഉള്ള വിദ്യാസന്ധനർ പോലും പൊതുസമ്പദങ്ങളിൽ വെച്ച് തങ്ങളുടെ നാട്ടുമെംബി പരിയാതിരി ക്കാൻ പാടുപെടുന്നു.വിട്ടിലും നാട്ടിലും പറഞ്ഞു ശിലിച്ച ഭാഷ, ലൈംഗിക രോഗംപോലെ ഒളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. തന്തായ ഭാഷയും ജീവിതത്തിന്റെ തനിമയും കുറുമായി മാറുമ്പോൾ കൃതിമമായ വ്യാകരണഭാഷയിൽ സംസാർഖാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് ജീവബൈചതന്നുമുള്ള ഭാഷയോടൊപ്പം ചെത്തന്നുവും തനിമയുമുള്ള ജീവിതവും നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

വള്ളുവനാടൻ ഭാഷ നന്നല്ല എന്ന് ഇപ്പറിഞ്ഞതിനർമ്മില്ല. ഓരോ വാമൊഴിക്കും അതിന്റെതായ കരുത്തും സ്വന്നരുവുമുണ്ട്. ഓരോ വാമൊഴിയും പ്രത്യേക തരത്തിലാകുന്നത് പല കാരണങ്ങളും കൊണ്ടാണ്. കാലാ വസ്തു, ഭൂപ്രകൃതി, ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതി, തൊഴിൽ, മറ്റൊഴകളും ജനവിഭാഗങ്ങളുമായുള്ള സ്വന്നം തുടങ്ങി ഭാഷകളെ വേർത്തിക്കുന്ന ലൂടു കണങ്ങളിൽ വരുന്ന നേരിയ വ്യതിയാനങ്ങൾ വരെ നാട്ടുഭാഷകളുടെ വേർത്തി റിവുകൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ട്. ഒരു വാമൊഴി രൂപവും ജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന കുറുമോ പാപമോ അല്ല.വല്ലതും ചെറുതുമായ പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ സ്വതന്ത്രനിലനിൽപ്പുപോലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് ഭാഷയ്ക്കുള്ളിലെ വാമൊഴി വ്യത്യാസങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പും.

എൻ്റെ വിട്ടിലും നാട്ടിലും പറയുന്ന ഭാഷയാണ് എന്നിക്കു ശരി എന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കും ആത്മാഭിമാനത്തിലേയ്ക്കും ഓരോ ദേശ കാരനും ഉയരാൻ കഴിയണം. അതോടൊപ്പം എല്ലാ പ്രാദേശിക ഭേദങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്ന വിശാലമാനം ഭാഷ നിലനിർത്തുകയും വേണം. അപ്പോഴേ, മാതൃഭാഷയുടെ ഇനിപ്പ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനും രചനകൾക്കും കരുതേതക്കു.

68 - 10 പേജിൽ നിന്ന് തുടർച്ച

എന്നതാവാം ടീച്ചറുടെ പല പുസ്തകങ്ങളുടെയും നില. എക്കിലും ഈ പുരസ്കാരം ലഭിച്ചതിൽ ടീച്ചർക്കുള്ള ചാരിതാർമ്മധൈ ഒന്നു വേറെ തന്ത്രങ്ങളാവും എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. തന്റെ ആചാര്യരും അനുസ്മരിച്ചു എന്ന ഭാവബന്ധം ഈ പുരസ്കാരത്തെ അതിന്റെ ഭേദത്തിനും മുല്യത്തിലും എത്രയോ ഉയരെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ടാവണം.

ആനുഷംഗികമാവാം എന്നാലും വേരൊരു ചാരിതാർമ്മധൈ കുടിസ്പർശിച്ചുകൊള്ളുക്കേ: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടാണ് ഈ പഠനഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. എൻ. വി. യു.ടെ പ്രിയപ്പെട്ട ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പുസ്തകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഈ അവാർഡും നേടുന്നത് ഇതു നടാടുന്നതാണ്. ഒപ്പിത്യാസങ്ങളുടെ ഇതു ആകസ്മികമായ സന്നിവേശത്തിൽ സന്തോഷിക്കുകു.

സാംസ്കാരിക രംഗം

‘ഇന്ത്യാ ഗവർമെന്റിന്റെ സമുന്നത ബഹുമതികളിലൊന്നായ ‘പത്മശ്രീ’ പുരസ്കാരം ലഭിച്ചതിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾക്കു കയും അനുമോദിക്കുകയും ആണെല്ലോ. സന്ദേശം. പക്ഷേ, ഈത് വ്യക്തി പരമായി എനിക്കു ലഭിച്ചതാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. ആര്യവൈദ്യ തിന്നുള്ള അംഗീകാരമാണിൽ. ഞാൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സ്ഥാപന മായ ആര്യവൈദ്യശാലയ്ക്കുള്ളതാണ്. എൻ്റെ അഫ്മാൻ വൈദ്യരത്നം പി.എസ്.വാരിയരുടെ ദീർഘവീക്ഷണത്തിനുള്ളതാണ്. എനിലുംടെയായി ഈ ബഹുമതി എന്നതിലുള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യം മാത്രമേ എനിക്കുവകാശ പ്രേക്ഷിക്കുള്ളൂ. പക്ഷേ, എൻ്റെ നാട്കാരും പഞ്ചായ അധികാരികളും പാർപ്പമുഖരും ചേർന്നൊരുക്കിയിട്ടുള്ള ഈ സദസ്സിൽ എനിക്കു പറയാനുള്ളത് മറ്റാരു കാര്യമാണ്. ഫെബ്രൂവരിമാസം കഴിഞ്ഞാൽ, ഇവിടെ സാധാരണക്കാരൻ കുടിക്കാൻ വെള്ളമില്ല. ഈത് വർഷങ്ങളായി ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന ദുരിതമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ എനിക്കുന്നു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ആര്യവൈദ്യശാലയ്ക്കുന്നു ചെയ്യാൻ കഴിയും? നമുക്കുന്നു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ഗവർമെന്റിന്നിന് റിടയർ ചെയ്ത ചീഫ് എൻജീനീയർ ടി.എൻ.എൻ ട്രാൻസ്പ്രോട്ടോടുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് ഞാനിക്കാരു തത്തിൽ; നേരത്തെ തന്നെ. അദ്ദേഹം ഇവിടെത്തെ കുടിവെള്ളപ്രസ്തം പരിഹരിക്കുന്നതിന് വിശദമായ ഒരു പരിപാടി ഉണ്ടാക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു നടപ്പാക്കുന്നതിൽ നമ്മുക്കുന്നു ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്നാണ് ആലോചനക്കേണ്ടത്. ആര്യവൈദ്യശാലയുടെതായ പക്ഷ വഹിക്കാൻ സദാ ഒരുക്കമൊണ്ട് എന്നും എടുത്തു പറയുടെ’.

പത്മശ്രീ ലഭിച്ചതിൽ അനുമോദിക്കുന്നതിനു ചേർന്ന ഒരു പൊതു യോഗത്തിൽ ഡോ.പി.കെ.വാരിയരുടെ മറുപടി പ്രസാംഗത്തിന്റെ രംഗം ചുരുക്കം. നാട്കിന്റെ യോഗക്ഷമതയ്ക്കിൽ ഭത്തഗ്രാമമായ ഒരു വലിയ മനസ്സ്, ഈ വാചകങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ തുടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. സ്വപ്രയത്നവും സ്ഥിരോസ്താഹവും ദീർഘവീക്ഷണവും മാത്രം കൈമുതലായി ഒരു മഹാസ്ഥാപനം പട്ടംതുയർത്തി, അതപ്പാടെ ചാരിറ്റബിൽ ട്രസ്റ്റുകൾ നാട്കിനു നല്കി കട നു പോയ ഒരു മഹാ പുരുഷന്റെ പിൻഗാമിയാണെന്ന് ഡോ.പി.കെ.വാരിയർ. നാട്കിന്റെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തിൽ, രോഗാതുരരായി തന്റെ മുന്നിലെത്തുന്ന പതിനായിരഞ്ഞളുടെ കാര്യത്തിലെപ്പാലെ തന്നെ, ഒരു പക്ഷേ, അതിലുമു പതിയായിസദാ ജാഗ്രതകമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ്. തനിക്കു ലഭിച്ച പത്മശ്രീ പുരസ്കാരം, താൻ വ്യാപരിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര ശാഖയ്ക്കു ലഭിച്ചതാണ്, താൻ നയിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തിനുള്ളതാണ് എന്ന വിനയാൽ രേകം; ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഒരുനിയും കുറിക്കുന്നു. സഹ്യദയ ലോകം അദ്ദേഹത്തെ അകമ്മഴിഞ്ഞ് ആരാരിക്കുന്നോൾ, അദ്ദേഹം ‘കവനക്ക മുൻ’യുടെ ശുഭകാംക്ഷിയുമാണെല്ലോ എന്നോർത്ത് തങ്ങളിലിമാനിക്കുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലുമുള്ള ശുഭിയും ആർജവവും നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന് മാതൃകയാവേണ്ടതാണ് എന്ന് തിരിച്ചിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

പത്രാധിപർ

കവനക്കാരി

കവിയുത്തരങ്ങൾ

എ. സി. ശൈലീ

ഒന്ന്

എന്താണ് കവി എന്ന ചോദ്യത്തിന് ദ്രവാക്യത്തിൽ ഉത്തരം പറയരുത്. കാലാതിരുന്നും അപർമിതനുമായ വ്യക്തിയെന്ന കവിസങ്കല്പനത്തെ തകർത്ത് കാലാന്തരങ്ങളിൽ പരിഞ്ഞാമവിധേയമാകുന്ന കർത്തുതങ്ങളായി വ്യവഹാരരൂപമായി കവിയെ തിരിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യാധീനമായ ഭാഷാ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ചില പുനരേകീകരണങ്ങൾ നടത്തുകവഴി വേരൊരു ക്രമം നിർമ്മിക്കാനുള്ള ശ്രമം കവിപക്ഷത്തുനിന്നുണ്ട്. മറ്റു കർത്തുതങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി കവി ആ വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ഉള്ളൂട്ടു ഭിൽ നിന്നു പുറത്തുകടന്ന് സത്രപ്പ വ്യക്തിയാവുന്നില്ല. പബ്ലിമേവലാ വ്യാപിയായ ഒരു പശ്ചാത്തലമായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ട് കവി സമൂഹത്തിലും സംസ്കൃതിയിലും വ്യവഹാരത്തിനുള്ള പദ്ധതിയെ കാട്ടിത്തരുന്നു. കവി അങ്ങനെ ഒരു വ്യവഹാരോത്പന്നമാകുന്നു. വെവരുഖ്യങ്ങളുടെ ഒരു അശാന്തി മൺഡലവും.

പ്രയുർ കോളേജ് യൂനിയനും കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയും ചേർന്ന് നടത്തിയ സാഹിത്യ കൂന്ന്, പ്രയുർ ബ്ലോക് പബ്ലായൽ ജനകിയാസുത്രണ സാംസ്കാരിക വിഭാഗത്തിന്റെ കവിതാകൂന്ന്, കാവുസായി സ്റ്റ്രീസ്റ്റേ ബിഡിന കവിതാ കൂന്ന്-കണ്ണുർ ജില്ലയിൽ കഴിഞ്ഞ മാസങ്ങളിൽ നടന്ന കൂന്നുകളിൽ കവിക്കേന്തിമല്ലാത്ത വിചാരങ്ങൾക്കാണ് ആക്കം കിട്ടിയത്. പ്രത്യേകിച്ച് നാടൻ പാട്ടുകൾക്ക്, അനുഷ്ഠാനകലകൾക്ക്, അജന്താതകർത്തുതങ്ങൾക്ക്. ഈതു പക്ഷേ പ്രസക്തമാകുന്നത് കവിയെന്ന വ്യക്തിക്കുവേണ്ടി അനേകിക്കാതെന്നെന്ന ആവ്യാനങ്ങൾ, ക്രമകൾ, മഹാകാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ തുടങ്ങിയ നിർമ്മിക്കലെ അംഗീകരിക്കുകയും മഹത്ത്വപത്കരിക്കുകയും വിതരണം ചെയ്യുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്ന പഴയകാലത്തിലേതെന്നതുപോലെ, മറിച്ച്, ചെന്നാപ്രവർത്തനത്തെ - സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെയും ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിന്റെയും രൂപത്തിലുള്ള വർത്തമാന വ്യവസ്ഥിതിയെ-ജനാധിപത്യവത്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമമെന്ന നിലയിലാണ്. സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെയും വ്യക്തിവത്കരണത്തിന്റെയും പിതൃദായക്രമത്തിന്റെയും സന്ദർഭങ്ങളിലാണ്., കവിതയുടെ താവഴികളിലോന്നുമല്ല കവിയാർ എന്ന ചോദ്യമുയർന്നത്; ഭാഷയ്ക്ക് എഴുത്തച്ചുനുണ്ടാകുന്നത്, വടക്കൻപാട്ടുകൾ രചിച്ചതാർ, ആരായിരുന്നു കാളിഭാസൻ, ഷയ്ക്കപ്പചയർ എന്നിങ്ങനെ ചോദ്യമുയർന്നത്. ഈ ചോദ്യാത്മരവേളയ്ക്കുമുന്ന്, അധ്യാനിക്കുന്നവരുടെ ഏലേസകളിൽനിന്നും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭധനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രാണരക്ഷാശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നും തന്നെയായിരിക്കണം കവിതയുണ്ടായത്.

രണ്ട്

വയലുകളിലും പണിശാലകളിലുമാണ് കവിതയുടെ ചതീത്രം തുടങ്ങുന്നത്. എഴുത്തു പരികാരത്വവർ നിർമ്മിച്ചതും ചുണ്ടുകളിൽ നിന്ന് ചുണ്ടുകളിലേയ്ക്ക് പകർന്ന് നിലനിൽക്കുന്നതുമായ നാടൻപാട്ടുകളാണ് ഏറ്റവും വലിയ കാവ്യസമാഹാരമാവുക. എഴുത്തച്ചുതിന്തനിന്ന് മലയാളകവിതയുടെ ചതീത്രം തുടങ്ങുന്നവർ ഈ കാവ്യപ്രഭാവത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നവരാണ്. നാടൻ കാവ്യങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടാതെ പോയത് അവയുടെ സ്രഷ്ടാക്കു ഒരു കുറ്റം കൊണ്ടല്ല; വ്യവസ്ഥിത തീയുടെ ക്രൂരതകാണംണ്. ചാതുർബർഖണ്യവ്യവസ്ഥ അവരെ അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവരാകി. വേദങ്ങൾ ശ്രവിക്കാൻ വരേണ്ടുവർഗ്ഗത്തിനേ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതിനെ ലംഘിച്ചവരുടെ ചെവിയിൽ ഈയും ഉരുക്കി ഒഴിക്കുമെന്നത് ഒരുക്കാലത്തെ യാമാർമ്മമായിരുന്നു.

മതിലേരിക്കനി എന്ന മനോഹരകാവ്യം ഉറന്നൊഴുകിയ ഫുദയ തനിക്കേൾ ഉടക്കയ്ക്ക് അത് പകർത്തിവെയ്ക്കാനായില്ല. പുപോലുതിരുന്നു കണ്ണിൽ എന്നും പെണ്ണിക്കേൾ കണ്ണ് കണ്ണാടിയുടെ മിന്തപോലെയാണെന്നും മുക്ക് എളളിക്കേൾ പുപോലെയാണെന്നും ഒക്കെ ഇളം വാഴക്കു സുപോലെയാണെന്നും കഴുതൽ ശാംഖ് കടങ്ങപോലെയാണെന്നും പാടിയൽ നിരക്ഷരായ കവികളാണ്. അമ്മുക്കുടിയെ വർണ്ണിച്ചേൻ ഉമ്മതും കാവിലെ പുരംപോലെ എന്നാണ്. എടി പെണ്ണ്, എളളം കന്നാഡി, എളളുക റബി എവിടെചുന്നാട്ടം പരിച്ചു എന്നാണ് ആ കവികളുടെ ചോദ്യം. സർവകലാശാലകളിലും കവിതാക്ക്യാനുകളിലും ഇന്നും പരിപ്പിക്കുന്നത് 'മനവേദാവിളങ്ങുന്നു....' തന്നെ. വ്യവസ്ഥക്കെതിരെ പോരാടി പുരോഹിതക്കോട്ടി തീയിലിട്ടുകൊന്ന ചാർവാകക്കേൾ രക്തസാക്ഷിത്വത്തെ വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിച്ചു കുറിപ്പും ശ്രീകുമാർ

എം.എം.സചീദനൻ മുന്നു ക്യാമ്പുകളിലും നാടൻപാട്ടുകാരനായി. ദറയ്ക്കല്ലു, പറ്റം ചേർന്ന്, താളം പിടിച്ച്, പാംബേജങ്ങൾ വരുത്തിചൊല്ലി. അച്ചടക്കമുള്ള അനുസരണക്കൂട്ടിയല്ല കവിത, ഭാഷയിൽ നടത്തുന്ന അച്ചടക്കരഹിതമായ പ്രവർത്തനമാണ്. ചെണ്ടപാലിക്കുന്നവൻ സാധകം ചെയ്യുന്നപോലെ ഭാഷയെ ചെണ്ടകൊട്ടിക്കാൻ കഴിയണം. എത്രയോ വർഷം കഠിനാധാരം ചെയ്താലേ ചെണ്ടകൊട്ടാനാകു. കവിതയെഴുത്തും നിരന്തരമായ ഭാഷാസാധകത്താലേ സ്വായത്തമാക്കാനാകു. തന്ത്ര പഴയതാഴ്ചകളുടെ തനിയാവർത്തനമല്ല. ഉടഞ്ഞുകൊട്ടുകയാണ് ചെണ്ടയിലെ ക്രിയാമുകളും കവിതയിലേയും-അതിന് മുൻചിട്ടവട്ടങ്ങൾ പരിച്ചു മതിയാകു.

പയ്യന്നുർ കവികളുടെ കവിതകളിൽ പയ്യന്നുർഭാഷയില്ല. കേരളപാഠവലിയുടെ കേവലഭാഷയിലല്ല കവിതയെഴുതേണ്ടത്. പയ്യന്നുർഭാഷയിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും ജീവിക്കുന്നവർ താന്താജീളുടെ ഭാഷ പിടിച്ചേടുതുപയ്യോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മൃന്ത

ജാതിയുടെയും ഭാഷയുടെയും പ്രദേശത്തിന്റെയും പേരിൽ വിഭിന്നചേരിയിൽ നിൽക്കുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഓന്നിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണാടിയായി

സാഹിത്യം മാറിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു പകേഷ പെണ്ണെഴുത്ത്, ദലിൽ സാഹിത്യം തുടങ്ങിയ വകയേഡങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നു. ആത്യന്തികമായി സാഹിത്യം ഒന്നേയുള്ളൂ. സിൽക്കു സ്ഥിതയെക്കുറിച്ച് കവിതയെഴുതിയതിൽ തെറ്റില്ല. എഴുതുന്നത് സാഹിത്യമാകണം. അത് അനുഭവവേദ്യമാകണം. എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും അനുഭവങ്ങളുണ്ട്. ഈ അനുഭവത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് കവി. എത്ര കവിതകളും കാവ്യാസാധകരുമുണ്ടാ അത്രയും നിർവ്വചനങ്ങളും കവിതയ്ക്കുണ്ടാകും. കവിത ജീവിതത്തിൻ്റെ സുക്ഷ്മാനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരമാണ് ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളുകാടിന്.

കെ.സി.ഉമേഷ് ബാബുവിൻ്റെ ഇടപെടൽ കവിതയെ കാഴ്ചയിൽ നിന്ന് കാഴ്ചപ്പൂടിലേയ്ക്ക് തിരുത്തി. സക്കിർഞ്ഞമായ ജീവിതവ്യാപാരത്തെ ലളിതമാകി തോന്തിപ്പിച്ചും സാമുഹിക ജീവിതത്തിലെ ബൈരുഖ്യങ്ങളെ മറച്ചുവെച്ചും ജീവിതത്തെ അതിസാഭാവികമാകി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളാണ്. ധനി എന്നു പറയുമ്പോൾ അദാനി എന്നു കേൾക്കുന്നത്, ഭാഷാവ്യവഹാരത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാലാണ്. വായനയും അതിൽനിന്ന് രൂപപ്പെട്ടുന ചോദ്യങ്ങളും വ്യക്തിപരമായിതോന്നാമെ കില്ലും അതിലെങ്ങുന്ന സാമുഹികതയാണ് അതിൻ്റെ സ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. വർഗ-ലിംഗ-വർണ്ണ പക്ഷപാതങ്ങൾ വായനയിൽ വരുന്നുണ്ട്.

നാല്

കവിതയ്ക്ക് പ്രസാധകരിന് കുറിവാണ്. വിറ്റഴിയുന്നത് നോവലാണ്. ഏകില്ലും കവിതകളുംപുടുക്കതനെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അയുപ്പപ്പണികരും കെ.ജി.എസ്സം തൊട്ട് വളരെപ്പോർ കവിതയെ പ്രശ്നവത്കരിച്ചുകൊണ്ട് രംഗത്തുണ്ട്. പുതിയ കവിത പുതിയ കവികൾ മാത്രമെഴുതുന്നതല്ല. ഭാഷാ പോഷിണിയിൽ ഒളപ്പമെല്ലായെഴുതിയ ഭിത്തിയിലോരു ചിത്രവും മാധ്യമം വാരികയിൽ കവിത ബാലകുഷ്ഠണാം എഴുതിയ 'ഉത്തരാധ്യനിക ജാത കവും' പുതിയ കവിതകളാണ്. പ്രമേയത്തിന്റെയും ആവിഷ്കാരത്തി ന്റെയും പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തത് എ.വി.പവിത്രൻ.

ഇ.പി.രാജഗോപാലൻ കവിതയുടെ വർത്തമാനത്തെ വിമർശിക്കുകയാണുണ്ടായത്. കവിത ജീവിതത്തിൻ്റെ അവധിവമാണ്. ലോകത്തിന്റെ നാമകരണമാണ് കവിത. പുതിയ കവികൾ സമകാലീന കവിതകൾ മാത്രം വായിച്ച് കവിതയെഴുതുന്നു. പോപ്പിൽന്റെ 'ദ റെയ്പ് ഓഫ് ദ ലോകി'ലെ "ruffs,powders, patches,bibles, billets-doux", എന്ന പട്ടിക, 'പസാക്കിൻ്റെ ഇതിഹാസത്തിലെ ശേവത്തിൽ, പ്രിൻസ്, തിരുവകുളം, റിൽക്കേ, മുട്ടത്തു വർക്കി, ബോദ്ദലേർ' എന്ന ഒന്നാല്പുടി, 'ബംഗാളി'ലെ 'കലം ചട്ടി അരക്കള്ള് പത്തായം'- പട്ടിക തുടരുന്നു. പുതിയ കവികളും ഈ പട്ടിക ജാതിയിൽ ചേരുന്നു! ഇതിന്റെ പരക്കെയുള്ള സാന്നിധ്യം കാവ്യനിർമ്മാണത്തിൻ്റെ മറ്റു വിദ്യകൾ കണ്ണറിയാൻ ക്ഷേഖിക്കാത്ത കവികളെയാണ് ബൈളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ആത്മവിചാരണയുടെ ഫോർമൂല, ദൃശ്യമാലികവാദം, പരസ്യഹൈക്കൂകളുടെ പെരുക്കം, ലിറിക്കൽ സഭാവമുള്ള കവിതകളുടെ കച്ചവടക്കണ്ണ് തുടങ്ങിയവയും പഴയ വ്യത്തംപോലെ പുതിയ കവിതകളുടെ സാധ്യത യേക്കാൾ സാധ്യതയാണ് കാണിച്ചുതരുന്നത്.

ശേഷം 97-ാം പേജിൽ

നഗരകവിത - 98

കവിതാസമിതി, മുംബൈയ്. വില: 50 രൂപ

കവിതയെ ഗൗരവപൂർവ്വം സമീപിക്കുന്നവർലേയ്ക്ക് നഗരകവിത യുടെ സ്വപദങ്ങൾ സംക്രമിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യപ്രവ്യാപനത്തോടെ താണ് മുംബൈയിലെ കവിതാ സമിതി പ്രവർത്തകർ ഈ പുസ്തകം അവ തരിപ്പിക്കുന്നത്. ‘പുഴുവള്ളെത്തെ കാട്ടുമരുതിന്റെ കടപുഴകി നർമദയുടെ നീർച്ചുചിറയിലേയ്ക്ക് തലകുത്തി വീണപ്പോൾ, വെള്ളിലയുടെ പുസ്തക താളുകൾക്കും, മണ്ണിരയുടെ സപ്പനപേടകങ്ങൾക്കും ഒപ്പ് നാട്രോഡി പോലെ ചിന്നിച്ചിതരുന്ന മരുതിന്റെ കുറുക്കിലുകൾ’ ചുണ്ടിക്കൊടുവോൾ, പി.ബി.ഹൃഷികേശരൻ ‘ടട്ടാസൈസ്കീസ്’ എന്ന കവിത പുസ്തകം ക്ഷേത്രത്തിലാണ് അടിവരയിടുന്നത്. ‘വാസനസോപ്പിട്ടുകൂളിച്ചു, ബുൾഡൈസും ചികൻസുപ്പും കഴിച്ചു, കൊച്ചുമമാരുടെ അടിവയർ പറ്റിക്കിട കുന്ന തരവാടികളായ പട്ടി’ കളിൽനിന്ന് തെരുവുപട്ടികളെ വേർത്തിരിക്കു കയാണ് തിലകരെ കവിത. ‘വെയിലുചായുന്ന നേഥാക്കുമാർക്കറ്റിലെ ഹര ഗണിഷ്ഠം പെറുകിക്കളിക്കുന്ന’ കപടബുദ്ധികൾക്കും, അന്വാനി സപ്പന ഞങ്ങൾക്കും പുതിയ വിപ്ലവ കോർപ്പറേറ്റ് ബോധികൾക്കും ഒപ്പ്, ചെളിയും ഓർമയും വർണ്ണപ്രവപ്പണവും ഇംപിടപ്പിച്ച വാസനയുമായി ‘ഹോളി യാത്യ.....ഹോളിയാത്യ.....’എന്ന് പിരുപിരുക്കുന്ന സന്ദരം സത്രത്തെ തിരിച്ചിയുന്നു, ഉഴവുർ ശരിയുടെ കവിത. കുട്ടുകാരരെ കണ്ണുകളിലെ തിളക്കം ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് സ്വപ്നശത്രിനു കൊതിച്ചു, സ്വന്നഹത്രിനു ഭാപിച്ചു, കൊമത്തിനു യാചിച്ചു വളരുന്നതും, ഒടുവിൽ വെറുപ്പുമുടി തനിക്കാരുമ ഖാതായ അകലുന്നതും നോക്കി നിൽക്കുവോൾ പ്രണയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാലാതിത്സത്യതിലാണ് ലക്ഷ്മിയുടെ കവിത തൊട്ടുനിൽക്കുന്നത്. മുപ്പത്തിമുന്ന് മലയാളകവിതകളും പത്ത് അനുഭാഷാ കവിതകളുടെ മലയാള വിവർത്തനവും ‘കടലിൽ തങ്ങിയ കാത്തഭൂമി’ (ഇ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ) ‘മലയാളഭാഷയുടെ ഭാവി’ (ചെറിയാൻ ചെറിയാൻ) ‘ഉത്തരാധൂനികത - ഒരു നിയോ കൊള്ളാണിയൽ അനുഭവസാക്ഷ്യം’ (ജയൻ കെ.സി) തുടങ്ങി ഏഴുംബന്നെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്താണ് നഗരകവിത - 98

‘രചനകളെല്ലാം ഉന്നതനിലവാരംപുലർത്തുന്നവയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നില്ല’ എന്ന ആമുഖപരാമർശം വെറും ഭാഗിവാക്കല്ലേൻ ഇതിലെ പല രചനകളും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തും. എക്കിലും, ഉന്നത നിലവാരംപുലർത്തുന്ന ചില രചനകളെല്ലാം ഇതിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ടെന്ന കവിതാസമിതി പ്രവർത്തകരുടെ ശ്രമം സാർമ്മകമായിട്ടുണ്ട്.

ചതുരംഗം - ഉഴവുർ ശശി

വിതരണം: മർബൻ. വില : 35 രൂപ

ശക്തമായ നിലപാടുകളുള്ള കവിയാണ് ഉഴവുർ ശശി. ‘പുലർകാല ന്യൂഡിൽസ്, അലക്കിത്തേച്ച വാർത്ത, ആസക്തിയുറും തലക്കെട്ട്, ഷണ്യികൾച്ച കാഴ്ച, കിച്ചൻിൽ കോപ്പാൻ നിറയക്കുന്ന മണി, ഏട്ടിൽ പശുവിനെ മേയ്ക്കുന്ന ഡായി, എല്ലാ ഗൈയ്മിലും സസ്യി ചൊല്ലി ജയി

കുന്ന കമ്പ്യൂട്ടർ, ഇഞ്ചിൽനെറ്റിൻ ഹസ്തിനപുരി, പൊട്ടിക്കാത്ത പെപ്സി ടിനുകൾ, അരയിൽ പുല്ലിംഗത്തിന്റെ വാൾ തുടങ്ങി ഒരുപാട് ദൃശ്യങ്ങൾ ശശിയുടെ കവിത നമുക്കുമുമ്പിൽ വരച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ദൃശ്യങ്ങളിൽ, നിന്ന് കവിയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി വായന കാരം ആരോടും ചോദിക്കാതെ കണ്ണത്താം. പ്രചാരണ തന്റെ ഒരു ദിവസം സുക്ഷമമായ ബോധവാം എങ്ങനെന്നയാണ് ജനബോധവത്തെ ഉടച്ചുവാർക്കുന്നത് എന്നും, എങ്ങനെന്നയാണ് മാധ്യമങ്ങൾ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ജനവിരുദ്ധ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടിക്കാടുപൂക്കാരായി വർത്തിക്കുന്നത് എന്നും വിശദിക്കിക്കുകയാണ് ‘ദൃത്’ എന്ന കവിത. ദൃശ്യബന്ധിംബങ്ങളുടെ ആവർത്തനമായി ‘ദൃത്’ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുവോൾ, അറിയാതെ കവിയും ഈ ബോധവത്തെ പ്രത്യേകിൾ ഇരയായിപ്പോകുന്നത് വായനകാരൻ്റെ കല്ലിൽപ്പെടാതെ വയ്ക്കുന്നത്.

‘താൻ താൻ നിരന്തരം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ

താൻ താനുഭവിച്ചിട്ടുകുന്നേ വരു’

എന്നാണ് പഴയ കാട്ടാളനോട് ഭാരൂപരിഞ്ഞത്. അത് സത്യവുമാണ്.

‘നിങ്ങൾ സ്വപ്നാശിസർച്ചെയ്യുന്ന ഫ്രോഗ്രാഫുകൾ

ഞങ്ങൾതന്നെ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്’ എന്ന നിലയാണ് പുതിയ കാലത്തിന്റെ ധർമ്മംക്കടം.

‘അച്ചനപ്പുപ്പരോതി

വീട്; മുല്യാതീത സ്വത്ത്;

പ്രകൃതിതൊടുചിയും

ആശാസത്തിന്റെ നീഡിം

മല്ലും മരവുമായി

വീട് കണ്ണനോതിയോർ.....’

ഗുഹയും ഏറുമാടവും ഉപേകഷിച്ച് മനുഷ്യൻ തരവാട്ടിൽ എത്തിയ തിന്റെ പിറകിൽ ഇങ്ങനെന്നയാരു പ്രത്യയശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു.

‘കോൺക്രീറ്റിന്റെ ചുടല്

ഒറ്റവാതിൽ നടക്കം’ പണിയുന്ന പുതിയ കാലത്തിന്റെ കമ പറയുന്നു ‘മെല്ലാറ്റ്’ എന്ന കവിത. ‘ഉഷ്ണശൈത്യരണ്ടിൽ കാറ്റും സുരൂനും തേടി വീടുവിട്ടു പോയവർ’ എങ്ങനെന്നയാണ് ‘തീപ്പ്രേട്ടിയിൽ കണ്ണത്തിയ തീപ്പാഷാണമേടകളിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചെത്തിയത് എന്ന് ഏറ്റവും കുറുകിയ വാക്കുകളിൽ ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് ഈ കവിത. മുപ്പത്തിയെട്ടു കവിതകളുടെ ഈ സമാഹാരത്തിന് അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്നത് തിലകനാണ്.

ആദ്ദേഹം - വസ്ത്രം

ഡി.സി.ബുക്ക്‌സ്, കോട്ടയം. വില: 75 രൂപ

ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അദ്ദുശ്യമായ ഒരു തീച്ചുള്ളയിൽ വെന്നെല്ലായുന്ന നഞ്ചമയുടെ കമ പറയുകയാണ് ‘ആദ്ദേഹം’.

‘ഇളം കുല ഒന്നോ...!’

‘ഇളം കുല രണ്ടോ....’

‘കരിക്കുകൾക്കു പുറകെ മച്ചിങ്കർ ഭൂമിയിൽ വിണ്ണുതെറിച്ചു. പിന്നെ കുരുതേതാലകഴഞ്ഞുകൾ. പടിഞ്ഞാറുവശത്തെ ഇടിവെട്ടിയ തെങ്ങുമാത്രം മുകസാകഷിയായി നോക്കിനിന്നു’. മാപ്പിള ലഹളക്കാർ കുരുതെന്നുവിഴ്ത്തിയ കാലത്തും സന്നം മണ്ണിൽ പിടിച്ചു നിന്നവളാണ് നഞ്ഞാമ. ഒടുവിൽ നിവുത്തിയില്ലാതെ, മുലകുടി മാറാതെ കുഞ്ഞിനെ പിരിഞ്ഞ് വയനാട്ടിലേയ്ക്ക് കുടിയേറിപ്പാർത്തവൻ! കാടുതെളിച്ചു കുഷിയിറക്കിയവൻ! കമ്മലയുടെ പഴയയിൽ ആനയമറുമ്പോൾ പേടിക്കാതെ വൻ. തന്റെ കുഷിക്ക് ദറയ്ക്ക് കാവൽനിന്നവൻ. തക്കപ്പാട്ടയും പത്തവ്യും നെമ്പിലെലിയുന്ന കൽലും അവർക്കു കരുതൽ... പക്ഷേ, മുടിനാരേശായ്ച്ചിന്തി തിപ്പുംയും കുറുകെക്കട്ടിയ പാലത്തിലും അപ്പു നടന്നു പോകുമ്പോൾ അമ്മയ്ക്ക് കണ്ണുനിൽക്കാനേ കഴിയുന്നുള്ളൂ. അമ്മയ്ക്കെ റിയാം അവൻ അക്കരെയെന്തില്ലെന്ന്. ഇതുപോലെ ഒരാവേഗത്തിൽ ഇളവഴി നടന്നുമരഞ്ഞ് ഒരിക്കലും തിരിച്ചു വരാതെ ശ്രദ്ധാവിനെ അവർക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും അമ്മയ്ക്ക് അപ്പുവിനെ തടയാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.

കൊഴിയുതെ ഉണ്ണാംലബറിക്കണ്ണി ഞനാകെ മരിഞ്ഞ്, നഞ്ഞമയുടെ കാലുപൊള്ളുന്നുണ്ട് ഒരിക്കൽ. ആരോട്ടും പരിധാതെ, വേദന കഴിച്ച മർത്തി, തീപ്പാളിയ വലംകാല് അടുപ്പിൽ നിന്നു നീളുന്ന തീനാവുകളുടെ നേരെ കാണിക്കുകയാണ് നഞ്ഞമയുടെ ചികിത്സ. ‘തീയിൽ വെന്തത് തീയിൽ കാച്ചണം’ എന്ന നാടറിവാണ് അവർക്കു വഴികാടി. ‘തീയിൽ വെന്തത്, തീയിൽ കാച്ചുകു’, എന്ന ഇരു ചൊല്ലും ആശേയത്തിലാകെ നിരണ്ടുനിൽക്കുന്നുണ്ട്. നഞ്ഞമയുടെ ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി നിർണ്ണയിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രമായി ഇരു ചൊല്ലും വളരുന്നതു കാണാം. ഏത് കൊടുക്കാറിലും തകരാതെ പിടിച്ചു നിൽക്കാൻ നഞ്ഞമയ്ക്ക് കരുതുപകർന്നതും ഇരു പ്രത്യയശാസ്ത്രസമയം തന്നെ.

**EDITING
FACT AND FICTION**

**LESLIE T.SHARPE
IRENE GUNTHER**

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS

ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ കയ്യുത്തുപ്രതിക്കും ബൈബൾ്സ് ചെയ്ത കോപ്പിക്കും ഇടയിൽ എഴുത്തുകാരനും പ്രസാധകനും കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ നമുക്കുപരിചയം പ്രൂഫ് റീഡറിയാണ്. എന്നാൽ, ഇവർക്കുപുറിമെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കവും ബഹുമുഖ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ സജീവമായി ഇടപെടുകയും, പുസ്തകത്തിന്റെ ഭാവി തിരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എധിറ്റർമാരുടെ നിരയും, അവർക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും വർത്തിക്കാനുള്ള കൃത്യമായ മൺഡലങ്ങളും വിശദീകരിക്കുകയാണ്, ‘എധിറ്റിംഗ് ഫാക്ട്സ് ആൻഡ് പിക്ഷൻ’ എന്ന ശ്രൂമം. പത്രമാസികകളുടെ പരിധിക്കുപുറിത്ത് ‘എധിറ്റർ’ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥസാഖ്യത മലയാളത്തിൽ വളരെ പരിമിതമാണ്. കുറേപ്പേരുടെ രചനകൾ തുന്നിക്കുട്ടി കുടെ തന്റെതും ചേർത്ത് പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ‘മട്ടുകൾ’ എന്ന ചിലപ്പോഴാക്കെ ഇരു പേരിന് അർദ്ദം ലഭിക്കാറുമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽ നിലവിലുള്ള എധിറ്റിംഗ് സ്ക്രൂഡായം പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ലെസ്ലി ടി.ഷാർപ്പും, ഐറൈൻ ഗുന്റുരി ചുമതലയിൽ

ഈ മേഖലയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവർക്കും, ജോലി ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും ഒരുപോലെ ഉപകാരപ്പെടുന്നതരത്തിൽ ലളിതമായാണ് പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനി. സീനിയർ എഡിറ്റർ, ലൈൻ എഡിറ്റർ, കോപ്പി എഡിറ്റർ, പ്രൂഫ് റീഡർ എന്നിങ്ങനെന്ന നാലു വ്യത്യസ്ത തല തിൽ ടെക്നോളജി എഡിറ്റർക്കും പരാമർശം. പ്രൂഫ് റീഡർക്കു പുറം ഒരു എഡിറ്ററാകിലും ഉണ്ടാവുകയും, എന്നാണ് എഡിറ്റിംഗ് എന്ന മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഓരോ പുസ്തകവും എത്ര മാത്രം മെച്ചപ്പെടും എന്ന് നമ്മുൾ അനുഭൂതപ്പെടുത്താൻ ഈ പുസ്തകത്തിനു കഴിയും.

പുസ്തകങ്ങളുടെ ഡോക്ടർ എന്നാണ് എഡിറ്റർമാരെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആത്യന്തികമായി പുസ്തകം എഴുതുകാർന്നേതാണ്. എഴുതുകാർന്ന ശൈലി, കാഴ്ചപ്പോൾ, പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്നിവയെല്ലാം കൂടുതൽ നന്നായി വെളിപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കലാണ് എഡിറ്ററുടെ ചുമതല. എഡിറ്റർ കൃതി വെട്ടിത്തിരുത്തുകയോ മാറ്റിയെഴുതുകയോ അല്ല വേണ്ടത്, തനിക്കു തോന്തിയ പൊരുത്തക്കേടുകൾ എഴുതുകാർന്നേം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുകയും, നിർദ്ദേശങ്ങൾ എഴുതുകാരനെക്കാണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കുകയുമാണ് എന്ന് ഈ കൃതി ഉറച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. പത്രം, ആനുകാലികങ്ങൾ, പുസ്തകങ്ങൾ തുടങ്ങി പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും മേഖലകളുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നവരും, ബന്ധപ്പടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും അവഗ്യം വായിച്ചിരിക്കേണ്ട കൃതി. കൊംബിയം യുണിവേഴ്സിറ്റി പ്രസ്താവന് ഇതിന്റെ പ്രസാധകൾ.

എം.എം.

93-ാം പേജിൽ നിന്ന് തുടർച്ച

അംഗവ്

പുരക്കളിയുടെ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ടി.ഗോവിന്ദൻ എം.പി., കമ്യൂണിക്കേറ്റിന്റെ അംഗവും അംബികാസുതൻ, ദാമോദരൻ കൂളപ്പുരം തുടങ്ങിയവർ, ഡി.വിനു ചന്ദ്രൻ ചൊൽക്കാഴ്ചപ- വിസ്തരിക്കാനനവധി ചോദ്യം വേരിയായതുകൊണ്ട് ഉത്തരം ഇങ്ങനെയെന്നവസാനിപ്പിക്കാം. എന്നു കൊണ്ട് കവി എന്ന് കവിയോടു ചോദിക്കരുത്. കവിതയുടെ അർമ്മം തെട്ടി കവിയുടെ അടുത്തെല്ലാക്ക് ഹോകരുത്. കവിയുടെ കവിതയുടെ കവി എന്ന് ഏക വചനത്തിന്റെതാകരുത്. കവിയിൽ കവിഞ്ഞ് സമൂഹത്തിന്റെ ഇപ്പോൾ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട് കവിത. അവ വായിച്ചെടുക്കും വിധം വായനക്കാർ മന മുഖിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിഗുഖമായ രചനാവേള, ദാദവത്തല്ലനായ എഴുതുകാർന്ന്, സ്വയം സസ്യരണ വ്യവസ്ഥയായി നിൽക്കുന്ന കൃതി, കവി തയ്യാറെ അഞ്ചാനബന്ധിയായ ഇടം തുടർന്നു കിടുന്ന മാസ്തികീ സകലപം- എല്ലാം റദ്ദായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. വെറും വികാരജിവിയായ വായനക്കാരെ കവിതയ്ക്കിനു വേണം. കുട്ടിവായിക്കാൻ, സംഖാദത്തിലേർപ്പടാൻ എന്നാണ് കവി(ത)യെന്നറിയാൻ നമ്മൾ കരുതിയിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൗമുഖികൾ

കവിതിലകൾ കൊട്ടാരത്തിൽ റക്കുണ്ടി

കവനകൗമുഖി ! നിന്നെ മറിയുപോ -
 യിവനുമെന്നു നിന്നയ്ക്കരുതേ ശുഭേ !
 ഭൂവനമോഹിനി ! നിന്ന് കമ വിസ്മരി -
 പ്ലവനേവൻ ഭൂവി ? സർഗ്ഗഃണശാലിനി !
 മതി തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങണമെക്കിലി -
 നാതിതരാമിഹ കൗമുഖി ചേരണം ;
 അതിനു ചെറുാരമാനമുഖിക്കുകിൽ
 പ്രതിപദം പരമായതു മണിട്ടു.

മമത ചെറു കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടു താൻ
 സുമതി ! മഹമിതന്നു നിന്നയ്ക്കാലാ ;
 ചുമ്മയാടൊത്തരുജാർത്തി കട്ടുന്നു ണാ -
 നമളിയാർന്നനുതുതാനിഹ കാരണം.

കിടുകിടുപ്പുടു വൻപനിയും പരം
 കടുകടുത്താരു കാസവുമിന്തരം
 കെടുതിയാർന്നു വലഞ്ഞു ധനുണ്ണിലെലാ -
 ദട്ടാടുവിലിങ്ങു കിടപ്പിലുമായി ണാൻ.

“മുതി വേച്ചിടുമിപ്പുശതീശര -
 സ്വമുതിവശാൽ മമ മെൽസ്തി കിടണം”
 ഹതി നിനച്ചു കിടപ്പുവന്തെ സർ -
 കൃതി ചമച്ചുതാൻ കഴിയുന്നതോ ?

എഴുതുവാനരുതാത വിധത്തില -
 പ്പാഴുതു ദുള്ളഹദു : വമഹാബ്യിയിൽ
 മുഴുകി ണാൻ വിഷമിച്ചിതു പാരമി -
 ണങ്ങുപതായി വയസ്സുതുമോർക്കണം.

അതിതരം കൃപയുള്ള വയസ്കര -
 കഷിതിസുരന്ത്ര ചികിത്സനിമിത്തമായ
 മുതിയിൽനിന്നു വിമുക്തതയാർന്നിടു -
 നാതിനേനനിക്കു തുണച്ചു മഹേശവരൻ.

ശ്രിവന്നശ്ശും കൃപകൊണ്ടു ഗദങ്ങളോ -
 ട്രിബന വിട്ടു പിരിഞ്ഞു തമാപി ണാൻ
 കവനശക്തി പെടാതിനുനാളിലും
 വിവശനായ മരുവുന്നു ധരിക്കണം.

ക്ഷീണം ശമിച്ചിടുകിലന്നുമുതൽക്കു ണാൻ ന -
 പ്ലോണം പരം കൃതികൾ തീർത്തു മുറയ്ക്കയെയ്ക്കാം ;
 വേണം കുറച്ചുഭിവസങ്ങളതിനന്തോർത്തി -
 ദേണം, ക്ഷമിച്ചിടുക ! കൗമുഖി ! അത്രനാളും.

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ബിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരുടെ ദീർഘ ഭർഷന്മാംഗം മാർഗ്ഗഭർഷിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ⦿ ഇവിടെ മാറാരോഗ്യകർക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലപ്രദമായ നാനാതരം ഔഷധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.
- ⦿ നവീന സൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഇവിടെത്തെ നിശ്ചിയന്ത്ര ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്യം മുതലായ പണ്ഡകർമ്മങ്ങളും ധാര, പിഴിച്ചിൽ, നവരകിഞ്ചി മുതലായ മറ്റു സ്നേഹ-സോദ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- ⦿ അവഗാർക്ക് ആശാസകേന്ദ്രമായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടത്തുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന്റെ ധനസഹായം നൽകി ആയുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ⦿ ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ വളർച്ചക്കായി ആയുർവ്വേദസെമിനാറുകളും പ്രവൃത്തിയായ നടത്തുകയും ആയുർവ്വേദ പുസ്തക അഭ്യു “ആരുവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) വെത്രമാസികയും പ്രസി ലൈക്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ⦿ കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി. നാട്യ സംഘം നടത്തുന്നു.

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരുടെ

ആരുവൈദ്യശാല

സ്ഥാപിതം : 1902

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)

Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുമ്പുരുൾ, എറണാകുളം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മദ്ദറാൾ, കണ്ണൂർ, കോയമ്പുത്തുർ, എറഞ്ചിന്തപ്പാർ, കല്ലക്കെൽ, കോട്ടയം കുടാതെ 800-ൽ പരം ഏജൻസികളും